

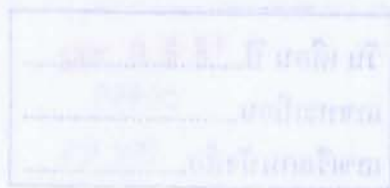
คณะจิตวิทยา

เจตคติของชายและหญิงต่อการช้มซิน

นางสาวกรองทอง แก้วน้อย รหัสประจำตัวนิสิต 503 74022 38

นางสาวพิชญา นาวิระ รหัสประจำตัวนิสิต 503 74709 38

นางสาวรตانا ยุสุวพันธ์ รหัสประจำตัวนิสิต 503 74882 38

โครงการทางจิตวิทยานี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาวิทยาศาสตรบัณฑิต
สาขาวิชาจิตวิทยา
คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ปีการศึกษา 2553

Attitude of male and female toward rape

Miss Krongtong Kaewnoi ID 503 74022 38

Miss Pitchya Naweera ID 503 74709 38

Miss Ratana Yusuwapan ID 503 74882 38

A Senior Project Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements For the Degree of
Bachelor of Science in Psychology
Faculty of Psychology
Chulalongkorn University
Academic Year 2010

กรองทอง แก้วน้อย, พิษญา นาวิระ และรัตนานา ยุสวพันธ์ : เจตคติของชายและหญิงต่อการชมชื่น
อาจารย์ที่ปรึกษา อาจารย์ ดร.อภิชนา ไชยวุฒิกุลวานิช, 56 หน้า

การศึกษาวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อสำรวจเจตคติของเพศชายและเพศหญิงต่อการชมชื่น โดยมี
ตัวแปรต้น คือ เพศ และอายุ ตัวแปรตาม คือ คะแนนเจตคติต่อการชมชื่น ซึ่งสถิติที่ใช้ในงานวิจัยครั้งนี้
ได้แก่ การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทาง (Two-Way ANOVA) โดยงานวิจัยครั้งนี้เก็บข้อมูลกับกลุ่ม
ตัวอย่างทั้งสิ้นจำนวน 300 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ แบบสอบถามเจตคติต่อการชมชื่น ซึ่งผล
การศึกษา พบว่า

ชายและหญิงมีเจตคติต่อการชมชื่นที่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($F = 47.07, p < .001$)
โดยทั้งสองเพศมีเจตคติต่อการชมชื่นไปในทางลบ ซึ่งเพศชายมีเจตคติทางลบต่อการชมชื่นน้อยกว่าเพศ
หญิง คือ เพศชายมีการยอมรับการชมชื่นได้มากกว่าเพศหญิง

สำหรับบุคคลแต่ละช่วงอายุจะมีเจตคติต่อการชมชื่นไม่แตกต่างกัน ($F = .26, p < .05$)

หลักสูตร...วิทยาศาสตร์บัณฑิต สาขา จิตวิทยา...ลายมือชื่อนิสิต..... กรองทอง แก้วน้อย
ลายมือชื่อนิสิต..... พิษญา นาวิระ
ลายมือชื่อนิสิต..... รัตนานา ยุสวพันธ์
ปีการศึกษา.....2553..... ลายมือชื่ออาจารย์ที่ปรึกษา..... อภิชนา

KRONGTONG KAEWNOI, PITCHYA NAWEERA AND RATANA YUSUWAPAN: ATTITUDE OF MALE AND FEMALE TOWARD RAPE. PROJECT ADVISOR: LECTURER DR. APITCHAYA CHAIWUTIKORNWANICH, Ph.D., 56 pp.

The purpose of this study was to study the attitude of male and female toward rape. Sex and age types were the independent variables, while scores of attitude toward rape were the dependent variable. The attitude toward rape questionnaires were used to collect survey data from 300 people. Two-Way ANOVA was used for testing the hypothesis

The results show that there was a significant difference of sex ($F = 47.07, p < .001$).

For age, there is no significant difference ($F = .26, p < .05$).

There was a significant difference of attitude toward rape of male and female ($F = 47.07, p < .001$). Both sexes have negative attitude toward rape, but female have greater negative.

Field of Study...Faculty of Psychology.....Student's Signature..... กรรณทอง แก้วน้อย
 Student's Signature..... ปิทยา นาวะ:
 Student's Signature..... รัตนา ยสุวพานิช
 Academic Year.....2010..... Advisor's signature..... Apitchaya

กิตติกรรมประกาศ

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ อาจารย์ ดร.อภิชนา ไชยวุฒิกถกรณวานิช อาจารย์ที่ปรึกษาโครงการเป็นอย่างยิ่งที่กรุณาให้คำแนะนำและความช่วยเหลือเป็นอย่างดีตลอดระยะเวลาที่ทำการวิจัย รวมทั้งการเขียนรายงานฉบับนี้ ขอขอบพระคุณ ที่กรุณาให้คำแนะนำในเรื่องสถิติที่ใช้ในการวิจัยและตรวจแก้ไขรายงานฉบับนี้ให้มีความสมบูรณ์ได้ด้วยดี กลุ่มผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ขอขอบคุณทุกท่านที่ได้ให้ความร่วมมือในการเก็บข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้เป็นอย่างดี และขอขอบคุณเพื่อนๆ ของผู้วิจัยทุกคนที่ได้ให้ความช่วยเหลือ และเป็นกำลังใจให้ผู้วิจัยตลอดมา

ท้ายนี้ ขอกราบขอบพระคุณบิดา มารดา และครอบครัวของกลุ่มผู้วิจัยที่ได้ให้ความรัก ความเอาใจใส่ และการสนับสนุนจนสำเร็จการศึกษา

กรรองทอง แก้วน้อย

พิชญานา นาวีระ

รตานา ยุสุวพันธ์

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ก
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	ข
กิตติกรรมประกาศ.....	ค
สารบัญ.....	ง
สารบัญตาราง.....	ฉ
สารบัญภาพ.....	ช
บทที่	
1 บทนำ	
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
แนวคิดทฤษฎีที่ใช้ในการวิจัยและการวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	3
- แนวคิดทฤษฎีเรื่องเจตคติ.....	3
- แนวคิดทฤษฎีเรื่องวัยรุ่นและผู้ใหญ่.....	6
- แนวคิดและการวิจัยเรื่องการข่มขืน.....	11
- แนวคิดและการวิจัยเรื่องสังคมปิตาธิปไตย.....	15
- แนวคิดและการวิจัยเรื่องเจตคติต่อการข่มขืน.....	20
วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	21
ตัวแปรของการวิจัย.....	21
สมมติฐานในการวิจัย.....	21
ขอบเขตในการวิจัย.....	21
คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย.....	22
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	22
2 วิธีการดำเนินการวิจัย	
กลุ่มตัวอย่าง.....	23
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	23
ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือ.....	23
ความน่าเชื่อถือของเครื่องมือ.....	25
การเก็บข้อมูล.....	26
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	26

สารบัญ (ต่อ)

บทที่		หน้า
3	ผลการวิจัย.....	28
4	อภิปรายผลการวิจัย.....	45
5	สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ.....	49
	รายการอ้างอิง.....	52
	ภาคผนวก.....	54

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
2.1 ตารางแสดงข้อมูลทางประชากรของกลุ่มตัวอย่างเบื้องต้นจำนวน 147 คน.....	24
3.1 ตารางแสดงจำนวนกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามเพศ.....	29
3.2 ตารางแสดงจำนวนกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามช่วงอายุ.....	29
3.3 ตารางแสดงแสดงค่ามัธยฐานเลขคณิต และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนเจตคติต่อการช้หมี่ขึ้นจำแนกตามช่วงวัยและเพศ.....	30
3.4 ตารางแสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทาง (Two-way ANOVA) ของคะแนนเจตคติต่อการช้หมี่ขึ้น.....	31
3.5 ตารางแสดงผลการวิเคราะห์สถิติทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยแบบกลุ่มประชากรเป็นอิสระจากกันระหว่างเพศชายและเพศหญิง.....	33
3.6 แสดงค่าต่างๆ ของตารางวิเคราะห์ความแปรปรวน เพื่อใช้ในการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ย.....	34
3.7 แสดงค่าสถิติสำหรับทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยแบบจับคู่พหุคูณ (Multiple Comparison).....	34

สารบัญภาพ

ภาพประกอบ

หน้า

- 3.1 แสดงค่าเฉลี่ยเลขคณิต (M) ของคะแนนเจตคติต่อการชมขึ้นแยกตามเพศและอายุ.....32
- 3.2 การเปรียบเทียบค่ามัชฌิมเลขคณิตของคนในแต่ละช่วงวัย.....35

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

สังคมไทยในปัจจุบันกำลังพัฒนา ดังนั้นจึงทำให้มีปัญหามากมายเกิดขึ้น ไม่ว่าจะเป็นปัญหาด้าน เศรษฐกิจ ปัญหาการเมือง ปัญหาสุขภาพ ปัญหาวัยรุ่นเกี่ยวกับการทะเลาะวิวาท ปัญหาอาชญากรรม ต่างๆ รวมถึงปัญหาการล่วงละเมิดทางเพศ จากรายงานของหน่วยงานอาชญากรรมและยาเสพติด องค์การสหประชาชาติ ครั้งที่ผ่านมา ไทยติดอยู่ในกลุ่ม 68 ประเทศที่มีสถิติการข่มขืนเพิ่มมากขึ้น โดย นับเป็นปัญหาในอันดับต้นๆที่ต้องได้รับการแก้ไขอย่างเร่งด่วน แต่ยังไม่สามารถที่จะหาทางแก้ไขได้ เนื่องมาจากสังคมไทยในปัจจุบันได้เปลี่ยนแปลงจากอดีตอย่างมากทั้งวิวัฒนาการของเทคโนโลยีต่างๆ และการรับวัฒนธรรมจากตะวันตก จากข่าว หรือจากสื่อต่างๆ ในปัจจุบันจะเห็นได้ว่าการล่วงละเมิดทาง เพศนั้น เหยื่อเริ่มที่จะมีแนวโน้มตัวเลขของอายุลดลงไปเรื่อยๆ นพ.ณรงค์ศักดิ์ อังคะสุวพลา อธิบดีกรม อนามัย ได้เปิดเผยว่า ผู้หญิงถูกข่มขืนและล่วงละเมิดทางเพศเฉลี่ย วันละ 12 คน โดยมีเด็กอายุต่ำกว่า 15 ปี ถูกข่มขืนและล่วงละเมิดทางเพศเฉลี่ยวันละ 2 คน

จากการสำรวจข่าวที่เกี่ยวข้องกับการข่มขืนในปัจจุบันมีเพิ่มมากขึ้นแทบทุกวัน ดังจะพบเห็นได้ บ่อยครั้งตามหน้าหนังสือพิมพ์ ตัวอย่างเช่น สองพ่อเฒ่าข่มขืนเด็ก 13ปี จนท้อง 4 เดือน ครูเห็นผิดปกติแจ้ง แม่ให้พาบุตรสาวเข้าแจ้งความ พาดำรวจชี้ที่เกิดเหตุ แต่สองพ่อเฒ่ารู้ทัน จึงรีบมอบตัวปฏิเสธทุกข้อ กล่าวหา อ้างเด็กกุเรื่องขึ้นเอง หรือข่าว เด็กน้อยวัย 8 ขวบ โดนพ่อของตัวเองข่มขืน เพราะตัณหาราคะของ ชายที่ได้ชื่อว่าพ่อทำให้เธอเปลี่ยนไป จากเด็กสาวสดใส กลายเป็นเด็กสาวที่หวาดกลัว ซึมเศร้า ผลการ เรียนแยลงเรื่อยๆ จนสุดท้ายเธอต้องออกจากโรงเรียน เรื่องราวที่เกิดขึ้นนี้ เธอพยายามบอกแม่ แต่พ่อก็เข้ามาขัดจังหวะทุกครั้ง และเมื่อลับตาแม่ เธอถูกพ่อเลี้ยงทำร้ายอย่างหนัก เพียงเพราะต้องการเอาเรื่องจริงไป บอกแม่ นี่เป็นเพียงข่าวบางส่วนที่สะท้อนให้เห็นถึงด้านมืดของสังคม ซึ่งเป็นภัยที่ควรตระหนักและป้องกัน

จากสถิติพบว่า ผู้ลงมือข่มขืนมักเป็นคนใกล้ชิดตัวมากกว่าคนแปลกหน้า เหยื่อจะประสบกับ ความเครียดอย่างสูง เกิดความรู้สึกอ่อนไหวมาก และพบว่ายากที่จะจัดการกับความทรงจำของพวกเขาต่อ เหตุการณ์ ผู้ถูกกระทำอาจรู้สึกบาดเจ็บอย่างรุนแรงจากการขู่บังคับและอาจพบความยากลำบากในการ ดำเนินชีวิตปกติ ไม่มีสมาธิ รูปแบบการนอนและการรับประทานเปลี่ยนไป เช่น อาจรู้สึกดีในการอยู่ที่ขอบ ดึก ในหลายเดือนต่อมาหลังเกิดเหตุการณ์ ปัญหาเหล่านี้จะรุนแรงขึ้น เศร้าสลดมากขึ้น และอาจทำให้ผู้ ประสบเหตุการณ์ไม่บอกเล่าเหตุการณ์เหล่านี้กับเพื่อนหรือคนในครอบครัว ไม่ไปแจ้งความกับตำรวจหรือ

มองหาการให้คำปรึกษา นี่อาจมีผลต่ออาการเครียดอย่างรุนแรงและควบคุมไม่ได้ (Acute Stress Disorder) ซึ่งมีอาการต่างๆตามมา เช่น รู้สึกชา ถูกตัดขาด เหมือนอยู่ในภวังค์หรือความฝัน หรือรู้สึกว่าโลกนี้เปลี่ยนไปและไม่เป็นความจริง ยากที่จะจำเหตุการณ์ส่วนสำคัญของการชูบบังคับได้ หลีกเลียงสิ่งของสถานที่ ความคิด ความรู้สึก ที่จะเตือนถึงการชูบบังคับวันนั้น เครียดกังวลเพิ่มสูงขึ้น หรือถูกรุกเร้าได้ง่าย (นอนหลับยาก ควบคุมสมาธิยาก ฯลฯ) หลีกเลียงการใช้ชีวิตในสังคม หรือสถานที่ที่เกิดเหตุ ซึ่งก็จะกลายเป็นปัญหาสังคมตามมาและยังทำให้เกิดความผิดปกติทางจิตใจ (Post-Traumatic Stress Disorder หรือ PTSD) อย่างไรก็ดีผลกระทบของฝันร้ายอาจแย่มาก และอาจส่งผลกระทบต่อเหยื่อในการใช้ชีวิต

จากข้อมูลดังกล่าวทำให้ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาเกี่ยวกับเจตคติต่อการช่มขึ้นในเพศชายและเพศหญิงในช่วงวัยต่างๆ อันได้แก่ วัยรุ่นตอนกลาง วัยรุ่นตอนปลาย และวัยผู้ใหญ่ตอนต้น เนื่องจากเห็นว่า ช่วงวัยดังกล่าวเป็นกลุ่มเสี่ยงและกลุ่มนี้ยังเป็นกลุ่มใหญ่ของสังคม ได้รับการอบรมสั่งสอนเกี่ยวกับการประพฤติปฏิบัติตนที่เหมาะสมทั้งจากสถาบันครอบครัวและจากสถานศึกษา ทั้งยังได้เรียนรู้ถึงวิธีป้องกัน รวมไปถึงการดูแลตัวเอง ทางกลุ่มผู้วิจัยจึงต้องการสำรวจเจตคติของกลุ่มคนเหล่านี้ว่ามีเจตคติต่อการช่มขึ้นอย่างไร ผลการศึกษาครั้งนี้จะสามารถทำให้เข้าใจและทราบเจตคติ ความคิดเห็นของชายและหญิงในช่วงวัยต่างๆต่อการช่มขึ้น รวมถึงความแตกต่างของเจตคติในแต่ละเพศในช่วงวัยต่างๆ ซึ่งเป็นการศึกษาเพื่อหาแนวทางในการป้องกันและแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้น ทั้งยังสามารถนำไปใช้ในการวางแผนการจัดบริการทางสังคมเพื่อหาแนวทางในการบรรเทาปัญหาและสถานการณ์ดังกล่าวได้ด้วย

แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. แนวคิดทฤษฎีเรื่องเจตคติ
2. แนวคิดทฤษฎีเรื่องวัยรุ่นและวัยผู้ใหญ่
3. แนวคิดและการวิจัยเรื่องการช่มขึ้น
4. แนวคิดและการวิจัยเรื่องสังคมปิตาธิปไตย
5. แนวคิดและการวิจัยเรื่องเจตคติต่อการช่มขึ้น

แนวคิดทฤษฎีเรื่องเจตคติ

ความหมายของเจตคติ

เจตคติเป็นตัวแปรเชิงสมมติ (Hypothetical variable) เพราะวัดไม่ได้จากการกระทำหรือพฤติกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งของบุคคล แต่เจตคติเป็นนามธรรมที่ใช้เรียกกลุ่มการกระทำหรือพฤติกรรมหลายอย่าง (สุนทรี ขอนกระโทก, 2550)

มีผู้ให้ความหมายของเจตคติเอาไว้มากและมักจะมี ความหมายที่คล้ายคลึงกัน เช่น

Allport (1935 อ้างถึงในเศศราภรณ์ มีมงคล, 2551) เจตคติ คือ สภาวะความพร้อมทางจิตหรือประสาทซึ่งเป็นแรงกำหนดทิศทางปฏิกิริยาของบุคคลที่มีต่อสิ่งของหรือสถานการณ์ที่เกี่ยวข้องกับบุคคลนั้น เกิดได้จากประสบการณ์ของแต่ละบุคคล

Thurstone (1967 อ้างถึงในสุนทรี ขอนกระโทก, 2550) ให้ความหมายไว้ว่า เจตคติเป็นผลรวมของมนุษย์เกี่ยวกับความรู้สึก ความคิดเห็น ความชอบ ความไม่ชอบ ความลำเอียง ความเชื่อมั่นต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ความกลัวต่อบางสิ่งบางอย่าง การแสดงออกทางด้านคำพูดเป็นความคิดเห็น และความคิดเห็นนี้เป็นสัญลักษณ์ของเจตคติ ถ้าเราต้องการวัดเจตคติสามารถทำได้โดยการวัดความคิดเห็นของบุคคลต่อสิ่งต่างๆ

Ajzen (2005) เจตคติ คือ ลักษณะที่แฝงซึ่งปราศจากเหตุผล ได้มาจากการตอบสนองจากการสังเกตการณ์ของบุคคล โดยมาจากการรายงานตนเองและมาจากเพื่อน กลุ่ม บุคคลคุ้นเคย หรือมาจากการสังเกตโดยตรง ในองค์ประกอบหลักของเจตคติสามารถแบ่งแยกได้เป็นแบบอวัจนภาษาและแบบวัจนภาษา เป็นตัวแทนของความเชื่อ ความรู้สึก และแนวโน้มที่จะกระทำ ในบางทฤษฎีกล่าวว่า เจตคติมาจากการรับรู้ ความรู้สึก และการกระทำโดยมีจุดมุ่งหมาย

สุนทรี ขอนกระโทก (2550) กล่าวว่า เจตคติ หมายถึง ความพร้อมทางด้านจิตใจ ความรู้สึก อารมณ์ ความชอบไม่ชอบ ความคิดเห็น ความเชื่อมั่นต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งซึ่งมีแนวโน้มที่จะส่งผลถึงการสนับสนุนหรือต่อต้านของแต่ละบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งได้ อาจเปลี่ยนแปลงได้ตลอดเวลาตามประสบการณ์ที่ได้รับเข้ามาใหม่ แต่กระบวนการเปลี่ยนแปลงนั้นจะเร็วหรือช้าแล้วแต่ชนิดของเจตคติและประสบการณ์ใหม่ที่ได้รับ

เศศราภรณ์ มีมงคล (2551) ได้กล่าวถึงความหมายของเจตคติไว้ว่า เจตคติ คือ การที่บุคคลได้แสดงความรู้สึกนึกคิดของตนเองเพื่อตอบสนองต่อสิ่งต่างๆ โดยความรู้สึกนึกคิดนี้มาจากประสบการณ์ของบุคคลนั้น อีกทั้งการแสดงออกมาก็จะเป็นไปในทางบวกหรือลบขึ้นอยู่กับว่าบุคคลนั้นมีความพึงพอใจหรือไม่ ถ้าบุคคลนั้นมีความพึงพอใจต่อสิ่งนั้นก็แสดงเจตคติทางบวกออกมา ในทางตรงกันข้าม หากบุคคลไม่รู้สึกถึงความพึงใจ บุคคลก็จะแสดงเจตคติทางลบออกมาและเมื่อเกิดเจตคติแล้วก็จะส่งผลทำให้เกิดพฤติกรรมใดพฤติกรรมหนึ่งต่อไป

ดวงเดือน ภาคอรุณ (2551) กล่าวว่า เจตคติเป็นลักษณะภายในบุคคล หมายถึง ความคิดเห็นที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง หรือบุคคลใดบุคคลหนึ่งซึ่งเป็นรากฐานของพฤติกรรม เนื่องจากเจตคติเป็นสิ่งจูงใจให้บุคคลแสดงพฤติกรรมต่างๆ นอกจากนั้น เจตคติของบุคคลเกิดขึ้นจากประสบการณ์และการเรียนรู้ ซึ่งอาจเปลี่ยนแปลงได้ตลอดเวลาตามประสบการณ์ใหม่ที่ได้รับเพิ่มขึ้น

จากแนวคิดข้างต้น ผู้วิจัยขอสรุปความหมายของเจตคติว่า หมายถึง ตัวแปรเชิงสมมติที่เป็นผลรวมของความรู้สึก ความคิดเห็น ความเชื่อต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ซึ่งจะเป็นตัวคอยกำหนดแนวโน้มหรือทิศทางที่บุคคลจะกระทำหรือมีพฤติกรรมต่อสิ่งนั้น โดยเจตคติดังกล่าวมีความยืดหยุ่นแต่ก็สามารถเปลี่ยนแปลงได้ตลอดเวลาตามแต่ประสบการณ์ใหม่ที่เข้ามาในชีวิต

องค์ประกอบของเจตคติ

ธีระพร อุวรรณโณ (2535 อ้างถึงใน ดวงเดือน ภาคอรุณ, 2551) กล่าวว่า เจตคติดี้องค์ประกอบ 3 ประการ

1. องค์ประกอบทางการรู้คิด (Cognition Component) บุคคลรับรู้และวินิจฉัยข้อมูลต่างๆที่ได้รับ ทำให้เกิดเจตคติซึ่งแสดงออกในแนวคิดที่ว่าอะไรถูก อะไรผิด
2. องค์ประกอบทางอารมณ์ความรู้สึก (Affection Component) เป็นลักษณะทางอารมณ์ของบุคคลที่คล้อยตามความคิด ถ้าบุคคลมีความคิดในทางที่ดีต่อสิ่งใดก็จะมีความรู้สึกที่ดีต่อสิ่งนั้น เจตคติจะออกมาในรูปของความรู้สึกชอบ ไม่ชอบ พอใจ ไม่พอใจ
3. องค์ประกอบทางแนวโน้มของพฤติกรรม (Conation Component) คือ การแสดงออกของบุคคลต่อสิ่งของ บุคคลหรือสถานการณ์ ซึ่งเป็นผลมาจากองค์ประกอบทางการรู้คิดและองค์ประกอบทางอารมณ์ความรู้สึก โดยบรรทัดฐานของสังคมมีอิทธิพลในการควบคุมพฤติกรรมและเป็นสิ่งที่กำหนดการแสดงออกของพฤติกรรมว่าอะไรถูกต้องหรือไม่ถูกต้อง

ประเภทของเจตคติ

แบ่งออกเป็น 2 ประเภท (นรบดี นิตกรกุล, 2548 อ้างถึงใน ดวงเดือน ภาคอรุณ, 2551)

1. เจตคติทางบวก (Positive Attitude) หมายถึง ความรู้สึกของบุคคลที่พร้อมจะเข้าหา เมื่อเกิดความรู้สึกชอบหรือพึงพอใจต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งหรือบุคคลใดบุคคลหนึ่ง
2. เจตคติทางลบ (Negative Attitude) หมายถึง ความรู้สึกของบุคคลที่จะถอยหนี หรือหลีกเลี่ยงเมื่อเกิดความรู้สึกไม่ชอบหรือไม่พึงพอใจต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งหรือบุคคลใดบุคคลหนึ่ง

หน้าที่ของเจตคติ

Katz (1960) กล่าวว่า เจตคติประกอบด้วย 4 หน้าที่

1. Knowledge function เจตคติช่วยจัดการข้อมูลต่างๆ และจัดรวบรวมเป็นระบบซึ่งทำให้เรารับรู้ข้อมูลใหม่ๆ ได้ง่ายขึ้น
2. Instrumental function เจตคติช่วยให้บุคคลรับรู้จุดมุ่งหมายที่ตนปรารถนาและหลีกเลี่ยงผลทางลบที่จะเกิดขึ้น
3. Ego-defensive function พัฒนาจากหลักจิตวิเคราะห์ ที่กล่าวว่าบุคคลจะรักษาและเพิ่มพูนไว้ซึ่ง Self-Esteem ของตน
4. Value-Expressive function บุคคลใช้เจตคติเพื่อที่จะหาข้อมูลเกี่ยวกับค่านิยมและ Self-Concept ของตน

ลักษณะของเจตคติ

ธีระพร อูวรรณโณ (2521 อ้างถึงในอารีย์ สุขก่องวารี, 2538) ให้แนวคิดไว้ดังนี้

1. เจตคติต้องมีความหมาย (Attitude objects) ได้แก่ คน สิ่งของ สถานที่ แนวความคิดและสถานการณ เป็นต้น ที่มาเจตคติอาจเป็นกลุ่มคน เช่น กลุ่มคนวัยรุ่น เป็นวัตถุ เช่น สถานที่ โรงเรียน หรือมนุษย์ที่ไม่มีตัวตน เช่น อีสรภาพ
2. มีการระบุในแง่ดีหรือไม่ดี (Evaluative aspects)
3. มีลักษณะค่อนข้างยั่งยืนคงทน (Relative enduring) นักจิตวิทยาไม่ถือว่าเจตคติต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งเป็นสิ่งถาวร แต่ลักษณะของความยั่งยืนคงทนเป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไป คือต้องยั่งยืนคงทนจากวันก่อนมาวันนี้ หรือปีก่อนมาปีนี้จนกว่าจะมีเหตุผลใดทำให้เปลี่ยนไป
4. ความพร้อมในการตอบสนอง (Readiness for responses) คือ คนมีความพร้อมในการตอบสนองต่อที่หมายของเจตคติตามแนวความรู้สึกที่เขามีต่อที่หมายนั้นๆ เพียงแต่เจตคติไม่ได้เป็นพฤติกรรม เป็นเพียงความพร้อมในการที่จะกระทำหรือตอบสนองเท่านั้น

การเกิดของเจตคติ

Foster (1952) สรุปแนวคิดเกี่ยวกับการเกิดของเจตติว่ามาจากปัจจัยสำคัญ 2 ประการ (อ้างถึงในสุนทรี ขอนกระโทก, 2550) คือ

1. ประสบการณ์ที่บุคคลมีต่อสิ่งของ บุคคล เรื่องราว หรือสถานการณ เจตคติเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นในตัวบุคคลจากการที่ได้พบเห็น ได้คุ้นเคย ได้ทดลอง ซึ่งถือเป็นประสบการณ์โดยตรง และการได้ยิน ได้ฟัง ได้เห็น หรือได้อ่านเกี่ยวกับเรื่องราวต่างๆ แต่ไม่ได้พบเห็นถือเป็นประสบการณ์โดย

อ้อม นอกจากนี้ เจตคติเป็นสิ่งที่บุคคลรับทราบ ดังนั้น บุคคลจะมีเจตคติต่อเรื่องที่เขา มีประสบการณ์โดยตรงหรือประสบการณ์โดยอ้อม

2. ค่านิยมและการตัดสินใจค่านิยม เนื่องจากบุคคลแต่ละกลุ่มมีค่านิยมและการตัดสินใจค่านิยมต่างกัน บุคคลแต่ละกลุ่มอาจมีเจตคติต่อสิ่งเดียวกันแตกต่างกันได้ การที่บุคคลหนึ่งมีเจตคติที่ดีหรือไม่ดีต่อเรื่องใดเรื่องหนึ่งย่อมขึ้นอยู่กับวัฒนธรรม ค่านิยม หรือมาตรฐานของกลุ่มที่บุคคลนั้นใช้ชีวิตอยู่

การเปลี่ยนแปลงเจตคติ

จุมพล รอดคำดี (2532 อ้างถึงใน สุนทรี ขอนกระโทก, 2550) กล่าวว่า การเปลี่ยนแปลงเจตคติของมนุษย์นั้นมีกระบวนการอยู่ 3 ระดับ คือ

1. การเปลี่ยนแปลงความคิด สิ่งที่ทำให้เปลี่ยนแปลงนั้นมาจากข้อมูลข่าวสารใหม่ อาจมาจากสื่อมวลชนและสิ่งอื่น
2. การเปลี่ยนแปลงความรู้สึก การเปลี่ยนแปลงในระดับนี้มาจากประสบการณ์ หรือความประทับใจหรือสิ่งที่ทำให้เกิดการสะท้อนใจ
3. การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม เป็นการเปลี่ยนแปลงวิธีการดำเนินในสังคมซึ่งมีผลต่อบุคคลให้ต้องปรับพฤติกรรมเดิมเสียใหม่

แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับวัยรุ่นและวัยผู้ใหญ่

ความหมายของคำว่า 'วัยรุ่น'

วัยรุ่นเป็นวัยที่มีการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นหลายด้าน ทำให้ต้องมีการปรับตัวพร้อมๆกัน เป็นวัยที่จะเกิดปัญหาได้มาก การปรับตัวได้สำเร็จจะช่วยให้วัยรุ่นพัฒนาตนเองให้เกิดบุคลิกภาพที่ดีขึ้นได้ซึ่งจะเป็นพื้นฐานสำคัญของการดำเนินชีวิตต่อไป

ศรัณย์ ดำริสุข (2525) ให้ความหมายของคำว่า 'วัยรุ่น' ไว้ดังนี้

วัยรุ่นมาจากภาษาอังกฤษว่า Adolescence ซึ่งมาจากรากศัพท์ภาษาละติน Adolescere หมายถึง การเจริญเติบโตเพื่อไปสู่ฉิมิภาวะ กล่าวได้ว่าวัยรุ่นเป็นช่วงระยะเวลาตั้งแต่เด็กหญิงอายุ 13 ปี และเด็กชายอายุ 14 ปี ไปจนถึง 21 ปี ซึ่งตัวเลขดังกล่าวนี้จะแตกต่างกันไปตามแต่วัฒนธรรม

นักจิตวิทยามักระบุว่า วัยรุ่นเป็นช่วงวัยแห่งพายุบูแคม (storm and stress age) วัยวิกฤตกาล (critical period) หรือกระทั่งวัยแห่งการเผชิญปัญหา (period of problem) โดยความเห็นพ้องต้องกันแล้ว ช่วงระยะเวลาของวัยรุ่น คือเป็นช่วงระหว่างวัยเด็กกับวัยผู้ใหญ่ซึ่งจะเกิดการเปลี่ยนแปลงมากมายทั้งทางด้านร่างกาย สังคม และสติปัญญา

สามารถแบ่งวัยรุ่นได้เป็น 3 ระยะ โดยเด็กชายจะเจริญวัยช้ากว่าเด็กหญิง 1-2 ปี

1. วัยรุ่นตอนต้น หญิง 13-15 ปี ชาย 15-17 ปี
2. วัยรุ่นตอนกลาง หญิง 15-18 ปี ชาย 17-18 ปี
3. วัยรุ่นตอนหลัง หญิง 18-21 ปี ชาย 19-21 ปี

พัฒนาการทางด้านร่างกาย (Physical Development)

วัยนี้มีการสร้างและหลั่งฮอร์โมนเพศ (sex hormones) และฮอร์โมนของการเจริญเติบโต (growth hormone) อย่างมากและรวดเร็ว

- การเปลี่ยนแปลงทางร่างกาย (physical changes) ร่างกายจะเติบโตขึ้นอย่างรวดเร็ว แขนขาจะยาวขึ้น หญิงจะมีไขมันมากกว่าชาย ชายจะมีกล้ามเนื้อมากกว่าทำให้เพศชายแข็งแรงกว่า
- การเปลี่ยนแปลงทางเพศ (sexual changes) วัยรุ่นชายจะเป็นหนุ่มขึ้น นมขึ้นพาน เสียงแตก มีหนวดเครา และเริ่มฝันเปียก (nocturnal ejaculation - การหลั่งน้ำอสุจิในขณะหลับ และฝันเกี่ยวกับเรื่องทางเพศ) การเกิดฝันเปียกครั้งแรกเป็นสัญญาณของการเข้าสู่วัยรุ่นของเพศชาย ส่วนวัยรุ่นหญิงจะเป็นสาวขึ้น คือ เต้านมมีขนาดโตขึ้น ไขมันที่เพิ่มขึ้นจะทำให้รูปร่างมีทรวดทรง สะโพกผายออก และเริ่มมีประจำเดือนครั้งแรก (menarche) การมีประจำเดือนครั้งแรก เป็นสัญญาณบอกการเข้าสู่วัยรุ่นในหญิง

โดยสรุปแล้ว ทั้งสองเพศจะมีการเปลี่ยนแปลงของอวัยวะเพศ ซึ่งจะมีขนาดโตขึ้น และเปลี่ยนเป็นแบบผู้ใหญ่ มีขนขึ้นบริเวณอวัยวะเพศ มีกลิ่นตัว มีสิ่วขึ้น ส่วนสัดส่วนทางด้านร่างกายของเด็กชายจะมีรูปร่างแข็งแรง ผอมสูง กล้ามเนื้อที่มีกำลังมากกว่า ช่วงไหล่กว้าง แขน-ขายาว มือใหญ่กว่าเด็กหญิง ในขณะที่หญิงมีกล้ามเนื้อที่บางกว่า สะโพกผาย หน้าอกขยายใหญ่

พัฒนาการทางด้านจิตใจ (Psychological Development)

พนม เกตุมาน (2550) กล่าวว่า วัยนี้สติปัญญา (Intellectual Development) จะพัฒนาสูงขึ้น จนมีความคิดเป็นแบบรูปธรรม มีความสามารถในการคิด วิเคราะห์ และสังเคราะห์ สิ่งต่างๆ ได้มากขึ้นตามลำดับ เมื่อพ้นวัยรุ่นแล้วจะมีความสามารถทางสติปัญญาได้เหมือนผู้ใหญ่ แต่ในช่วงระหว่างวัยรุ่นนี้ ยังอาจขาดความยั้งคิด มีความหุนหันพลันแล่น ขาดการไตร่ตรองให้รอบคอบ

ความคิดเกี่ยวกับตนเอง (Self Awareness) วัยนี้จะเริ่มมีความสามารถในการรับรู้ตนเอง ด้านต่างๆ ดังนี้

- เอกลักษณ์ (identity) การแสดงออกถึงสิ่งที่ตนชอบ สิ่งที่ตนถนัดซึ่งจะแสดงถึงความเป็นตัวตนที่โดดเด่น ได้แก่ วิชา กีฬา งานอดิเรก กลุ่มเพื่อน โดยเฉพาะกลุ่มเพื่อนที่มีอิทธิพลมากในวัยรุ่น มีการเรียนรู้และถ่ายทอดแบบอย่างจากกลุ่มเพื่อน ทั้งแนวคิด ค่านิยม จริยธรรม การแสดงออกและการแก้ปัญหาในชีวิต จนสิ่งเหล่านี้กลายเป็นเอกลักษณ์ของตน และกลายเป็นบุคลิกภาพ

- ภาพลักษณ์ของตนเอง (self image) คือการมองภาพของตนเองในด้านต่างๆ ได้แก่ หน้าตา รูปร่าง ความสวยความหล่อ ความพิการ ข้อดีข้อด้อยทางร่างกายของตนเอง วัยรุ่นจะสนใจหรือ ให้ความสำคัญเกี่ยวกับรูปร่าง ผิวพรรณมากกว่าวัยอื่นๆ ถ้าตัวมีข้อด้อยกว่าคนอื่นก็จะเกิดความอับอาย

- การได้รับการยอมรับจากผู้อื่น (acceptance) วัยนี้ต้องการการยอมรับจากกลุ่มเพื่อนอย่างมาก การได้รับการยอมรับจะช่วยให้เกิดความรู้สึกมั่นคง ปลอดภัย เห็นคุณค่าของตนเอง มั่นใจตนเอง

- ความภาคภูมิใจตนเอง (self esteem) เกิดจากการที่ตนเองเป็นที่ยอมรับของเพื่อนและคนอื่น ๆ รู้สึกว่าตนเองมีคุณค่า เป็นคนดีและมีประโยชน์แก่ผู้อื่นได้ ทำอะไรได้สำเร็จ

- ความเป็นตัวของตัวเอง (independent) มีการรักอิสระเสรีภาพ ไม่ค่อยชอบอยู่ในกฎเกณฑ์ กติกาใดๆ ชอบคิดเอง ทำเอง พึ่งตัวเอง เชื่อความคิดตนเอง มีปฏิริยาตอบโต้ผู้ใหญ่ที่บีบบังคับสูง ความอยากรู้อยากเห็นอยากลองจะมีสูงสุดในวัยนี้ ทำให้อาจเกิดพฤติกรรมเสี่ยงได้ง่ายถ้าวัยรุ่นขาดการยั้งคิดที่ดี การได้ทำอะไรด้วยตนเองและทำได้สำเร็จจะช่วยให้วัยรุ่นมีความมั่นใจในตนเอง (self confidence)

- การควบคุมตนเอง (self control) วัยนี้จะเรียนรู้ที่จะควบคุมความคิด การรู้จักยั้งคิด การคิดให้เป็นระบบเพื่อให้สามารถใช้ความคิดได้อย่างมีประสิทธิภาพและอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้

อารมณ์ (mood) อารมณ์จะปั่นป่วน เปลี่ยนแปลงง่าย หงุดหงิดง่าย เครียดง่าย โกรธง่าย อาจเกิดอารมณ์ซึมเศร้าโดยไม่มีสาเหตุได้ง่าย อารมณ์ที่ไม่ดีเหล่านี้อาจทำให้เกิดพฤติกรรมเกรี้ยวกราด มีผลต่อการเรียนและการดำเนินชีวิต ในวัยรุ่นตอนต้น การควบคุมอารมณ์ยังไม่ค่อยดีนัก บางครั้งยังทำอะไรตามอารมณ์ตัวเองอยู่บ้าง แต่จะค่อยๆดีขึ้นเมื่ออายุมากขึ้น อารมณ์เพศวัยนี้จะมามาก ทำให้มีความสนใจเรื่องทางเพศ หรือมีพฤติกรรมทางเพศ เช่น การสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง ซึ่งถือว่าเป็นเรื่องปกติในวัยนี้ แต่พฤติกรรมบางอย่างอาจเป็นปัญหา เช่น เบี่ยงเบนทางเพศ กามวิปริต หรือการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น

จริยธรรม (moral development) มีความคิดเชิงอุดมคติสูง (idealism) เนื่องจากแยกแยะความผิดชอบชั่วดีได้แล้ว มีระบบมโนธรรมของตนเอง ต้องการให้เกิดความถูกต้อง ความชอบธรรมในสังคม ชอบช่วยเหลือผู้อื่น ต้องการเป็นคนดี เป็นที่ชื่นชอบของคนอื่น รู้สึกอึดอัดคับข้องใจกับความไม่ถูกต้องในสังคม หรือในบ้าน บางครั้งแสดงออกด้วยการวิพากษ์วิจารณ์พ่อแม่หรือครูอาจารย์ตรงๆอย่างรุนแรง การต่อต้านประท้วงเกิดได้บ่อยในวัยนี้เมื่อวัยรุ่นเห็นการกระทำที่ไม่ถูกต้อง หรือมีการเอาเปรียบ เบียดเบียน มีความไม่

เสมอภาคกัน ในวัยรุ่นตอนต้นการควบคุมตนเองอาจยังไม่ดีนัก แต่เมื่อพ้นวัยรุ่นนี้ไปการควบคุมตนเองจะดีขึ้นจนเป็นระบบจริยธรรมที่สมบูรณ์เหมือนผู้ใหญ่

พัฒนาการทางสังคม (Social Development)

วัยรุ่นจะเริ่มห่างจากทางบ้าน ไม่ค่อยสนิทสนมคลุกคลีกับพ่อแม่พี่น้องเหมือนเดิม แต่จะสนใจเพื่อนมากกว่า จะใช้เวลากับเพื่อนนานๆ มีกิจกรรมนอกบ้าน มีความสนใจเพศตรงข้าม สนใจสังคม สิ่งแวดล้อม ปรับตัวเองให้เข้ากับกฎเกณฑ์กติกาของกลุ่มของสังคมได้ดีขึ้น มีความสามารถในทักษะสังคม การสื่อสารเจรจา การแก้ปัญหา และการทำงานร่วมกับผู้อื่น

ปัญหาพฤติกรรมในวัยรุ่น

- ปัญหาความสัมพันธ์กับพ่อแม่ วัยนี้จะแสดงพฤติกรรมที่แสดงความเป็นตัวของตัวเองค่อนข้างมาก พูดจาไม่ค่อยเรียบร้อย อารมณ์แปรปรวนง่าย เอาแต่ใจตัวเอง เกิดปฏิกิริยาต่อต้าน
- ปัญหาการใช้สารเสพติด (substance use disorders) วัยรุ่นมีความอยากรู้อยากเห็น อยากรลองมาก ถ้าอยู่ในกลุ่มที่ใช้สารเสพติดหรือเพื่อนใช้สารเสพติดจะมีการชักชวนให้ใช้ร่วมกัน บางคนไม่กล้าปฏิเสธเพื่อน บางคนใช้เพื่อให้เหมือนเพื่อนๆ เมื่อลองแล้วเกิดความพอใจก็จะติดได้ง่าย
- ปัญหาทางเพศ (Sexual Problems) การมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น (sexual relationship) มักเกิดจากวัยรุ่นที่ขาดการยับยั้งชั่งใจหรือมีปัญหาทางอารมณ์และใช้เพศสัมพันธ์เป็นการทดแทน เพศสัมพันธ์ในวัยรุ่นมักไม่ได้ยั้งคิดให้รอบคอบ ขาดการไตร่ตรอง ทำตามอารมณ์เพศ หรืออยู่ภายใต้ฤทธิ์ของสารเสพติด จะทำให้เกิดปัญหาการติดโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ การตั้งครรภ์ การทำแท้ง การเลี้ยงลูกที่ไม่ถูกต้อง ปัญหาครอบครัว และกลายเป็นปัญหาสังคมในที่สุด

ปัญหาบุคลิกภาพ (personality problems)

วัยรุ่นจะเป็นวัยที่มีพัฒนาการของบุคลิกภาพอย่างชัดเจน ถ้าการเรียนรู้ที่ผ่านมาดี วัยรุ่นจะมีบุคลิกภาพดีด้วย แต่ในทางตรงข้าม ถ้ามีปัญหาในชีวิตหรือเรียนรู้แบบผิดๆ จะกลายเป็นบุคลิกภาพที่เป็นปัญหา ปรับตัวเข้ากับคนอื่นได้น้อย เอาตัวเองเป็นศูนย์กลาง และจะติดตัวไปตลอดชีวิต ถ้าเป็นปัญหามากๆ เรียกว่าบุคลิกภาพผิดปกติ (personality disorders)

ความประพฤตินอกคอกฎ (conduct disorder) มีปัญหาพฤติกรรมที่ทำให้ผู้อื่นเดือดร้อนโดยตนเองพอใจ ได้แก่ การละเมิดสิทธิผู้อื่น การขโมย ทำร้ายผู้อื่น ทำลายข้าวของ เกเร หรือละเมิดกฎเกณฑ์ของ

หมู่คณะหรือสังคม การหนีเรียน ไม่กลับบ้าน หนีเที่ยว โกหก หลอกหลวง ล่วงเกินทางเพศ ใช้สารเสพติด อาการดังกล่าวนี้มักเกิดขึ้นต่อเนื่องมานานพอสมควร สัมพันธ์กับปัญหาในครอบครัว การเลี้ยงดู ปัญหาอาชญากรรม การรักษาควรรีบทำทันที เพราะการปล่อยไว้นาน จะยิ่งเรื้อรังรักษายาก และกลายเป็นบุคลิกภาพแบบอันธพาล (antisocial personality disorder)

ความหมายของคำว่า 'วัยผู้ใหญ่'

วรุณา กลกิจโกวินท์ (2553) ให้ความหมายของวัยผู้ใหญ่ว่า คือวัยที่รับผิดชอบการดำเนินชีวิตของตน โดยนำประสบการณ์ต่างๆที่ได้สะสมมาตั้งแต่วัยเด็กมาใช้ในการปรับตัวและแก้ปัญหาชีวิต ผู้ที่ปรับตัวได้ดีในวัยผู้ใหญ่ คือ ผู้ที่ได้ผ่านพัฒนาการที่เหมาะสมตามวัยต่างๆตั้งแต่เด็กจนวัยรุ่น มีวุฒิภาวะ คือ ความสมบูรณ์ของร่างกาย อารมณ์ และสติปัญญา เผชิญชีวิต อุปสรรค ทั้งยามปกติและยามคับขันได้ มีความรับผิดชอบ กระทำสิ่งต่างๆด้วยเหตุผลตามจริยธรรม มีความเข้าใจตนเองทั้งในสิ่งที่ดีและสิ่งที่บกพร่อง มีความมั่นใจ พอใจในตนเองและสิ่งแวดล้อม สามารถเข้าสังคมและเสียสละเพื่อหมู่คณะตามสมควร มีความสัมพันธ์อันดีกับบุคคลในครอบครัวและในสังคม ทำประโยชน์แก่ตนเอง ผู้อื่นและส่วนรวมได้

บุคคลในวัยผู้ใหญ่มีบทบาท หน้าที่ และการปรับตัวต่อเหตุการณ์ต่าง ๆ ในแต่ละช่วงชีวิตแตกต่างกันไป ช่วงอายุในการแบ่งวัยใหญ่นั้นมีความแตกต่างกันออกไปในแต่ละทฤษฎี

ศรัณย์ ดำริสุข (2525) แบ่งวัยผู้ใหญ่ออกเป็น 2 ระยะ ได้แก่

1. วัยผู้ใหญ่ตอนต้น อายุ 21-40 ปี
2. วัยกลางคน อายุ 40-60 ปี

วรุณา กลกิจโกวินท์ (2553) แบ่งวัยผู้ใหญ่ออกเป็น 3 ระยะ

1. วัยผู้ใหญ่ตอนต้นหรือวัยหนุ่มสาว อายุ 20-25 ปี ถึง 40 ปี

เป็นช่วงที่มีพัฒนาการการเจริญเติบโตทางร่างกายสมบูรณ์ที่สุด ร่างกายแข็งแรง อดวัยต่างๆทำงานอย่างเต็มที่ ควบคุมอารมณ์ได้ดีขึ้น มั่นใจในตนเอง เป็นวัยของการสร้างความสัมพันธ์กับผู้อื่นอย่างลึกซึ้งและยาวนาน สนใจเพศตรงข้ามและมองหาคู่ชีวิต คบหาเพศเดียวกันเพื่อการทำงานและการสังคม สิ่งสำคัญที่เป็นแนวทางในชีวิตคือ อาชีพการงาน การเลือกคู่ครอง การปรับตัวในชีวิตสมรส การมีบทบาทเป็นบิดามารดา หรือการปรับตัวต่อการดำรงชีวิต ถ้าบุคคลใดมีปัญหาการคบผู้อื่นจะแยกตัวตามลำพัง (Isolation) ไม่สามารถสร้างมิตรภาพได้ ทำให้อาจมีความระแวงไม่ไว้วางใจผู้อื่น ก่อศัตรู หรือทำลายมิตรภาพ

2. วัยผู้ใหญ่ตอนกลางหรือวัยกลางคน อายุ 40 ปีถึง 60-65 ปี

เป็นช่วงอายุที่ได้ผ่านชีวิตครอบครัวและชีวิตการทำงานมาระยะหนึ่ง มีความมั่นคงและความสำเร็จในชีวิต เป็นวัยที่สร้างสรรอย่างมาก สามารถทำตนให้เป็นประโยชน์ต่อครอบครัว หมู่คณะ และสังคมได้ดี สามารถใช้ความคิด พลังกาย พลังใจ สร้างสมประสบการณ์ความชำนาญในทักษะต่างๆ ให้สะสมพอกพูนมีความสามารถเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ นอกจากนั้นยังเป็นช่วงที่เตรียมตัวเข้าสู่วัยสูงอายุ บุคคลผู้สามารถปรับตัวได้ดีและดำเนินชีวิตในวัยหนุ่มสาวด้วยความก้าวหน้าก็จะประสบความสำเร็จในชีวิตเมื่อถึงวัยกลางคน เช่น มีชีวิตครอบครัวมั่นคง เลี้ยงดูอบรมบุตรจนเติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่รับผิดชอบตนได้ มีความสำเร็จในการทำงาน ตามสมควรแก่ฐานะและความสามารถ เป็นที่ยอมรับของบุคคลที่อยู่ใกล้ชิดและในสังคม เป็นต้น

บุคคลในวัยนี้ควรมีความพึงพอใจในความสำเร็จของตนและมีความมั่นใจในการดำเนินชีวิต สามารถยอมรับข้อผิดพลาดหรือข้อบกพร่องของตนได้ ความสำเร็จนี้ ส่วนใหญ่จะพบในผู้ใหญ่วัยกลางคน ในช่วงต้น คือ ระหว่าง อายุ 40-50 ปี แต่ในช่วงหลัง คือ ระยะเวลาอายุ 50-65 ปี ความสำเร็จในการทำงานและบทบาทในสังคมจะลดลง ร่างกายเริ่มมีความเสื่อมถอย ซึ่งย่อมมีผลกระทบต่อสภาวะทางจิตใจ ทำให้มีอาการเหนื่อยหอบและซึมเศร้าได้ง่ายขึ้น วัยกลางคนจึงเป็นวัยวิกฤติที่บุคคลต้องมีการปรับตัวมาก อาจมีปัญหาสุขภาพจิตได้ บุคคลใดมีช่วงวัยที่เกิดปัญหาจะรู้สึกว่าตนไร้ประโยชน์ รู้สึกชีวิตไร้คุณค่า ดำเนินชีวิตในวงจำกัด ไร้ความสุข

3. วัยผู้ใหญ่ตอนปลายหรือวัยสูงอายุ อายุ 60-65 ปีขึ้นไป เป็นวัยของความเสื่อมถอยของ

ร่างกาย สภาพจิตใจ และบทบาททางสังคม การปรับตัวต่อความเสื่อมถอยและการเผชิญชีวิตในบั้นปลายเป็นสิ่งสำคัญในการดำรงชีวิตของวัยนี้ เป็นวัยของการพักผ่อนอย่างสุขสงบ มีพัฒนาการทางจิตใจต่อไปได้จนถึงระดับสูงสุด ยังสามารถปรับตัวต่อสภาพต่างๆ ในบั้นปลายของชีวิตได้ ในผู้ที่มีปัญหาต่อการปรับตัวให้เข้ากับช่วงวัยนี้อาจก่อความเดือดร้อนให้กับบุตรหลานหรือบุคคลใกล้ชิด มีความรู้สึกที่ตนเองไร้ค่า กังวล ท้อแท้หรือสิ้นหวัง อาจมีอาการเศร้ามากจนถึงคิดไม่ยอมมีชีวิตอยู่ หรือป่วยเป็นโรคทางจิตเวชได้ ส่วนมากบุคคลที่มีปัญหามากในวัยสูงอายุจะเป็นผู้ที่เคยมีปัญหาในการปรับตัวในช่วงชีวิตที่ผ่านมา

แนวคิดและการวิจัยเรื่องการช้มน

ความหมายของการช้มน

กฎหมายเกี่ยวกับการช้มนในประเทศไทยมาตรา 276 ได้มีการแก้ไขใหม่ เพื่อให้เกิดการคุ้มครองตามกฎหมายอย่างเท่าเทียมมากขึ้น โดยกฎหมายมาตรา 276 ฉบับเดิม ระบุว่า

“ผู้ใดข่มขืนกระทำชำเราหญิงซึ่งมิใช่ภริยาของตน โดยขู่เชือดด้วย ประการใดใด โดยใช้กำลัง ประทุษร้าย โดยหญิงอยู่ในภาวะที่ไม่สามารถขัดขืน ได้ หรือโดยทำให้หญิงเข้าใจผิดว่าตนเป็นบุคคลอื่น ต้องระวางโทษจำคุก ตั้งแต่สี่ปีถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่แปดพันบาทถึงสี่หมื่นบาท ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคแรก ได้กระทำโดยมีหรือใช้อาวุธปืน หรือวัตถุ ระเบิดหรือโดยร่วมกระทำความผิดด้วยกันอันมีลักษณะเป็นการโทรมหญิง ต้องระวาง โทษจำคุกตั้งแต่สิบห้าปีถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่สามหมื่นถึงสี่หมื่นบาท หรือจำคุกตลอดชีวิต”

ซึ่งจากกฎหมายข้างต้น ก่อให้เกิดความเหลื่อมล้ำทางเพศ โดยหญิงไม่สามารถข่มขืนชายได้ และผู้รักร่วมเพศก็ไม่รวมอยู่ในกฎหมายนี้ อีกทั้งทำให้สามีข่มขืนภรรยาไม่ผิด รวมถึงไม่ครอบคลุมการข่มขืนโดยใช้อวัยวะอื่นๆด้วย

ในปัจจุบัน กฎหมายมาตรา 276 ได้แก้ไขใหม่ และได้บัญญัติคำจำกัดความของการข่มขืนไว้ในวรรค 2 เพื่อให้ครอบคลุมยิ่งขึ้น ดังนี้

“ผู้ใดข่มขืนกระทำชำเราผู้อื่น โดยขู่เชือดด้วยประการใดๆ โดยใช้ กำลังประทุษร้าย โดยผู้อื่นนั้นอยู่ในภาวะที่ไม่สามารถขัดขืนได้ หรือโดยทำให้ผู้อื่นนั้นเข้าใจผิดว่าตนเป็นบุคคลอื่น ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สี่ปี ถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่แปดพันบาทถึงสี่หมื่นบาท

การกระทำชำเราตามวรรคหนึ่ง หมายความว่า การกระทำเพื่อสนองความใคร่ของผู้ กระทำโดยการใช้อวัยวะเพศของผู้กระทำกระทำกับอวัยวะเพศ ทวารหนัก หรือช่องปาก ของผู้อื่น หรือการใช้สิ่งอื่นใดกระทำกับอวัยวะเพศหรือทวารหนักของผู้อื่น ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคหนึ่งได้กระทำโดยมีหรือใช้อาวุธปืนหรือวัตถุ ระเบิดหรือโดยร่วมกระทำความผิดด้วยกันอันมีลักษณะเป็นการโทรมหญิงหรือกระทำ กับชายในลักษณะเดียวกัน ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สิบห้าปีถึงยี่สิบปี และ ปรับตั้งแต่สามหมื่นถึงสี่หมื่นบาทหรือจำคุกตลอดชีวิต ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคหนึ่งเป็นการกระทำความผิดระหว่างคู่สมรสและคู่ สมรสนั้นยังประสงค์จะอยู่กินด้วยกันฉันสามีภริยา ศาลจะลงโทษน้อยกว่าที่ กำหนดไว้เพียงใดก็ได้ หรือจะกำหนดเงื่อนไขเพื่อคุ้มครองความประพฤติแทนการลงโทษ ก็ได้ ในกรณีที่ศาลมีคำพิพากษาให้ลงโทษจำคุก และคู่สมรสฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งไม่ประสงค์จะอยู่กินด้วยกันฉันสามีภริยาต่อไป และประสงค์จะหย่า ให้คู่สมรสฝ่าย นั้นแจ้งให้ศาลทราบ และให้ศาลแจ้งพนักงานอัยการให้ดำเนินการฟ้องหย่าให้”

ดังนั้น ในแง่มุมกฎหมาย การข่มขืนจึงหมายถึงว่าการกระทำเพื่อสนองความใคร่ของผู้ กระทำโดยการใช้อวัยวะเพศของผู้กระทำกระทำกับอวัยวะเพศ ทวารหนัก หรือช่องปาก ของผู้อื่น หรือการใช้สิ่งอื่นใดกระทำกับอวัยวะเพศหรือทวารหนักของผู้อื่น

สาเหตุของการข่มขืน

ตามทฤษฎีจิตวิเคราะห์ของ Freud (ไม่ระบุปี อ้างถึงในอ้างอิงในสุวัทนา อารีพรศ และนพมาศอุ้งพระ, 2546) Death Instinct หรือสัญชาตญาณแห่งความก้าวร้าวก่อให้เกิดการข่มขืน เพราะผู้กระทำความผิดมีสัญชาตญาณแห่งความก้าวร้าว ต้องการทำลายผู้อื่นเพื่อสนองความต้องการและให้ได้มาซึ่งความสุขของตัวเอง ขณะที่ Life Instinct หรือสัญชาตญาณเพื่อชีวิต ก็มีผลเช่นกัน กล่าวคือ เป็นพลังที่มนุษย์ต้องการการสืบพันธุ์ ต้องการอาหาร น้ำและเช็กส์

สำหรับมุมมองด้านสังคมวิทยา มองว่าการข่มขืนคือยุทธวิธีของการสืบเผ่าพันธุ์ ในเหตุการณ์ที่หลากหลายของอาณาจักรส์ตว์ Smith et al. (2001) กล่าวว่า การข่มขืนนั้นคือกระบวนการทางวิวัฒนาการเพื่อการสืบพันธุ์ของมนุษย์ เป็นกระบวนการปรับตัวซึ่งมีมาตั้งแต่สมัยบรรพบุรุษของเรา

หากมองในอีกมุมหนึ่ง สาเหตุของการข่มขืนอาจมีที่มาจากแนวโน้มทางบุคลิกภาพของบุคคลที่ต้องการแสวงหาความตื่นเต้นหรือประสบการณ์ที่แปลกใหม่ โดยอัจฉริยา เลิศอนันต์วรกุล (2548) กล่าวว่า ทั่วไปแล้วบุคคลมีความต้องการความตื่นเต้นเร้าใจในระดับมากน้อยต่างกัน ซึ่งความต้องการหาความตื่นเต้นในระดับที่แตกต่างนี้จะเกี่ยวข้องกับลักษณะทางบุคลิกภาพอย่างหนึ่งที่เรียกว่าการแสวงหาการสัมผัส (Sensation Seeking)

Arnett (1992, 1996) กล่าวว่า การแสวงหาการสัมผัสเป็นลักษณะของความต้องการได้รับสัมผัสที่แปลกใหม่และเข้มข้น บุคคลที่มีลักษณะของการแสวงหาการสัมผัสสูงจะปรารถนาที่จะได้รับความเสี่ยงทั้งทางร่างกายและสังคม การแสวงหาการสัมผัสจะมีระดับสูงมากที่สุดในช่วงวัยรุ่นและลดลงเมื่อเป็นผู้ใหญ่ (อ้างอิงในอัจฉริยา เลิศอนันต์วรกุล, 2548)

โดยทั่วไปแล้วบุคคลจะแสวงหาสิ่งเร้าที่สามารถทำให้ระบบประสาทของพวกเขาเกิดความตื่นตัวได้ เช่น สื่อต่างๆที่เหมาะสมกับตน กระบวนการนี้จะช่วยให้พวกเขารักษาระดับของความพึงพอใจตามความต้องการของพวกเขาได้ (Zuckerman อ้างถึงในอัจฉริยา เลิศอนันต์วรกุล, 2548)

งานวิจัยของ Zuckerman (1979 อ้างถึงในอัจฉริยา เลิศอนันต์วรกุล, 2548) พบว่า การแสวงหาการสัมผัสสามารถทำนายพฤติกรรมเสี่ยงต่างๆได้ เช่น การขับรถในรูปแบบที่เสี่ยงต่ออันตราย การมีเพศสัมพันธ์ที่เสี่ยง การใช้จ่ายเสพติดและการเล่นพนัน ยังมีอีกหลากหลายปัจจัยที่กระตุ้นเร้าให้เกิดการข่มขืน Felson & Tedaschi (n.d.) กล่าวว่า มูลเหตุของการข่มขืนคือ ความปรารถนาที่ก้าวร้าวที่ต้องการจะอยู่เหนือฝ่ายตรงข้าม มากกว่าต้องการที่จะได้รับความสุขทางเพศ ความปรารถนาทางเพศอาจเป็นเพียงปัจจัยหนึ่งเท่านั้น พวกเขาเชื่อว่า การข่มขืนนับเป็นการกระทำของความทารุณมากกว่าการเผชิญหน้ากันทางเพศ คันดิฟ (2004) แย้งว่านั่นคือความไม่ปรากฏของทางออกอื่นของความใคร่ของผู้ชาย ตัวอย่างเช่น การขายบริการทางเพศ อาจเป็นสิ่งที่ชักนำสู่การข่มขืน

นางสาวอลิสสา แสงขำ นักศึกษาปริญญาโทนิติศาสตรมหาบัณฑิต คณะนิติศาสตร์ ภาควิชาอาชญวิทยา เก็บข้อมูลจากนักโทษข้อหาข่มขืนจากคุกบางขวางและลาดยาว จำนวน 100 คน พบว่า

90%	เลือกผู้หญิงผมยาว คือหางเปีย หางม้าปล่อยตามธรรมชาติ เพราะกระซกจากข้างหลังได้ง่าย
87%	เลือกผู้หญิงที่สวมเสื้อผ้าถอดง่าย แต่หากพบผู้หญิงถูกใจแต่สวมเสื้อผ้าที่ต้องใช้เวลาถอดนาน เขาจะกลับมามีกรอบเป็นครั้งที่สองพร้อมกรรไกรหรือคัตเตอร์
84%	เลือกผู้หญิงที่เดินไปด้วยคุยโทรศัพท์ไปด้วย มือถือสามารถนำไปขายต่อได้ หรืออ่านการ์ตูน หรือหนังสืออื่นขณะเดินเพราะไม่ได้ระวังตัว
96%	เลือกผู้หญิงที่เดินทางไปไหนมาไหนเวลากลางคืน เพราะผู้ชายส่วนใหญ่มีประสบการณ์ทางเพศครั้งแรกตอนกลางคืนโดยไม่คำนึงว่าต้องเป็นผู้หญิงสวยหรือหุ่นดี ขอให้มีเพียงอย่างเดียวอย่างหนึ่งก็พอ มีนักโทษบางขวางคนหนึ่งให้ข้อมูลว่าหากเวลานั้นเป็นเวลาที่เขาต้องการปลดปล่อยแล้วเขาไม่เลือกที่จะเป็นผู้หญิงหรือผู้ชาย วัว ควาย
99%	เลือกผู้หญิงที่เดินทางคนเดียว มีนักโทษบางขวางคนหนึ่งทำที่เป็นมอเตอร์ไซค์รับผู้หญิงคนที่ถูกใจจากกลุ่มเพื่อนของเธอที่เดินด้วยกันไปชมขึ้น
80%	สามารถชมขึ้นได้ในการกระทำครั้งแรกโดยใช้อุปกรณ์ที่อยู่ในผู้หญิงนั่นเองเป็นอุปกรณ์ช่วยประกอบการกระทำผิด เช่น เข็มขัด ลูกกุญแจ กระจกสองหน้า
70%	เลิกแสดงความตั้งใจหากผู้หญิงคนนั้นจ้องหน้าเขาแล้วเริ่มต้นสนทนาสั้นๆ กับเขาก่อน ขณะที่เขาเข้าประชิดตัว เช่น ขอโทษค่ะ ก็โหมงแล้ว

Greensite (n.d.) ได้กล่าวเกี่ยวกับสถิติของการชมขึ้นว่า โดยทั่วไปคนมักคาดคิดว่าการชมขึ้นภายนอกบ้านน่าจะมากที่สุด แต่แท้จริงแล้วการชมขึ้นภายนอกบ้านเป็นเรื่องยากที่จะเกิดขึ้น โดยมากกว่า 2 ใน 3 ของการชมขึ้นทั้งหมด เกิดที่บ้านของใครคนใดคนหนึ่ง, 30.9 % เกิดในบ้านของผู้กระทำกร, 26.6 % เกิดในบ้านของเหยื่อ, 10.1 % เกิดในบ้านที่เข้าร่วมกันของเหยื่อและผู้กระทำความผิด, 7.2 % เกิดในงานปาร์ตี้, 7.2 % เกิดในยานพาหนะ, 3.6 % เกิดนอกบ้าน และ 2.2 % เกิดในฝับ บาร์

Greensite (n.d.) ได้เปิดเผยสถิติว่า การดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์หรือการใช้สิ่งเสพติด มักจะเกี่ยวข้องกับการชมขึ้น โดยเหยื่อและผู้กระทำความผิดจะดื่มแอลกอฮอล์ 47% ผู้กระทำความผิดเท่านั้นดื่มแอลกอฮอล์ 17% เหยื่อเท่านั้นที่ดื่มแอลกอฮอล์ 7% การชมขึ้นที่ไม่มีกรดื่มแอลกอฮอล์ทั้งผู้กระทำและเหยื่อมีเพียง 29% ของทั้งหมด

สิทธิพงศ์ วงศ์วิวัฒน์ (2548) กล่าวว่า นักศึกษาที่เคยดื่มสุราหรือเครื่องดื่มที่ผสมแอลกอฮอล์จะถูกชักจูงให้ปฏิบัติตามคำชักชวนของคนรอบข้างโดยเฉพาะอย่างยิ่ง เพื่อนหรือเพื่อนสนิท และยังส่งผลต่อระบบประสาทส่วนกลางทำให้ผู้ดื่มมีพฤติกรรมที่เปลี่ยนไป เกิดการขาดความยับยั้งชั่งใจทำให้มีพฤติกรรมทางเพศเกิดขึ้น รวมทั้งเกิดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศตามมา

จากการศึกษาของ Ivanhoe (2003 อ้างถึงในสิทธิพงศ์ วงศ์วิวัฒน์, 2548) ที่ได้ศึกษาพฤติกรรมการดื่มสุราในนักศึกษามหาวิทยาลัย พบว่าการดื่มสุราเป็นสาเหตุที่ทำให้มีเพศสัมพันธ์โดยไม่ตั้งใจ

Baxter et al (1986) ได้ทำการทดลองกับผู้ชมขิ้น และพบว่า 90 % ของผู้ชมขิ้นไม่ตั้งใจไว้ก่อนว่าจะชมขิ้น และถูกกระตุ้นโดยภาพที่ดึงดูดของการอยู่ร่วมกันและมีความสุขในเรื่องเซ็กส์ มากกว่าภาพของการชมขิ้นที่ต้องใช้ความรุนแรงเข้ามาเกี่ยวข้อง

ข้อมูลจากการจัดเวทีเสวนาหัวข้อ "ทำอย่างไรไม่ให้ถูกชมขิ้น" จัดขึ้นที่โรงเรียนสตรีวิทยา ตัวแทนผู้กระทำผิดคดีขิ้นขิ้น เปิดเผยข้อมูลที่ได้จากการแลกเปลี่ยนกับกลุ่มเพื่อนในคดีขิ้นขิ้น พบว่า คนก่อคดีทำเพราะความอยากรู้อยากเห็น ค่านิยม โดยมักกระทำในลักษณะระมูโทรม เกิดจากอารมณ์ชั่ววูบ ผู้กระทำมักขาดจิตสำนึก และดื่มสุราทำให้ขาดสติ กอรปกับผู้หญิงแต่งตัวยั่วอารมณ์ทางเพศ จึงกระทำการขิ้นขิ้น

Rogala & Tyden (2003) กล่าวว่า ในต่างประเทศนั้น สื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ (Pornography material) จะมีผลต่อความรู้สึก เจตคติ และพฤติกรรมทางเพศซึ่งนำเสนอในรูปยั่วยุและเสรีภาพในการมีเพศสัมพันธ์ที่มากเกินไป อาจนำไปสู่ความรุนแรงทางเพศต่อไปได้ (อ้างในสิทธิพงศ์ วงศ์วิวัฒน์, 2548)

ชลิตาภรณ์ (2007) ได้ทำการศึกษาเรื่องการชมขิ้นขิ้นในแง่จิตวิทยาและชีววิทยา แบ่งการชมขิ้นขิ้นเป็น 4 ประเภท ได้แก่ ชมขิ้นขิ้นเพื่อแสดงความโกรธแค้นต่อผู้หญิง ชมขิ้นขิ้นเพื่อสนองความต้องการทางเพศ ชมขิ้นขิ้นเพราะถูกปลุกเร้าทางเพศด้วยความก้าวร้าวและความเกลียดชังต่อผู้หญิง และชมขิ้นขิ้นเพราะโอกาสเอื้อ เช่น ปล้นทรัพย์แล้วถือโอกาสชมขิ้นขิ้นด้วย และศึกษาด้วยแนวสังคมวิทยา โดยเน้นระบบความเชื่อและค่านิยมของสังคมที่ทำให้การชมขิ้นขิ้นเกิดขึ้นและดำรงอยู่ พบว่าการจำหน่ายและบริโภคสื่อลามกน่าจะเป็นเหตุให้เกิดการชมขิ้นขิ้น หรือเหตุที่สถาบันดั้งเดิมอย่างครอบครัว ศาสนา หรือชุมชน อ่อนแอลงจนไม่สามารถควบคุมพฤติกรรมชมขิ้นขิ้นได้

กล่าวโดยสรุปคือ โดยส่วนใหญ่การชมขิ้นขิ้นเกิดจากสัญชาตญาณในการสืบพันธุ์ การแสวงหาความตื่นเต้น การถูกกระตุ้นโดยเพื่อนและสื่อลามก การดื่มแอลกอฮอล์ และความก้าวร้าว

แนวคิดและการวิจัยเรื่องมายาคติของการชมขิ้นขิ้นและสังคมปิตาธิปไตย

มายาคติของการชมขิ้นขิ้น

Society & Culture Dictionaries & Glossaries ได้ให้คำจำกัดความของมายาคติของการชมขิ้นขิ้นว่าเป็นความเชื่อที่ผิดซึ่งฝังลึกเกี่ยวกับการชมขิ้นขิ้น ว่าเพศหญิงสนุกกับกิจกรรมทางเพศที่มีการใช้กำลังและรู้สึก

ตื่นเต้นกับการมีกิจกรรมทางเพศโดยใช้กำลัง ในขณะที่ Hamlin (2001) ได้ให้คำจำกัดความว่า มายาคติของการข่มขืนคือความเชื่อเกี่ยวกับการใช้กำลังทางเพศ ซึ่งก่อให้เกิดปัญหาตามมา

Women against violence against women หรือ WAVAW กล่าวถึงมายาคติของการข่มขืนว่า คือความเชื่อที่ผิดและขยายตัวในวงกว้างเกี่ยวกับการข่มขืน มายาคตินี้ทำให้ผู้คนสูญเสียความรู้สึกมั่นคงปลอดภัยและปฏิเสธการเกิดขึ้นของการข่มขืน เมื่อเกิดการข่มขืน ผู้คนมักกล่าวโทษเหยื่อเนื่องจากอิทธิพลของมายาคติ ซึ่งมายาคติการข่มขืนมีดังนี้

- มายาคติ 1 : ความรุนแรงทางเพศเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นน้อย
 ความเป็นจริง : ผู้หญิงถูกคุกคามทางเพศทุกวัน ที่บ้าน ที่ทำงาน โรงเรียน หรือแม้กระทั่งบนท้องถนน
- มายาคติ 2 : ผู้หญิงโกหกกว่าถูกข่มขืนเนื่องจากต้องการแก้แค้น ต้องการผลประโยชน์ หรือรู้สึกผิดเนื่องจากมีเพศสัมพันธ์
 ความเป็นจริง : การข่มขืนเป็นอาชญากรรมทางเพศที่ถูกปกปิดและเหยื่อมักไม่แจ้งความ มีผู้หญิงที่กล้ารายงานว่าถูกข่มขืนเพียง 6% เท่านั้นในแคนาดา การที่ผู้หญิงจะโกหกกว่าถูกข่มขืนจึงเกิดได้ยากมาก
- มายาคติ 3 : การคุกคามทางเพศมักเกิดโดยคนแปลกหน้า
 ความเป็นจริง : กว่า 80 % ของการคุกคามทางเพศเกิดขึ้นจากคนใกล้ชิดของตัวเอง
- มายาคติ 4 : ผู้หญิงควรหลีกเลี่ยงการอยู่ลำพังตอนกลางคืน หรืออยู่ในสถานที่ปลอดภัย เช่น ลานจอดรถ เพื่อหลีกเลี่ยงการถูกคุกคามทางเพศ
 ความเป็นจริง : การคุกคามทางเพศเกิดขึ้นในที่ที่ทักอาศัยถึง 60 % ซึ่ง 38 % เกิดขึ้นในบ้านของเหยื่อเอง
- มายาคติ 5 : ผู้หญิงที่ถูกคุกคามทางเพศเป็นฝ่ายเชิญชวนเอง โดยการใส่เสื้อผ้าที่เซ็กซี่หรือมีการกระทำที่เซ็กซี่
 ความเป็นจริง : มีรายงานว่ามีความหลากหลายมากมายในเหยื่อคุกคามทางเพศ มีเหยื่อในทุกช่วงวัย ทุกรูปร่างและการแต่งกาย ผู้กระทำผิดในคดีคุกคามทางเพศรายงานว่ามักเลือกเหยื่อที่ดูอ่อนแอและไม่ค่อยออกจากบ้าน มายาคตินี้ทำให้ผู้กระทำผิดความผิดไม่ต้องรับผิดชอบ และความผิดตกอยู่ที่เหยื่อแทน
- มายาคติ 6 : การข่มขืนเกิดขึ้นเฉพาะกับหญิงสาวที่มีเสน่ห์ทางเพศ
 ความเป็นจริง : ผู้หญิงตั้งแต่ 2 เดือนถึง 90 ปีเป็นเหยื่อข่มขืนทั้งสิ้น ผู้ข่มขืนเลือกเหยื่อจากความอ่อนแอของเหยื่อ ไม่ใช่จากบุคลิกภายนอก
- มายาคติ 7 : ชายที่ก่อคดีคุกคามทางเพศต่อหญิง มักมีอาการทางจิตหรือมีความต้องการทางเพศสูง

- ความเป็นจริง : ชายที่คุกคามทางเพศเป็นชายปกติ และคุกคามทางเพศเพื่อสนองความต้องการ และก่อให้เกิดความพึงพอใจในการกระทำ ความรุนแรง มายาคตินี้จึงจำกัดให้การข่มขืนเป็นปัญหาส่วนบุคคล มองข้ามปัจจัยเชิงโครงสร้างอำนาจ ระบบความเชื่อ และปัจจัยทางวัฒนธรรมที่มองว่าผู้หญิงเป็นวัตถุทางเพศหรือสมบัติของผู้ชาย ซึ่งเป็นการสนับสนุนให้การข่มขืนยังคงอยู่ เพราะเท่ากับยอมรับว่าเป็นเรื่อง "ธรรมชาติ" (แก้ไขไม่ได้) ที่ผู้ชายจะมีความต้องการทางเพศที่ต้องระบายออกไม่ว่าจะเป็นการเที่ยวโสเภณีหรือการข่มขืน ทำได้เพียงป้องกันและลดโอกาสที่จะเกิด (ชลิดาภรณ์, 2007)
- มายาคติ 8 : การข่มขืนเป็นการแสดงออกซึ่งการกระทำทางเพศเท่านั้น
ความเป็นจริง : การข่มขืนเป็นการกระทำที่สื่อถึงความรุนแรง ซึ่งประกอบด้วยความรู้สึกที่สามารถควบคุมผู้อื่นและแสดงออกซึ่งอำนาจของตน โดยเหยื่อเป็นเพียงเครื่องมือแสดงออกเท่านั้น ผู้กระทำไม่ใช่ผู้ที่มีไม่สามารถควบคุมความต้องการทางเพศได้ และการข่มขืนมักเกิดโดยไม่คาดคิดมาก่อน
- มายาคติ 9 : ชายบางกลุ่มและบางภูมิภาคหลังเท่านั้นที่คุกคามทางเพศมากกว่าชายในกลุ่มอื่นๆ
ความเป็นจริง : ชายจากทุกเชื้อชาติ ศาสนา ฐานะ เผ่าพันธุ์ อายุ เป็นผู้คุกคามทางเพศ เช่นเดียวกับหญิงที่เป็นเหยื่อ
- มายาคติ 10 : การคุกคามทางเพศต้องมีเครื่องมือมาเกี่ยวข้อง
ความเป็นจริง : การคุกคามทางเพศไม่จำเป็นต้องมีอาวุธ มีความบาดเจ็บทางกายและทางใจมากมายที่ไม่แสดงออกมาให้เห็นในเหยื่อ
- มายาคติ 11 : หากเหยื่อไม่ถูกทำร้ายร่างกาย ความบาดเจ็บจากการถูกข่มขืนก็จะมีอยู่เพียงระยะสั้น
ความเป็นจริง : การคุกคามทางเพศให้ผลที่รุนแรงในระยะยาวทั้งต่อสุขภาพกาย สุขภาพจิต และความเป็นอยู่ของเหยื่อ เหยื่อสตรี 9 ใน 10 ของแคนาดามีสุขภาพจิตที่แย่อย่างรุนแรง
- มายาคติ 12 : เป็นไปไม่ได้ที่ผู้หญิงจะถูกข่มขืนจากสามีหรือแฟน
ความเป็นจริง : ในทางกฎหมาย ผู้หญิงมีสิทธิในการปฏิเสธกิจกรรมทางเพศ แต่น้อยคนนักที่จะตระหนักถึง
- มายาคติ 13 : หากผู้หญิงยินยอมที่จะมีกิจกรรมทางเพศด้วย แต่เกิดเปลี่ยนใจ และฝ่ายชายยังคงไม่หยุด ฝ่ายหญิงไม่สามารถเอาผิดได้
ความเป็นจริง : ในทางกฎหมาย หากฝ่ายหญิงยินยอมในตอนแรกและเปลี่ยนใจโดยห้ามฝ่ายชายแล้ว แต่ฝ่ายชายยังไม่หยุด ฝ่ายหญิงสามารถเอาผิดได้

- มายาคติ 14 : หากผู้หญิงมีคู่นอนหลายคน เธอจะไม่สามารถเอาผิดผู้ชายได้
 ความเป็นจริง : ตามกฎหมาย ฝ่ายหญิงสามารถปฏิเสธการมีเพศสัมพันธ์ได้
- มายาคติ 15 : หากฝ่ายชายจ่ายเงินค่าอาหารหรือค่าชมภาพยนตร์ให้ฝ่ายหญิง ฝ่ายหญิงต้อง
 ตอบแทนด้วยเพศสัมพันธ์
 ความเป็นจริง : ในทางกฎหมาย หากฝ่ายหญิงปฏิเสธ ฝ่ายชายไม่สามารถล่วงละเมิดทางเพศได้
- มายาคติ 16 : หากฝ่ายชายมีความต้องการทางเพศ เขาต้องมีเพศสัมพันธ์และไม่สามารถหยุด
 มั่นได้
 ความเป็นจริง : การไม่มีเพศสัมพันธ์หากฝ่ายชายมีความต้องการทางเพศไม่ได้ส่งผลร้ายใดๆ
 ความต้องการของฝ่ายชายไม่ได้สำคัญมากไปกว่าสิทธิของฝ่ายหญิงในการที่จะ
 ปฏิเสธเพศสัมพันธ์
- มายาคติ 17 : ถ้าผู้หญิงบอกว่า "ไม่" นั้นหมายถึง "ได้" หรือ "อาจจะได้"
 ความเป็นจริง : แม้ฝ่ายชายจะเชื่อว่าข้อความของผู้หญิงมีความกำกวม แต่นี่ไม่ใช่เหตุผลของ
 การปฏิเสธความผิด เมื่อผู้หญิงปฏิเสธ ฝ่ายชายควรหยุด หากไม่แน่ใจก็ควรถาม
 เพื่อความชัดเจน
- มายาคติ 18 : ถ้าผู้หญิงดื่มสุรามากหรือมีเมเมา ผู้ชายสามารถมีเพศสัมพันธ์ด้วยได้
 ความเป็นจริง : หากฝ่ายหญิงไม่มีสติหรือไม่ยินยอม หากฝ่ายชายมีเพศสัมพันธ์ด้วยก็นับว่าผิด
- มายาคติ 19 : หากผู้กระทำผิดดื่มสุราขณะคุกคามทางเพศ จะไม่สามารถเอาผิดผู้กระทำผิดได้
 ความเป็นจริง : ผู้กระทำผิดต้องรับผิดชอบในการกระทำของตน และไม่สามารถอ้างเหตุผลว่า
 ขาดสติเพราะสุราได้
- มายาคติ 20 : ไม่ผิดหากฝ่ายชายจะบังคับให้ฝ่ายหญิงมีเพศสัมพันธ์ด้วย
 ความเป็นจริง : การบังคับไม่ว่าจะด้วยวาจาหรือภาษาท่าทางเพื่อให้อีกฝ่ายมีเพศสัมพันธ์ด้วย
 นับว่าเป็นการคุกคามทางเพศ
- มายาคติ 21 : มีเพียงสตรีวัยรุ่นเท่านั้นที่ถูกคุกคามทางเพศ
 ความเป็นจริง : สตรีทุกช่วงวัยเป็นเหยื่อคุกคามทางเพศ
- มายาคติ 22 : ผู้หญิงมีความต้องการที่จะถูกข่มขืน
 ความเป็นจริง : มีความแตกต่างอย่างมากระหว่างจินตนาการด้านเพศที่รุนแรงและการข่มขืน
 ผู้หญิงจะยินยอมและคุมตนเองได้หากเป็นจินตนาการเกี่ยวกับเพศที่รุนแรง แต่
 หากเธอถูกข่มขืนนั้นไม่ได้เกิดความยินยอมจากเธอเลย การคุกคามทางเพศเป็น
 ความรุนแรง และไร้ซึ่งความเป็นมนุษย์ซึ่งไม่มีใครอยากถูกกระทำเช่นนี้
- มายาคติ 23 : ผู้หญิงไม่สามารถตกเป็นเหยื่อการข่มขืนได้หากพวกเขาไม่ต้องการ
 ความเป็นจริง : เหยื่อข่มขืนมักถูกบังคับข่มขู่โดยผู้กระทำเพื่อให้หมดทางสู้ โดยผู้กระทำมักเลือก

- เหยื่อที่สู้เขาไม่ได้ มายาคตินี้ถูกใช้เพื่อโยนความผิดให้เหยื่อ
- มายาคติ 24 : การคุกคามทางเพศมีจำนวนน้อยเมื่อเทียบกับอาชญากรรมด้านอื่น
- ความเป็นจริง : ในแคนาดา การคุกคามทางเพศเป็นอาชญากรรมที่มีมากเป็นอันดับ 3 ของประเทศ
- มายาคติ 25 : เราสามารถบอกได้ว่าผู้หญิงถูกคุกคามทางเพศจริงหรือไม่โดยดูจากการกระทำของเธอ
- ความเป็นจริง : ผู้หญิงแต่ละคนมีการแสดงออกซึ่งต่างกันเมื่อถูกคุกคามทางเพศ เช่น เสร้าโคก โกรธ เก็บตัว หรือไม่แสดงออกเลย แต่ไม่ได้หมายความว่าพวกเธอไม่เจ็บปวดจากการถูกคุกคามทางเพศ
- มายาคติ 26 : จะเป็นการคุกคามทางเพศก็ต่อเมื่อเหยื่อได้รับบาดเจ็บทางกายเท่านั้น
- ความเป็นจริง : แม้ว่าเหยื่อจะไม่ได้บาดเจ็บทางกายก็ไม่ได้หมายความว่าเหยื่อไม่ได้รับผลกระทบทางใจ
- มายาคติ 27 : ผู้ชายไม่สามารถถูกคุกคามทางเพศได้
- ความเป็นจริง : ทุกเพศสามารถเป็นเหยื่อของการคุกคามทางเพศได้

ความสัมพันธ์ระหว่างมายาคติของการข่มขืนและสังคมนิปปิตาธิปไตย

ในทฤษฎี "โลกที่ยุติธรรม" (Just World Theory) กล่าวว่า พฤติกรรมของเหยื่อ เช่น ชอบหวาน เสน่ห์ ใส่เสื้อผ้าที่เปิดเผยและไม่ได้ประพฤติกรรมเรียบร้อย อาจชักนำให้เกิดการข่มขืน แต่ในประเทศแถบตะวันตก การไม่เปิดเผยร่างกายตนเองนั้นไม่เป็นที่ยอมรับว่าจะลดการข่มขืนได้ จากการสำรวจทั่วโลกเพื่อการวิจัยด้านสุขภาพ (Global Forum for Health Research) พบว่า ในหลายๆประเทศมองว่า การที่เหยื่อจากการถูกข่มขืนโทษตัวเองเป็นสิ่งที่เหมาะสม และผู้หญิงที่ถูกข่มขืนก็จะถูกลงความเห็นว่าเป็นเหยื่อที่ไม่เหมาะสม และยังมีความคิดที่ว่าผู้หญิงชอบกามวิปริต

Susan Brownmiller (n.d.) อธิบายว่า การข่มขืนมีมายาคติทางสังคมนิปปิตาธิปไตยที่เบี่ยงเบน เช่น ผู้ชายมีความต้องการทางเพศอยู่มากที่ต้องระบายออก และการระบายออกของผู้ชายนี้กระทำผ่านการข่มขืน และการซื้อบริการทางเพศ ดังนั้น มายาคติแบบนี้จึงนำไปสู่ความคิดที่ว่า ผู้หญิงจะต้องระมัดระวังตัว ผู้หญิงต้องไม่ไปร้านอาหารผู้ชาย เป็นต้น

Brownmiller (2005) เสนอว่า สิ่งเหล่านี้เป็นมายาคติที่โยนความผิดไปให้กับผู้หญิง. การข่มขืนเป็นพฤติกรรมรุนแรงที่เกิดขึ้นในโครงสร้างความสัมพันธ์เชิงอำนาจที่เชิดชูความเป็นชาย การข่มขืนจึงเป็นการสื่อสารความเห็นอกที่ผู้ชายกระทำกับร่างกายของผู้หญิง

จากการศึกษาของซลิตาภรณ์ (2007) ในด้านมิติความเป็นชายหญิง (gender) และโครงสร้างอำนาจระหว่างชายกับหญิง พบว่าการข่มขืนเกิดในฐานะเป็นเครื่องมือควบคุมผู้หญิงให้อยู่ในร่องในรอย

โดยทำให้รู้สึกหวาดกลัว แนวการศึกษาใหม่มองว่าในโครงสร้างที่ผู้ชายเป็นใหญ่ (patriarchy) มีแนวโน้มมองภาพผู้หญิงในทางลบหรือเป็นวัตถุที่ถูกกระทำได้ โดยให้ภาพผู้หญิงในฐานะ "คนอื่น" ที่ผู้ชายต้องรวมตัวกันต่อต้าน

ชลิดาภรณ์ (2007) เห็นว่าระบบผู้ชายเป็นใหญ่เป็นความรุนแรงเชิงวัฒนธรรมที่ทำให้ความรุนแรงเชิงโครงสร้างที่กดขี่เอารัดเอาเปรียบผู้หญิงและการใช้ความรุนแรงทางตรงต่อผู้หญิง โดยทำให้การข่มขืนกลายเป็นเรื่องธรรมดาและสังคมยอมรับได้ และทำให้มองไม่เห็นอีกหลายแง่มุมของการข่มขืน เพราะคิดว่าเป็นเรื่องธรรมชาติของผู้ชายที่ต้องการระบายออกทางเพศ กรณีการข่มขืนโดยสามีก็ถูกมองเป็นเรื่องปกติ และไม่เคยมองว่านั่นเป็นการคุกคามทางเพศ (Sexual Harassment) หรือเป็นความรุนแรงในครอบครัว (Domestic Violence)

บางมายาคติของการข่มขืนนั้นทราบได้อย่างชัดเจนว่าไม่เป็นความจริง แต่มายาคติของการข่มขืนมากมายที่อยู่ในชีวิตประจำวันอย่างปราศจากการไตร่ตรอง หลายมายาคติของการข่มขืนยังคงอยู่เนื่องจากเหตุผลทางประวัติศาสตร์ซึ่งลึบทอดกันมาในเงื่อนไขด้านความคาดหวังในบทบาททางเพศ (Gender role expectations) และการคงอยู่ซึ่งสังคมแบบปิตาธิปไตย หนทางที่ดีที่สุดในการต่อสู้กับมายาคติของการข่มขืน คือการเผชิญหน้าอย่างตรงไปตรงมา และไม่ปฏิเสธการคงอยู่ของมัน

แนวคิดและการวิจัยเรื่องเจตคติต่อการข่มขืน

Burt (1980) กล่าวถึงข้อค้นพบของงานวิจัยที่ผ่านมาว่า มายาคติต่อการข่มขืนสามารถทำนายได้ด้วยเจตคติ โดยผลจากการวิเคราะห์ถดถอย (regression analysis) พบว่า หากคตินิยมต่อบทบาททางเพศ, ความเชื่อปฏิบัติต่อบทบาททางเพศ และการยอมรับความรุนแรงระหว่างบุคคล มีค่าสูง ก็จะยอมรับมายาคติทางเพศสูง ในขณะที่คนหนุ่มสาวที่มีการศึกษาดี จะมีคตินิยม, ความเชื่อปฏิบัติ และเจตคติต่อความรุนแรงน้อยกว่า รวมถึงยอมรับมายาคติต่อการข่มขืนน้อยกว่า

Ward (1995) กล่าวถึงผลทางสถิติว่า ผู้คนกว่าร้อยละ 60 คิดว่า สตรีที่ออกนอกบ้านเพียงลำพังนั้นนำตนเองเข้าสู่สถานการณ์เสี่ยงต่อการถูกข่มขืน โดยมีเพียงร้อยละ 36 เท่านั้นที่ไม่เห็นด้วยต่อความคิดที่ว่า การข่มขืนนั้นเกิดขึ้นโดยเสื้อผ้า และการกระทำที่ยั่ววนของสตรี ซึ่งเจตคติต่อการข่มขืนในลักษณะนี้สามารถพบได้ในทุกวัฒนธรรม ซึ่งแสดงให้เห็นว่า ความเชื่อที่ผิดต่อความรุนแรงทางเพศนั้นยังเกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง และอคติทางลบต่อเหยื่อความรุนแรงทางเพศนั้นยังคงมีอยู่ในสังคม

Carroll (2010) กล่าวถึงข้อค้นพบที่ผ่านมาว่า ชายเชื่อมายาคติเกี่ยวกับการข่มขืนมากกว่าหญิง ชายกล่าวโทษเหยื่อของการข่มขืนว่าต้องรับผิดชอบต่อการข่มขืนมากกว่าหญิง และชายมีความเห็นอกเห็นใจต่อเหยื่อข่มขืนน้อยกว่าหญิง นอกจากนี้ ชายยังเชื่ออีกด้วยว่าหญิงมักส่งสัญญาณทางเพศให้ฝ่ายชาย ขณะที่ฝ่ายหญิงคิดว่านั้นเป็นเพียงการกระทำฉันท์เพื่อนและไม่ได้สื่อความหมายใดๆทางเพศ แต่ขณะเดียวกันก็มีงานวิจัยพบว่า ผู้หญิงบางคนก็ไม่เห็นใจเหยื่อความรุนแรงทางเพศ เนื่องจากเจตคติทาง

วัฒนธรรมที่เชื่อว่า หญิงต้องการการเติมเต็มจากชาย และต้องสนองต่อความต้องการของชาย อย่างไรก็ตาม งานวิจัยระยะยาวพบว่า ชายที่ศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัยมีทัศนคติทางลบต่อการข่มขืน

Worell (2002) กล่าวถึงผลงานวิจัยข้ามวัฒนธรรมของ Ward ว่า เจตคติต่อเหยื่อการข่มขืนนั้นสะท้อนให้เห็นเจตคติต่อสตรี โดยประเทศที่มีเจตคติทางลบต่อเหยื่อการข่มขืนนั้นเป็นประเทศที่ประชากรมีการศึกษาต่ำและผู้หญิงไม่ทำงานนอกบ้าน ได้แก่ เดอร์รี่ เม็กซิโก ซิมบับเว อินเดีย และบางส่วนของมาเลเซีย ส่วนประเทศที่มีเจตคติทางลบต่อเหยื่อการข่มขืนไม่มากเป็นประเทศที่มีความคิดที่ไม่ยึดติดกับบทบาททางเพศ ได้แก่ อังกฤษ เยอรมนี และนิวซีแลนด์

วัตถุประสงค์การวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) ซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อสำรวจเจตคติของชายและหญิงต่อการข่มขืน ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล

ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

ตัวแปรอิสระ มี 2 ตัวแปร ดังนี้

1. เพศ แบ่งเป็น เพศหญิง และเพศชาย
2. อายุ แบ่งเป็น วัยรุ่นตอนกลาง วัยรุ่นตอนปลาย และวัยผู้ใหญ่ตอนต้น

ตัวแปรตาม คือ คะแนนเจตคติต่อการข่มขืน

สมมติฐานของการวิจัย

1. ชายและหญิงจะมีเจตคติต่อการข่มขืนที่แตกต่างกัน
2. บุคคลในแต่ละช่วงอายุจะมีเจตคติต่อการข่มขืนที่แตกต่างกัน

ขอบเขตการศึกษา

งานวิจัยชิ้นนี้ศึกษาเจตคติของชายและหญิงต่อการข่มขืน โดยจะทำการศึกษากับกลุ่มนักเรียน ที่มีอายุประมาณ 15-18 ปี จำนวน 100 คน เป็นชาย 50 คนและหญิง 50 คน กลุ่มนิสิตนักศึกษาที่มีอายุประมาณ 19-21 ปี จำนวน 100 คน เป็นชาย 50 คนและหญิง 50 คน และกลุ่มผู้ใหญ่วัยทำงานที่มีอายุประมาณ 22-40 ปี จำนวน 100 คน เป็นชาย 50 คนและหญิง 50 คน และในชั้นสัมภาษณ์ 18 คน แบ่งเป็น ช่วงวัยรุ่นตอนกลาง 6 คน ชาย 3 คน หญิง 3 คน วัยรุ่นตอนปลาย 6 คน ชาย 3 คน หญิง 3 คน วัยผู้ใหญ่ตอนต้น 6 คน ชาย 3 คน หญิง 3 คน

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่าง หมายถึง นักเรียน นิสิต นักศึกษาและผู้ใหญ่ใน 3 ช่วงอายุที่ผู้วิจัยใช้ในการเก็บตัวอย่างเพื่อทำการศึกษา ได้แก่

- ช่วงวัยรุ่นตอนกลาง หมายถึง กลุ่มชายหญิง อายุระหว่าง 15-18 ปี
- ช่วงวัยรุ่นตอนปลาย หมายถึง กลุ่มชายหญิง อายุระหว่าง 19-21 ปี
- ช่วงผู้ใหญ่ตอนต้น หมายถึง กลุ่มชายหญิง อายุระหว่าง 22-40 ปี

การข่มขืน หมายถึง บังคับขืนใจ ให้ทำ หรือไม่ทำ หรือให้ยินยอม ซึ่งอาจไม่ได้ใช้กำลังบังคับ แต่ใช้วิธีอื่นๆ เพื่อให้ขัดขืนไม่ได้ เพื่อให้เกิดกิจกรรมทางเพศใดก็ตาม นับเป็นอาชญากรรมทางเพศอีกอย่างหนึ่งที่มีความร้ายแรงที่สุด ในบางครั้งก็ยากในการฟ้องร้องดำเนินคดี

เจตคติต่อการข่มขืน หมายถึง หมายถึง ผลรวมความคิดเห็นทั้งหมดของมนุษย์เกี่ยวกับการข่มขืน โดยมີอารมณ์เป็นส่วนประกอบ ส่งผลต่อปฏิกิริยาต่อการข่มขืน และความเชื่อต่อการข่มขืน

เจตคติทางบวกต่อการข่มขืน หมายถึง ความคิดเห็นด้วยต่อการข่มขืน โดยมีคะแนนเฉลี่ยในการตอบมาตรวัดเจตคติเกี่ยวกับการข่มขืนมากกว่า 111 คะแนน จาก 185 คะแนน

เจตคติทางลบต่อการข่มขืน หมายถึง ความคิดเห็นด้วยต่อการข่มขืน โดยมีคะแนนเฉลี่ยในการตอบมาตรวัดเจตคติเกี่ยวกับการข่มขืนน้อยกว่า 111 คะแนน จาก 185 คะแนน

สังคมปิตาธิปไตย หมายถึง สังคมที่ให้ผู้ชายเป็นใหญ่ ให้เพศชายตัดสินใจในครอบครัว จนเป็นพื้นฐานของแนวคิดที่ผู้ชายมีบทบาทสำคัญเหนือผู้หญิง จึงส่งผลให้เกิดความไม่เท่าเทียมกันในด้านอื่นๆ ไม่ว่าจะเป็นสังคมขนาดเล็กอย่างครอบครัวจนถึงสังคมขนาดใหญ่อย่างสังคมโลก

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทราบถึงเจตคติต่อการข่มขืน ของชายและหญิงว่ามีความคิดเห็นเช่นไร เพื่อจะได้นำไปเป็นแนวทางในการแก้ไขเปลี่ยนแปลงเจตคติในการข่มขืน
2. สามารถนำข้อมูลที่ได้จากการวิจัยไปใช้ในหน่วยงานของรัฐที่เกี่ยวข้อง เพื่อกำหนดกฎเกณฑ์นโยบายในการให้ความรู้ ความเข้าใจ ตลอดจนการป้องกันและแก้ไขปัญหาภัยร้ายยังการนำไปสู่การข่มขืน
3. เพื่อทราบถึงแนวโน้มเจตคติต่อการข่มขืนของชายและหญิงในปัจจุบัน และสามารถเป็นพื้นฐานในการศึกษาวิจัยในเรื่องที่เกี่ยวข้องในระดับที่ลึกยิ่งขึ้น

บทที่ 2

วิธีการดำเนินการ

การศึกษาวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาวิจัยเชิงสำรวจ (Survey research method) โดยใช้แบบสอบถาม (Questionnaire) เป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลและให้กลุ่มตัวอย่างเป็นผู้ตอบแบบสอบถามด้วยตนเอง

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างจำแนกเป็น 3 ช่วงอายุ คือ วัยรุ่นตอนปลาย อายุ 15-18 ปี จำนวน 100 คน เป็นชาย 50 คน และหญิง 50 คน เก็บข้อมูลจากเด็กนักเรียนในสยามแอสเคอร์และอินเตอร์เน็ต วัยผู้ใหญ่ตอนต้น อายุมากกว่า 19-21 ปี จำนวน 100 คน เป็นชาย 50 คน และหญิง 50 คน จากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระนครเหนือ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ และมหาวิทยาลัยรามคำแหง วัยผู้ใหญ่ตอนปลาย อายุ 22-40 ปี จำนวน 100 คน เป็นชาย 50 คน และหญิง 50 คน รวมทั้งสิ้น 300 คน และในชั้นสัมภาษณ์ 18 คน แบ่งเป็น ช่วงวัยรุ่นตอนกลาง 6 คน ชาย 3 คน หญิง 3 คน วัยรุ่นตอนปลาย 6 คน ชาย 3 คน หญิง 3 คน วัยผู้ใหญ่ตอนต้น 6 คน ชาย 3 คน หญิง 3 คน

กลุ่มตัวอย่างในการเก็บข้อมูลเพื่อพัฒนามาตรวัดเป็นกลุ่มนักเรียน นิสิตนักศึกษา และกลุ่มคนวัยทำงาน อายุระหว่าง 15-40 ปี จำนวน 147 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

แบบสอบถามในการเก็บข้อมูลจริง ซึ่งแบ่งเป็น 2 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับลักษณะทางประชากรของกลุ่มตัวอย่าง

ส่วนที่ 2 มาตรวัดเจตคติต่อการช้อปปิ้ง โดยใช้แบบสอบถามจากงานวิจัยของ Burt (1980) ที่คณะผู้วิจัยได้ดัดแปลงเป็นภาษาไทย และทำการสร้างข้อกระทงเพิ่มเติม รวมทั้งได้ทำการหาความเที่ยงเรียบร้อยแล้ว จำนวน 45 ข้อ

ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือ

1. สร้างแบบสอบถามเพื่อใช้ในการสำรวจเจตคติต่อการช้อปปิ้ง
2. เก็บข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามที่สร้างขึ้นในข้อที่ 1 กับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 147 คน ที่มีคุณสมบัติใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่างจริง
3. วิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถาม ซึ่งผลการวิเคราะห์ข้อมูลมีดังต่อไปนี้

ตารางที่ 2.1 แสดงข้อมูลทางประชากรของกลุ่มตัวอย่างเบื้องต้นจำนวน 147 คน

		ความถี่	ร้อยละ
เพศ	ชาย	73	49.66
	หญิง	74	50.34
	รวม	147	100
อายุ(ปี)	15-18	49	33.33
	18-21	48	32.65
	21-40	50	34.01
	รวม	147	100
การศึกษา	มัธยมต้นหรือเทียบเท่า	-	-
	มัธยมปลายหรือเทียบเท่า	53	36.05
	อนุปริญญาหรือเทียบเท่า	1	0.68
	ปริญญาตรี	80	54.42
	สูงกว่าปริญญาตรี	13	8.84
รวม	147	100	
สถานภาพครอบครัว	โสด	137	93.20
	สมรส	10	6.80
	แยกกันอยู่/หม้าย	-	-
	รวม	147	100
อาชีพ	นักเรียน/นักศึกษา	115	78.23
	รับราชการ/รัฐวิสาหกิจ	7	4.76
	บริษัทเอกชน	17	11.56
	ธุรกิจส่วนตัว	3	2.04
	รับจ้าง	5	3.40
	รวม	147	100

รายได้	ต่ำกว่า 1,000	11	7.48
	1,000-5,000	41	27.89
	5,000-10,000	37	25.17
	10,000-15,000	27	18.37
	15,000-20,000	10	6.80
	20,000 ขึ้นไป	21	14.29
รวม		147	100

จากตารางที่ 2.1 จะเห็นว่ามียุทธวิธีตัวอย่างเพศชายและเพศหญิงจำนวนใกล้เคียงกัน ส่วนใหญ่มีอายุอยู่ระหว่าง 3 ช่วง คือ 15-18 ปี 18-21 ปี และ 21-40 ปี การศึกษาส่วนใหญ่ของกลุ่มตัวอย่างคือ ระดับปริญญาตรี สถานภาพโสด ประกอบอาชีพเป็นนักเรียน/นักศึกษา และมีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนอยู่ที่ 1,000-5,000 บาท

ความน่าเชื่อถือของเครื่องมือ

มาตรวัดเจตคติต่อการข่มขืน

Burt (1980) ได้พัฒนามาตรนี้ขึ้นใช้ในงานวิจัย โดยมีข้อกระทงทั้งหมด 20 ข้อ เป็นมาตรที่มีคำตอบให้เลือก 7 แบ่งเป็นข้อกระทงทางบวก 15 ข้อ ข้อกระทงทางลบ 5 ข้อ จากนั้นนำไปหาความเที่ยง (Reliability) ในผู้ใหญ่ อายุ 18 ปีขึ้นไป จำนวน 598 คน พบว่ามีค่า Cronbach's Alpha เท่ากับ .875 ถือว่ามีความเที่ยงในระดับที่เชื่อถือได้

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ทำการแปลและเรียบเรียงมาตรวัดเจตคติต่อการข่มขืน (Attitude toward rape) ฉบับ Burt (1980) จำนวน 20 ข้อ และสร้างข้อกระทงเพิ่มอีกจำนวน 45 ข้อ นำไปทดสอบความเที่ยง (Reliability) ซึ่งได้ข้อกระทงที่มีคุณภาพจำนวน 45 ข้อ โดยมีขั้นตอนการสร้างดังนี้

1. เริ่มจากการศึกษาการสร้างมาตรวัดเจตคติต่อการข่มขืนฉบับ Burt (1980) ทำการแปลและเรียบเรียงข้อกระทงจำนวน 20 ข้อ เป็นภาษาไทย และสร้างข้อกระทงเพิ่มอีกจำนวน 45 ข้อ แบ่งเป็นข้อกระทงทางบวกและทางลบ
2. นำข้อกระทงทั้ง 65 ข้อที่ปรับปรุงแล้ว มาสร้างเป็นชุดของมาตรที่มีคำตอบให้เลือก 5 ระดับ ได้แก่ เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย เห็นด้วยและไม่เห็นด้วยพอๆกัน ไม่เห็นด้วย และไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ซึ่งข้อกระทงจำนวน 65 ข้อนี้ ประกอบไปด้วยข้อกระทงทางบวก 34 ข้อ และข้อกระทงทางลบ 31 ข้อ

3. คณะผู้สร้างมาตรนามาตรวัดเจตคติต่อการชมชื่นจำนวน 65 ข้อไปหาคุณภาพกับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 147 คน ประกอบไปด้วยกลุ่มนักเรียน กลุ่มนิสิตนักศึกษา และกลุ่มผู้ใหญ่วัยทำงาน จากนั้นนำคะแนนที่ได้มาวิเคราะห์รายข้อ (Item Analysis) ด้วยวิธีการคำนวณค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อกับผลรวมของข้ออื่นๆในมาตร (Corrected Item-Total Correlation) ที่ระดับนัยสำคัญ .05 พบว่ามีค่า Cronbach's Alpha เท่ากับ .903 ซึ่งถือว่ามีความเที่ยงในระดับที่สูง โดยเป็นข้อกระทงที่มีคุณภาพจำนวน 37 ข้อ ซึ่งประกอบไปด้วยข้อกระทงทางบวก 20 ข้อและข้อกระทงทางลบ 17 ข้อ

การเก็บข้อมูล

เก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 300 คน โดยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างตามสะดวก (Convenient Method) โดยวัยรุ่นตอนปลาย สุ่มจากสยามแอสควร์และอินเทอร์เน็ต วัยผู้ใหญ่ตอนต้นสุ่มจากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระนครเหนือ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ และมหาวิทยาลัยรามคำแหง วัยผู้ใหญ่ตอนปลายจากสยามแอสควร์ อินเทอร์เน็ต และองค์กรต่างๆ เพื่อให้กลุ่มตัวอย่างมีความหลากหลายและเป็นตัวแทนประชากร และในชั้นสัมภาษณ์ 18 คน แบ่งเป็น ช่วงวัยรุ่นตอนกลาง 6 คน ชาย 3 คน หญิง 3 คน วัยรุ่นตอนปลาย 6 คน ชาย 3 คน หญิง 3 คน วัยผู้ใหญ่ตอนต้น 6 คน ชาย 3 คน หญิง 3 คน

ในชั้นพัฒนามาตรวัด เก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างจริงจำนวน 147 คน โดยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างตามสะดวก (Convenient Method) ตามสถานที่ต่างๆ ดังนี้ โรงเรียนศรีอยุธยาในพระอุปถัมภ์ฯ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ห้างสรรพสินค้ามาบุญครอง ห้างสรรพสินค้าสยามพารากอน โดยการแจกแบบสอบถามให้กลุ่มตัวอย่างกรอกเอง

การวิเคราะห์ข้อมูล

เมื่อเก็บรวบรวมข้อมูลเรียบร้อยแล้ว คณะผู้วิจัยได้ทำการลงรหัสและประมวลผลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS for Windows เพื่อคำนวณค่าสถิติสำหรับการทดสอบสมมติฐานในงานวิจัย ซึ่งสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลมีดังต่อไปนี้

1. ใช้สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive statistic) ในการหาค่ามัธยเลขคณิต ค่าความถี่ ร้อยละ ค่าสูงสุด ต่ำสุด และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เพื่ออธิบายข้อมูลเบื้องต้นเกี่ยวกับลักษณะทางประชากรของกลุ่มตัวอย่าง
2. วิเคราะห์ t-Test เพื่อหาความแตกต่างระหว่างเจตคติและเพศ โดยมีตัวแปรต้นคือ เพศ ตัวแปรตาม คือ เจตคติ
3. ใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One-way ANOVA) เพื่อหาความแตกต่างระหว่างเจตคติและช่วงอายุ โดยมีตัวแปรต้นคือ ช่วงอายุ ตัวแปรตาม คือ เจตคติ

4. ใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทาง (Two-way ANOVA) แบบ 2x3 เพื่อหาข้อค้นพบเพิ่มเติม และหาความสัมพันธ์ระหว่างอายุ เพศ แลเจตคติ ว่าส่งผลซึ่งกันและกันหรือไม่

บทที่ 3 ผลการวิจัย

จากการศึกษาวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาเจตคติต่อการเพิ่มขึ้นของชายและหญิงในเขตกรุงเทพมหานคร ซึ่งแบ่งตามช่วงอายุเป็น 3 ระยะ คือนักเรียนมัธยมศึกษาอายุระหว่าง 15-18 ปี นักศึกษามหาวิทยาลัยอายุระหว่าง 19-21 ปี และผู้ประกอบการอาชีพ อายุระหว่าง 22-40 ปี โดยการสุ่มแบบเจาะจง (Purposive sampling) ทั้งเพศชายและเพศหญิง ซึ่งได้เก็บตัวอย่างแบบเจาะจงตามที่สาธารณะได้แก่ บริเวณโรงเรียนกวดวิชาต่างๆ ย่านสยามสแควร์ บริเวณมหาวิทยาลัยรามคำแหง มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ นอกจากนี้ยังเก็บตัวอย่างโดยการใช้อีเลคทรอนิกส์ โดยได้คัดเลือกแบบสอบถามที่ได้รับการตอบแบบครบถ้วนสมบูรณ์ทั้งสิ้น จำนวน 300 ฉบับ

ได้แบ่งกลุ่มตัวอย่างตามช่วงวัยอายุได้เป็น 3 ระยะ ทั้งเพศชายและเพศหญิง จำนวน 300 คน คือ

1. นักเรียนมัธยมศึกษา คือ วัยรุ่นอายุ 15-18 ปี จำนวน 100 คน เป็นชาย 50 คน หญิง 50 คน
2. นักศึกษามหาวิทยาลัย คือ วัยรุ่นอายุ 19-21 ปี จำนวน 100 คน เป็นชาย 50 คน หญิง 50 คน
3. ผู้ใหญ่ตอนต้นที่ประกอบอาชีพแล้ว คือ บุคคลที่มีอายุ 22-40 ปี จำนวน 100 คน เป็นชาย 50 คน หญิง 50 คน

การนำเสนอผลการวิจัย

การวิเคราะห์ข้อมูลและการแปลผลการวิเคราะห์ข้อมูลของการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยแบ่งการนำเสนอออกเป็น 5 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1	ข้อมูลส่วนตัวของกลุ่มตัวอย่าง ใช้สถิติเชิงบรรยาย (Descriptive statistics) แสดงข้อมูลแจกแจงความถี่ (Frequency) และค่าร้อยละ (Percentage)
ตอนที่ 2	การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทาง (Two-way ANOVA) ของคะแนนเจตคติต่อการเพิ่มขึ้น
ตอนที่ 3	การวิเคราะห์สถิติทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยแบบกลุ่มประชากรเป็นอิสระ (t-test) ของคะแนนเจตคติต่อการเพิ่มขึ้นระหว่างเพศหญิงและเพศชาย
ตอนที่ 4	การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One-way ANOVA) ของคะแนนเจตคติต่อการเพิ่มขึ้นกับอายุ
ตอนที่ 5	ผลการสัมภาษณ์รายบุคคล

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนตัวของกลุ่มตัวอย่าง

ข้อมูลทั่วไปเบื้องต้นของกลุ่มตัวอย่าง เช่น เพศ อายุ จำนวนของกลุ่มตัวอย่าง ได้แสดงรายละเอียด ค่าสถิติ ร้อยละ ค่าเฉลี่ยเลขคณิตและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งได้เก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างที่เป็นแต่ละช่วงอายุทั้งเพศชายและหญิง จำนวน 300 คน มีรายละเอียดดังต่อไปนี้ตามตาราง

ตาราง 3.1 จำนวนกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามเพศ (N=300)

เพศ	จำนวน(คน)	ร้อยละ
ชาย	150	50
หญิง	150	50
รวม	300	100

จากตาราง3.1 พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้มีจำนวนทั้งสิ้น 300 คน ซึ่งแบ่งเป็นเพศชาย 150 คน คิดเป็นร้อยละ 50 และเพศหญิงจำนวน 150 คน คิดเป็นร้อยละ 50

ตาราง 3.2 จำนวนกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามช่วงอายุ (N=300)

ช่วงวัยอายุ	จำนวน(คน)
นักเรียนมัธยมศึกษา (อายุ 15-18 ปี)	100
นักศึกษามหาวิทยาลัย (อายุ 19-21 ปี)	100
ผู้ใหญ่ที่ประกอบอาชีพแล้ว (อายุ 22-40 ปี)	100
รวม	300

จากตาราง 3.2 กลุ่มตัวอย่างจำนวน 300 คน พบว่า เป็นกลุ่มตัวอย่าง นักเรียนมัธยมศึกษาที่อยู่ในช่วง 15-18 ปี จำนวน 100 คน นักศึกษามหาวิทยาลัย ช่วงอายุ 19-21 ปี จำนวน 100 คน และผู้ใหญ่ที่ประกอบอาชีพแล้ว ช่วงอายุ 22-40 ปี จำนวน 100 คน

ตอนที่ 2 การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทาง (Two-way ANOVA) ของคะแนนเจตคติต่อการช่มขึ้น

ผลการวิจัยพบว่า ค่าเฉลี่ยเลขคณิต (M) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) ของคะแนนเจตคติต่อการช่มขึ้น โดยใช้เพศและอายุในการประเมิน มีรายละเอียดในตาราง 3.6

ตาราง 3.3 แสดงค่ามัชฌิมเลขคณิต และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนเจตคติต่อการช่มขึ้น จำแนกตามช่วงวัยและเพศ

ช่วงวัย	เพศ	M	SD	N
นักเรียนมัธยมศึกษา (15-18 ปี)	ชาย	2.37	.51	50
	หญิง	2.04	.43	50
	รวม	2.20	.50	100
นักศึกษามหาวิทยาลัย (19-21 ปี)	ชาย	2.48	.49	50
	หญิง	2.01	.54	50
	รวม	2.25	.56	100
ผู้ใหญ่ที่ประกอบอาชีพแล้ว (22-40 ปี)	ชาย	2.43	.72	50
	หญิง	1.97	.45	50
	รวม	2.20	.64	100
รวม	ชาย	2.43	.58	150
	หญิง	2.01	.47	150
	รวม	2.22	.57	300

จากตาราง 3.3 พบว่า นักเรียนมัธยมศึกษา ชาย($M=2.37, SD=.51$) หญิง ($M=2.04, SD=.43$) นักศึกษามหาวิทยาลัย ชาย ($M=2.48, SD=.49$) หญิง ($M=2.01, SD=.54$) และผู้ใหญ่ที่ประกอบอาชีพแล้ว ชาย ($M=2.43, SD=.72$) หญิง ($M=1.97, SD=.45$)

ซึ่งได้ทำการหาความแปรปรวนแบบสองทาง (Two-way ANOVA) โดยจากการทดสอบพบว่าระดับนัยสำคัญ ผลการทดสอบเป็นไปตามเงื่อนไข กลุ่มตัวอย่างมีการแจกแจงแบบปกติและมีค่าความแปรปรวนเท่ากัน จึงได้ทำการทดสอบด้วยสถิติทดสอบ F -test ดังตาราง 3.4

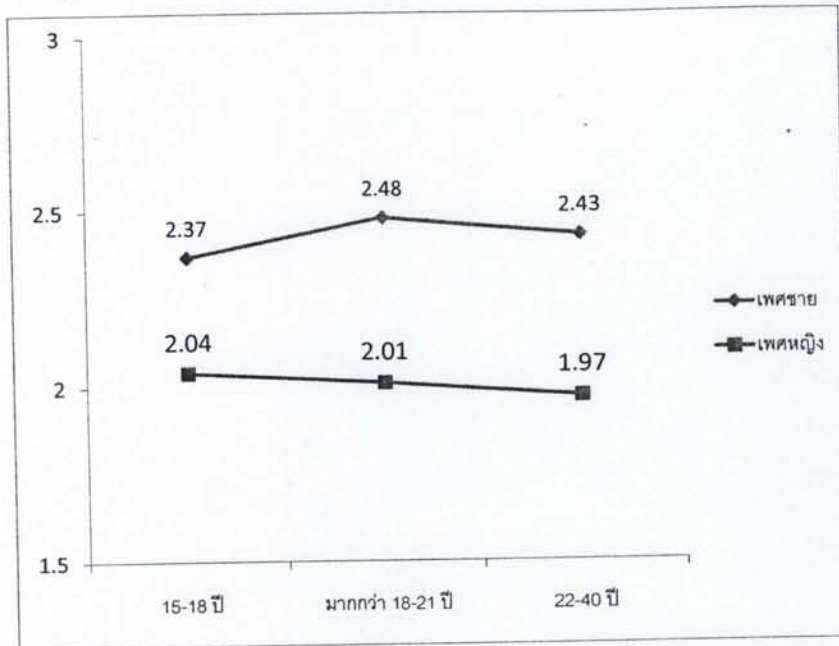
ตาราง 3.4 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทาง (Two-way ANOVA) ของคะแนนเจตคติต่อการข่มขืน (N=300)

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F
อายุ	.14	2	.07	.26
เพศ	13.25	1	13.25	47.07***
อายุ*เพศ	.30	2	.15	.53
คลาดเคลื่อน	82.78	294	.28	
รวม	96.47	299		

*** $P < .001$

ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนสองทางของอายุและเพศกับคะแนนเจตคติต่อการข่มขืน พบว่า ปัจจัยด้านอายุและเพศร่วมกันไม่ส่งผลถึงคะแนน ($F_{(df)}=.53, p < .001$) จึงต้องทำการวิเคราะห์การเปรียบเทียบรายคู่ด้วยวิธีการของ Bonferroni พบว่า เพศหญิงกับเพศชายทำให้คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

แผนภูมิ 3.1 แสดงค่าเฉลี่ยเลขคณิต (M) ของคะแนนเจตคติต่อการข่มขืนแยกตามเพศและอายุ

จากแผนภูมิ 3.1 เมื่อนำค่าเฉลี่ยของคะแนนเจตคติต่อการข่มขืนตามอายุของกลุ่มตัวอย่างทั้งเพศชายและเพศหญิงในแต่ละเพศมาเขียนแผนภูมิประกอบกับอายุของกลุ่มตัวอย่างพบว่า *ไม่มีปฏิสัมพันธ์* ระหว่างเพศและอายุของกลุ่มตัวอย่าง แต่มีความแตกต่างกันของคะแนนเจตคติต่อการข่มขืนอย่างเห็นได้ชัดระหว่างเพศชายกับเพศหญิง

ดังนั้น จากการวิเคราะห์เพิ่มเติมด้วยค่าสถิติความแปรปรวนสองทาง (Two-Way ANOVA) แสดงให้เห็นว่า เพศและอายุของกลุ่มตัวอย่าง *ไม่มีปฏิสัมพันธ์* กันในการส่งผลต่อเจตคติต่อการข่มขืนของกลุ่มตัวอย่าง

ตอนที่ 3 การวิเคราะห์สถิติทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยแบบกลุ่มประชากรเป็นอิสระ (t-test) ของคะแนนเจตคติต่อการช้หมิ่นระหว่างเพศหญิงและเพศชาย

ในการทดสอบสมมติฐานข้อที่ 1 ผู้วิจัยใช้การวิเคราะห์สถิติทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยแบบกลุ่มประชากรเป็นอิสระ (t-test) เพื่อใช้อธิบายสมมติฐานข้อที่ 1

สมมติฐานข้อที่ 1 ชายและหญิงจะมีเจตคติต่อการช้หมิ่นที่แตกต่างกัน

ตาราง 3.5 ผลการวิเคราะห์สถิติทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยแบบกลุ่มประชากรเป็นอิสระ จากกันระหว่างเพศชายและเพศหญิง (N=300)

เจตคติ	เพศ	N	M	SD	T
	ชาย	150	89.76	21.48	6.89***
	หญิง	150	74.21	17.41	6.89***

*** $P < .001$

จากตาราง 3.5 ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเจตคติต่อการช้หมิ่นระหว่างเพศชายและเพศหญิงนั้น พบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($t = -6.89, df = 298, p < .001$) กล่าวคือ พบความแตกต่างของเจตคติต่อการช้หมิ่นระหว่างเพศชายและเพศหญิง โดย เพศชายมีเจตคติทางบวกต่อการช้หมิ่นมากกว่าเพศหญิง

ดังนั้นในสมมติฐานข้อที่ 1 จากการวิเคราะห์ด้วยค่าสถิติค่าที (t-test) สนับสนุน สมมติฐานข้อที่ 1 คือ ชายและหญิงมีเจตคติต่อการช้หมิ่นที่แตกต่างกัน

ตอนที่ 4 การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One-way ANOVA) ของคะแนนเจตคติต่อการช้หมิ่นกับอายุ

ในการทดสอบสมมติฐานข้อที่ 2 ผู้วิจัยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA) และเมื่อไม่พบความแตกต่างต่างจึงทำการเปรียบเทียบความแตกต่างรายคู่ด้วยวิธีของ Scheffe ต่อไป

สมมติฐานข้อที่ 2 บุคคลในแต่ละช่วงอายุจะมีเจตคติต่อการข่มขืนที่แตกต่างกัน

ตาราง 3.6 แสดงค่าต่างๆ ของตารางวิเคราะห์ความแปรปรวน เพื่อใช้ในการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ย

แหล่งความแปรปรวน	SS	Df	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	197.547	2	98.773	.222
ภายในกลุ่ม	131873.370	297	444.018	
รวม	132070.917	299		

* $P < .05$

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูล ไม่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ระหว่างช่วงอายุของกลุ่มตัวอย่างซึ่งมีผลต่อเจตคติของกลุ่มตัวอย่าง คือไม่พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างช่วงอายุและเจตคติต่อการข่มขืน แสดงว่า บุคคลในแต่ละช่วงอายุมีเจตคติต่อการข่มขืนไม่แตกต่างกัน จึงนำข้อมูลที่ได้ไปเปรียบเทียบความแตกต่างรายคู่ด้วยวิธีของ Scheffe

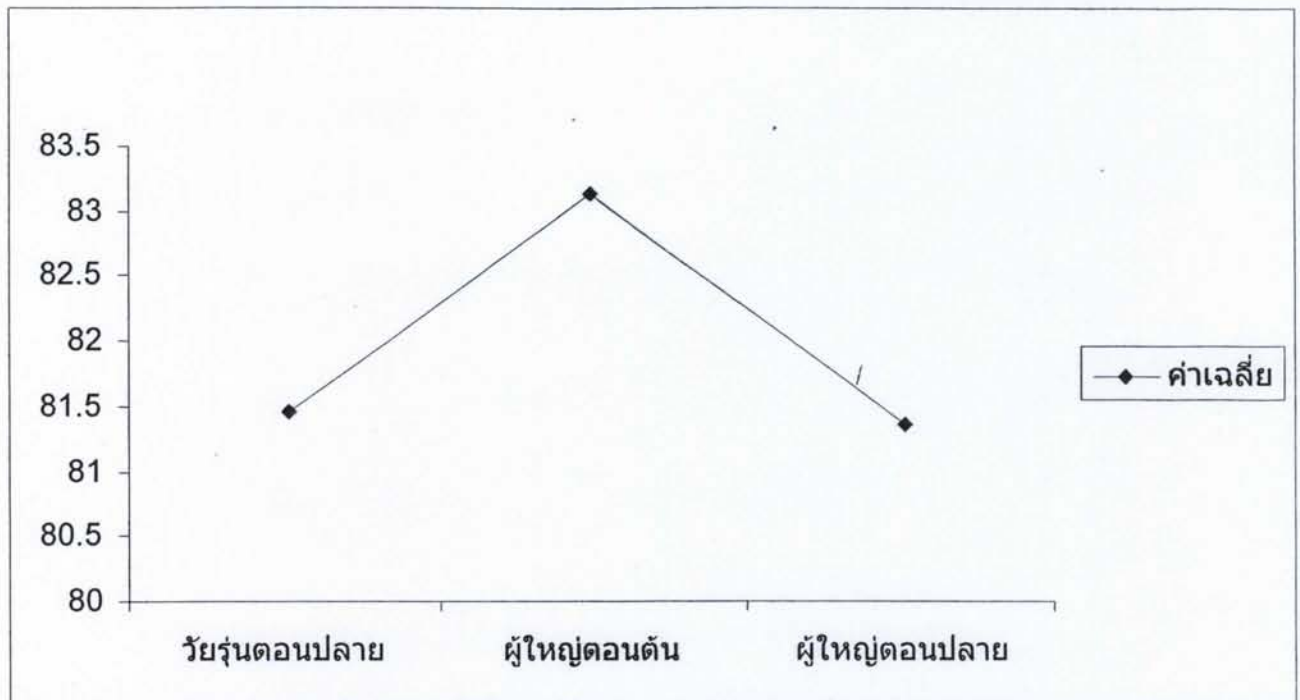
ตาราง 3.7 แสดงค่าสถิติสำหรับทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยแบบจับคู่พหุคูณ (Multiple Comparison)

	วัย	วัย	MD	SE
Scheffe	วัยรุ่นตอนปลาย	วัยผู้ใหญ่ตอนต้น	-1.680	2.980
		วัยผู้ใหญ่ตอนปลาย	.080	2.980
	วัยผู้ใหญ่ตอนต้น	วัยรุ่นตอนปลาย	1.680	2.980
		วัยผู้ใหญ่ตอนปลาย	1.760	2.980
	วัยผู้ใหญ่ตอนปลาย	วัยรุ่นตอนปลาย	-.080	2.980
		วัยผู้ใหญ่ตอนต้น	-1.760	2.980

* $P < .05$

จากการที่ปฏิสัมพันธ์ระหว่างช่วงอายุและเจตคติต่อการข่มขืนไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ผู้วิจัยจึงได้ทดสอบความแตกต่างของค่ามัธยฐานเลขคณิตของเจตคติในคนแต่ละช่วงอายุเป็นรายคู่ ด้วยวิธีของ Scheffe พบว่า ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P < .05$) ของเจตคติในแต่ละช่วงวัย เมื่อนำมาเปรียบเทียบรายคู่ช่วงอายุ ซึ่งแสดงให้เห็นชัดเจนยิ่งขึ้นว่าบุคคลในแต่ละช่วงอายุมีเจตคติต่อการข่มขืนไม่แตกต่างกัน

แผนภูมิที่ 3.2 การเปรียบเทียบค่ามัชฌิมเลขคณิต (Mean of SumQ) ของคนในแต่ละช่วงวัย

จากแผนภูมิ แสดงให้เห็นว่า ค่ามัชฌิมเลขคณิต (Mean of SumQ) ของคนในแต่ละช่วงวัย มีความแตกต่างกันเพียงเล็กน้อยเท่านั้น โดยวัยรุ่นตอนปลายมีค่ามัชฌิมเลขคณิต 81.45 วัยผู้ใหญ่ตอนต้นมีค่ามัชฌิมเลขคณิต 83.13 และวัยผู้ใหญ่ตอนปลายมีค่ามัชฌิมเลขคณิต 81.37 จากคะแนนเต็ม 185 คะแนน ซึ่งนับว่าไม่มีความแตกต่าง ดังนั้น ผลการวิจัยจึง *ไม่สนับสนุน* สมมติฐานข้อที่ 2

ดังนั้นในสมมติฐานข้อที่ 2 จากการวิเคราะห์ด้วยค่าสถิติความแปรปรวนทางเดียว (One-Way ANOVA) *ไม่สนับสนุน* สมมติฐานข้อที่ 2 คือ บุคคลในแต่ละช่วงอายุมีเจตคติต่อการช้อปปิ้งไม่แตกต่างกัน

ตอนที่ 5 ผลการสัมภาษณ์รายบุคคล

ผู้วิจัยได้ทำการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างรายบุคคลเป็นจำนวนทั้งสิ้น 18 คน ได้แก่ เพศหญิงจำนวนทั้งสิ้น 9 คน ซึ่งแบ่งเป็น ระดับมัธยมศึกษา 3 คน ระดับมหาวิทยาลัย 3 คนและผู้ใหญ่วัยทำงาน 3 คน เพศชาย จำนวนทั้งสิ้น 9 คน ซึ่งแบ่งเป็น ระดับมัธยมศึกษา 3 คน ระดับมหาวิทยาลัย 3 คนและผู้ใหญ่วัยทำงาน 3 คน โดยมีผลการสัมภาษณ์แยกตามช่วงวัย แบ่งเป็นหัวข้อได้ดังนี้

เพศหญิงจำนวน 3 คน

อายุ : 15-18 ปี

อาชีพ : นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย

ความหมายของการข่มขืน

-การมีเพศสัมพันธ์โดยที่ฝ่ายหญิงไม่เต็มใจ การบังคับให้ร่วมเพศ การกระทำชำเราทางเพศ โดยไม่ได้รับการอนุญาต เป็นการละเมิดสิทธิของบุคคลอย่างร้ายแรง ส่งผลให้ผู้ที่ถูกเป็นเหยื่อมีสภาวะทางจิตใจที่ผิดปกติสมควรได้รับการรักษาดูแล

ความรู้สึกต่อเหยื่อ/ผู้กระทำ เมื่อได้รับฟังข่าวหรือเหตุการณ์ที่เกี่ยวกับคดีข่มขืน

-รู้สึกสงสารและหดหู่ใจ ถ้าเหยื่อเป็นคนที่รู้จักก็คงจะปลอบโยน ไม่รู้สึกรังเกียจอะไรเพราะการข่มขืนนั้นไม่ใช่ความผิดของฝ่ายหญิง ผู้หญิงอาจจะมีส่วนทำให้เกิดการข่มขืนแต่ฝ่ายชายควรยับยั้งชั่งใจนึกถึงจิตใจของฝ่ายหญิงด้วย

-รู้สึกโกรธผู้กระทำ เป็นพวกไม่มีสติ ขาดสามัญสำนึก อาจทำเพราะสภาพแวดล้อม อาจจะหน้าตาไม่ดี ไม่มีฐานะ ไม่มีคนสั่งสอนหรืออบรม อยากให้ผู้กระทำรับโทษสูงสุด

ปัจจัยที่ส่งผลให้เกิดการข่มขืน

-การที่ผู้หญิงแต่งกายเปิดเผยหรือล่อแหลมจนเกินไป ผู้ชายหมกมุ่นกับเรื่องทางเพศ ดูสื่อลามก การที่ผู้หญิงไปเดินในที่เปลี่ยว การเดินทางเวลากลางคืน การดื่มแอลกอฮอล์

บุคคลที่เสี่ยงต่อการเป็นเหยื่อของการข่มขืน

-ผู้หญิงที่ชอบเที่ยวกลางคืน ดื่มสุรา แต่งตัวล่อแหลม ไม่ถูกกาลเทศะ ไม่ระมัดระวังตัว อาชีพนักเรียน นักศึกษา

บุคคลที่มักก่อคดีข่มขืน

-พวกชนชั้นล่าง เช่น นักเลง แวน ก่อสร้าง ทำงานรับจ้าง ขับแท็กซี่ รถเมย์ หรือพวกวินมอเตอร์ไซด์ ที่คิดว่า เป็นอาชีพพวกนี้เพราะคิดว่า คนพวกนี้น่าจะเก็บกอด ไม่ค่อยมีใครสนใจ อาจจะเป็นพวกไม่มีแฟน หน้าตาไม่ดี หรือแม่แต่คนที่มึนเมาไม่ปกติหรือเกิดอารมณ์ชั่ววูบ

ความคิดเห็นต่อกฎหมายลงโทษผู้ก่อคดีข่มขืนในไทย

-กฎหมายไม่เด็ดขาด หละหลวม ควรเพิ่มโทษผู้ที่ก่อคดีข่มขืนไม่ว่าจะตั้งใจหรือไม่ตั้งใจก็ตาม ควรลงโทษสูงสุด เพราะตอนนี้กฎหมายลงโทษไม่หนักพอ ทำให้คนทำผิดลอยนวล

ควรทำอย่างไรจึงจะแก้ไขปัญหาการข่มขืนได้/ทำอย่างไรจึงจะหลีกเลี่ยงการโดนข่มขืนได้

-กฎหมายของไทยต้องมีมาตรการเด็ดขาด ลงโทษให้หนัก ออกกฎหมายลงโทษหรือควบคุมเกี่ยวกับสื่อลามกที่หาดูได้ง่าย เช่น อินเทอร์เน็ต สำหรับผู้หญิงต้องไม่แต่งตัวล่อแหลม มีจิตสำนึกต่อการแต่งกาย ไม่เที่ยวกลางคืน ไม่กินเหล้า ไม่อยู่กับผู้ชายสองต่อสอง ไม่เดินในที่เปลี่ยว มีกกระมัดระวังตนเอง หลีกเลี่ยงสถานที่มั่วสุมและมีความเสี่ยง

เพศชายจำนวน 3 คน

อายุ : 15-18 ปี

อาชีพ : นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย

ความหมายของการข่มขืน

-การข่มขืน คือการข่มเหงทางเพศและบังคับผู้อื่นมีแบบสัมพันธ์โดยที่ไม่ได้มีความยินยอม เป็นการมีเพศสัมพันธ์กันโดยไม่เกิดจากความพอใจทั้งสองฝ่าย การที่ชายกระทำการล่วงละเมิดทางเพศฝ่ายหญิง โดยการสอดใส่โดยอวัยวะเพศชายกับเพศหญิง ทั้งนี้อาจจะเป็นการบังคับ การใช้กำลัง โดยฝ่ายหญิงไม่ยินยอม

ความรู้สึกต่อเหยื่อ/ผู้กระทำเมื่อได้รับฟังข่าวหรือเหตุการณ์ที่เกี่ยวกับคดีข่มขืน

-รู้สึกสงสารและเห็นใจเหยื่อ บางทีเหยื่ออาจเป็นคนที่หน้าตาดีหรือมีเสน่ห์ ต้องวิเคราะห์ก่อนว่าการที่เหยื่อโดนข่มขืนนั้น สาเหตุมาจากอะไร เพราะการแต่งกายหรือไม่ ส่วนความรู้สึกต่อผู้กระทำ รู้สึกว่าผู้กระทำเป็นคนที่มึนเมาใจต่ำช้า กระทำในสิ่งที่ไม่ควร ผิดทั้งกฎหมายและผิดทั้งศีลธรรม

ปัจจัยที่ส่งผลให้เกิดการข่มขืน

-การแต่งตัวไม่มีมิดชิด การประมาทเดินเล่น เดินทางในที่เปลี่ยวคนเดียว ขาดสติเนื่องจากเมาสุรา การที่ผู้กระทำขาดความยับยั้งใจ ไม่ได้รับการปลูกฝังวินัยตั้งแต่เด็ก การบริโภคสื่อลามกอนาจาร กฎหมายและบทลงโทษเบาเกินไป รวมทั้งผู้กระทำไม่มีความเกรงกลัวต่อบาป

บุคคลที่เสี่ยงต่อการเป็นเหยื่อของการข่มขืน

-ผู้ที่แต่งตัวไม่มีมิดชิด ผู้ที่ประมาท ขาดสติ เช่น ผู้หญิงที่ดื่มสุราหรือเสพยา คนที่มีแนวโน้มจะไม่กล้าขอความช่วยเหลือหรือเปิดเผยว่าถูกข่มขืน บุคคลที่หลงตามกระแสตะวันตก ไม่ว่าจะเป็นแฟชั่น การแต่งตัว วัฒนธรรม รสนิยม การปฏิบัติตัว

บุคคลที่มักก่อคดีข่มขืน

-ผู้ที่เมาสุรา ดิถยาเสพติด คนที่ก้าวร้าว คนที่หมกมุ่นทางเพศจนเกินไป

ความคิดเห็นต่อกฎหมายลงโทษผู้ก่อคดีข่มขืนในไทย

-บทลงโทษไม่เหมาะสมเพียงพอต่อการกระทำ ไม่เด็ดขาด เพราะสิ่งที่กระทำลงไปต่อคนๆหนึ่งมีผลทางด้านร่างกายและสภาพจิตใจเป็นอย่างมาก ควรออกกฎหมายเพื่อลงโทษผู้กระทำผิดอย่างสาสมกับสิ่งที่ได้ทำไว้ในระดับที่เหมาะสมกัน เช่น ถ้าข่มขืนแล้วฆ่าหรือทำให้เหยื่อมีอาการทางใจแย่มากจนอยู่ต่อไปไม่ได้หรือเป็นบ้าไป สมควรประหาร แต่ถ้าผลกระทบต่อเหยื่อน้อยลง อาจลดโทษลงมา ดูตามความเหมาะสมหรือผลกระทบที่เกิดกับเหยื่อ หรือกำหนดบทลงโทษรุนแรงเพื่อให้หลบจำและไม่มีใครกล้าทำอีก

ควรทำอย่างไรจึงจะแก้ไขปัญหาการข่มขืนได้/ทำอย่างไรจึงจะหลีกเลี่ยงการโดนข่มขืนได้

-ดำรงชีวิตอย่างมีสติ ไม่ประมาท แต่งตัวมิดชิด หลีกเลี่ยงการไปในที่เปลี่ยวตามลำพัง เพิ่มบทลงโทษ ปลุกฝังทัศนคติด้านลบต่อการข่มขืน ใช้แรงกดดันสังคมต่อผู้กระทำ สอนให้มีความเป็นสุภาพบุรุษ ส่งเสริมความเท่าเทียมระหว่างเพศชายหญิง ให้มีความกล้าที่จะเรียกร้องความเป็นธรรม กรณีถูกข่มขืน ให้ความสนใจในศาสนา

เพศหญิงจำนวน 3 คน

อายุ : 19-21 ปี

อาชีพ : นักศึกษามหาวิทยาลัย

ความหมายของการข่มขืน

-การล่วงละเมิดและกระทำการในเรื่องที่อีกฝ่ายไม่ยินยอม ไม่ว่าจะเป็นทางกายหรือทางใจ เพื่อสนองกิเลสของตนเอง ไม่ว่าจะเป็นเพราะต้องการครอบครอง เอาชนะ หรือสนองความใคร่ทางเพศ เป็นการละเมิดสิทธิทางกายและใจของฝ่ายตรงข้าม ซึ่งเขาไม่ยินยอม ไม่เต็มใจที่จะอยากมีเพศสัมพันธ์กับอีกฝ่าย เป็นการกระทำที่ผิดศีลธรรม ผิดกฎหมาย และไม่เป็นที่ยอมรับของสังคม

รู้สึกอย่างไรต่อเหยื่อ/ผู้กระทำเมื่อได้รับฟังข่าวหรือเหตุการณ์ที่เกี่ยวกับคดีข่มขืน

- ต่อเหยื่อรู้สึกสงสาร เสียใจและเห็นใจ ไม่ว่าจะด้วยเหตุอันใดก็ตาม ผู้เป็นเหยื่อเป็นฝ่ายที่เดือดร้อนมากกว่า ถ้าเทียบกับการโดนทำร้ายร่างกายเฉยๆ เหยื่อจากการข่มขืนจะบาดเจ็บทางจิตใจค่อนข้างรุนแรง อีกทั้งคนรอบข้างและแวดล้อมในบางครั้งก็มักสร้างความกดดันและซ้ำเติมแม้ว่าเหยื่อจะไม่ได้ทำความผิดใดๆอันก่อให้เกิดการข่มขืนเลยก็ตาม รู้สึกว่าเหยื่อเป็นผู้ที่น่าสงสาร น่าเห็นใจ
- ส่วนผู้กระทำควรได้รับโทษให้ถึงที่สุด เพราะสิ่งที่ทำกับเหยื่อจะกลายเป็นตราบาปฝังใจกับเหยื่อไปตลอดชีวิต อยากให้ผู้กระทำถูกลงโทษและประจานให้สังคมได้รู้ถึงพฤติกรรมที่ไม่ควรปฏิบัติ เพื่อให้เป็นตัวอย่างแก่เยาวชนรุ่นหลัง

ปัจจัยที่ส่งผลให้เกิดการข่มขืน

- ตัวบทกฎหมายไม่รุนแรงพอ ทำให้ผู้ก่อเหตุกล้ากระทำเพราะคิดว่าถึงอย่างไรก็ไม่เป็นความผิดร้ายแรง หรือจากความคิดของสังคม ที่คิดว่าหญิงสาวหรือผู้โดนข่มขืนส่วนใหญ่คงไม่กล้าไปแจ้งความหากเกิดเหตุการณ์ข่มขืนกับตัวเอง เพราะอับอายและกลัวโดนสังคมประณาม ประเด็นต่อมาคือ ผู้กระทำไม่มีความคิดผิดชอบชั่วดีพอที่จะยับยั้งชั่งใจตนไม่ให้กระทำการล่วงละเมิดอีกฝ่าย ความกดดันและความเครียดของผู้กระทำก็เป็นผลสำคัญในการก่อเหตุ เหมือนกับเป็นการระบายความเครียด ความแค้นส่วนตัว ทำเพื่อเอาชนะและทำให้อีกฝ่ายอับอาย ผู้กระทำมีการดื่มสุราหรือเสพยา การแต่งตัวของเหยื่ออาจยั่วยู่ให้ผู้ชายเกิดอารมณ์ได้ง่ายๆ กระทั่งสื่อลามกในปัจจุบันมีอิทธิพลมาก เข้าถึงคนทุกวัย

บุคคลที่เสี่ยงต่อการเป็นเหยื่อของการข่มขืน

- คนทำงานกลางคืน เดินที่เปลี่ยว คนที่คบหาผู้ชายเยอะ ทำท่าสนิทสนมกับเพศตรงข้ามเกินงาม มีการแต่งตัวเปิดเผย คนทั่วไปมีโอกาสโดนข่มขืนได้ทุกคน แล้วแต่สถานการณ์ ทุกคนสามารถเสี่ยงได้ ไม่จำเป็นต้องเป็นบุคคลแบบใด เพราะเรื่องนี้อยู่ที่ผู้กระทำมากกว่า

บุคคลที่มักก่อคดีข่มขืน

- คนที่มีอารมณ์ทางเพศสูงและไม่รู้จักยับยั้งชั่งใจตนเอง มีสำนึกผิดชอบชั่วดีไม่พอ ไม่สามารถควบคุมความต้องการของตัวเองได้ บุคคลที่ชอบดื่มสุรา เสพยา

ความคิดเห็นต่อกฎหมายลงโทษผู้ก่อคดีข่มขืนในไทย

- ไม่รุนแรงพอที่จะทำให้ผู้ก่อเหตุเกิดความหวาดกลัว หรือเมื่อเทียบกับสิ่งที่ทำกับเหยื่อ คิดว่ายังไม่เย็นเกินไป อยากให้หนักกว่านี้ จะได้กลัวกฎหมาย คนทำจะได้คิดถึงโทษก่อนลงมือ และเพื่อลดปัญหาของสังคมด้วย

ควรทำอะไรจึงจะแก้ไขปัญหาการข่มขืนได้/ทำอะไรจึงจะหลีกเลี่ยงการโดนข่มขืนได้

-ควรเปิดเผยเรื่องทางเพศหรือสื่อทางเพศให้สังคมมองเป็นเรื่องธรรมดา บางที่ยิ่งห้ามเหมือนยิ่งยุ ยิ่งปกปิด คนยิ่งอยากรู้อยากลอง คิดว่าถ้าเปิดเสรีเหมือนญี่ปุ่นอาจจะสามารถลดอาชญากรรมทางเพศหรือคดีเกี่ยวกับการข่มขืนได้ หรือไม่อย่างนั้นก็ต้องคาดหวังที่รุนแรงขึ้น หรือไม่ก็ต้องสอนศีลธรรม ปลูกจิตสำนึก คนให้ดีขึ้น คิด ว่าสื่อเองควรจะนำเสนอสิ่งที่เหมาะสม และทางส่วนของการศึกษานั้นควรจะให้ความรู้ ความเข้าใจที่ถูกต้องในเรื่องของเพศตั้งแต่เด็กๆ เพื่อที่เขาจะได้เกิดวุฒิภาวะเรื่องเพศที่เหมาะสม เมื่อโตขึ้น เขาก็จะไม่เก็บกด และไม่เกิดปมที่ทำให้ต้องไปก่อคดีข่มขืนผู้อื่นขึ้น รวมทั้งการแก้ไขปัญหานั้นน่าจะเริ่ม จากตัวบุคคลก่อน ต้องส่งเสริมในเรื่องศีลธรรม จริยธรรมให้มากๆ รัฐบาลควรเข้ามามีส่วนในการส่งเสริม สนับสนุนให้ประชาชนเห็นถึงโทษของการข่มขืน และรณรงค์เกี่ยวกับการข่มขืนเพื่อแก้ไขปัญหาดังกล่าวต่อไป

เพศชายจำนวน 3 คน

อายุ : 19-21 ปี

อาชีพ : นักศึกษามหาวิทยาลัย

ความหมายของการข่มขืน

-การข่มขืน หมายถึง การที่บุคคลหนึ่ง (ผู้ชาย) กระทำสิ่งที่ผิดทั้งหลักศีลธรรมและกฎหมายอย่างที่สุด โดยการไปมีอะไรกับผู้หญิงคนหนึ่ง ซึ่งฝ่ายหญิงไม่มีการตกลงปลงใจ ไม่ได้สมัครใจ หรือไม่ยินยอมกับการกระทำของฝ่ายชายในครั้งนี้ โดยส่วนใหญ่ก็จะเป็นการใช้กำลังด้วย และบางกรณีอาจจะเลวร้ายถึงกับเกิด เป็นการฆาตกรรมได้ด้วย

รู้สึกอย่างไรต่อเหยื่อ/ผู้กระทำเมื่อได้รับฟังข่าวหรือเหตุการณ์ที่เกี่ยวกับคดีข่มขืน

-รู้สึกสงสาร หดหู่ เห็นใจเหยื่อผู้เคราะห์ร้าย รู้สึกเศร้าเพราะเป็นการทำร้ายชีวิตผู้หญิงทั้งชีวิต หากคิดในแง่ดีอาจถือเป็นอุปสรรคที่จะต้องผ่านไปให้ได้ และทำให้แข็งแกร่งขึ้น รู้สึกแย่มากกับตัวผู้กระทำ รู้สึกตระหนักว่า สังคมทุกวันนี้ ไม่ว่าจะอยู่ที่ใด ก็ไม่สามารถรู้สึกปลอดภัยได้ร้อยเปอร์เซ็นต์ แม้กระทั่งในบ้านของตนเอง

ปัจจัยที่ส่งผลให้เกิดการข่มขืน

-การดูสิ่งยั่วยุทางเพศในขณะนั้นของฝ่ายผู้กระทำ จึงทำให้มีอารมณ์ทางเพศ, การดื่มสุรา เสพยา, ความเครียด, มีปัญหาทางสมอง, คนก้าวร้าวชอบใช้กำลังกับผู้หญิงอยู่แล้ว, ความไว้วางใจคนใดคนหนึ่งมากเกินไปในตัวผู้ถูกกระทำ, การแต่งกายที่ล่อแหลมมากจนเกินไป การแต่งตัว ของมีนเมา สื่อ,

บุคคลที่เสี่ยงต่อการเป็นเหยื่อของการข่มขืน

-ผู้ที่แต่งตัวล่อแหลม ชอบเดินที่เปลี่ยวคนเดียว อย่างไรก็ตามทุกคนมีโอกาสถูกข่มขืนเท่ากัน

บุคคลที่มักก่อคดีข่มขืน

-ผู้ที่ขาดการยับยั้งหรือการควบคุมอารมณ์ของตนเอง, ผู้ที่มีลักษณะชอบใช้กำลัง และรังแกคนที่อ่อนแอกว่า, คนที่ไม่รู้จักผิดชอบชั่วดี, ผู้ที่ชอบเสพยา ดื่มสุรา คนที่ไม่สามารถควบคุมความต้องการของตนเองได้

ความคิดเห็นต่อกฎหมายลงโทษผู้ก่อคดีข่มขืนในไทย

-มีความหย่อนยาน หละหลวมมากเกินไป ไม่มีการลงโทษให้เห็นอย่างชัดเจน ไม่มีความเด็ดขาดในบทลงโทษ หรือตัวกฎหมาย ทำให้ยังไม่เห็นภาพว่า ถ้าลงมือกระทำเหตุการณ์เหล่านี้แล้ว จะมีอะไรที่ต้องเกรงกลัว หรือการที่เจ้าหน้าที่ไม่ทำตามหน้าที่อย่างสุดความสามารถ เป็นสิ่งที่พบและฟ้องร้องบ่อยในสังคมไทย ถ้าผู้กระทำผิดมีอำนาจ เรื่องก็จะเงียบหายราวกับไม่มีสิ่งใดเกิดขึ้น

ควรทำอย่างไรจึงจะแก้ไขปัญหาการข่มขืนได้/ทำอย่างไรจึงจะหลีกเลี่ยงการโดนข่มขืนได้

-ต้องแก้ตั้งแต่ระบบสื่อสารมวลชน โดยเฉพาะข่าว ละคร ในปัจจุบัน ทำให้ผู้ที่พบเห็นซึมซับเข้าไปทุกวันๆ โดยเฉพาะเยาวชนที่ดูละครที่มีเนื้อหารุนแรง และให้ความสำคัญกับฉากเหล่านี้ ต้องค่อยๆ ลดและทำให้หมดไปจากสังคมไทย มีกฎหมาย บทลงโทษที่ชัดเจน เหมาะสมต่อความผิด สำหรับรายบุคคลนั้น ผู้ชายควรยับยั้งชั่งใจตนเองให้มากขึ้น ตระหนักในตนเอง และคำนึงถึงผลเสียที่จะตามมาทั้งกับตนเองและคนรอบๆข้าง สำหรับผู้หญิงต้องแต่งตัวให้ถูกกาลเทศะและเหมาะสม ไม่เปิดเผยรูปร่างจนเกินไป ไม่เดินไปไหนมาไหนคนเดียวในสถานที่เปลี่ยว หรือสถานที่ที่เสี่ยงต่อการถูกข่มขืน ไม่ประมาทกับทุกสิ่งทุกอย่างรอบตัว เป็นต้น

เพศหญิงจำนวน 3 คน

อายุ : 22-40

อาชีพ : ผู้ใหญ่วัยทำงาน

ความหมายของการข่มขืน

-การที่ผู้กระทำล่วงละเมิดทางเพศโดยการบังคับ ชื่นใจ หรือกระทำโดยที่ผู้ถูกกระทำนั้นไม่ยินยอม

รู้สึกอย่างไรต่อเหยื่อ/ผู้กระทำเมื่อได้รับฟังข่าวหรือเหตุการณ์ที่เกี่ยวกับคดีข่มขืน

-สงสาร เห็นใจเหยื่อ เนื่องจากเหยื่อเป็นผู้เสียหายที่สมควรได้รับการดูแล และมีสิทธิเรียกร้องความ

เป็นธรรมให้กับตน ในสังคมมักทำให้เหยื่อในคดีนี้รู้สึกว่าคุณได้รับความอับอาย ทั้งๆที่ตนเป็นผู้ถูกกระทำ จึงทำให้มีหลายคดีที่ผู้เสียหายไม่กล้าแจ้งความ ปลอบให้ผู้กระทำนั้นทำผิดซ้ำแล้วซ้ำเล่า หรือไปกระทำกับคนอื่นให้ตกเป็นเหยื่อมากขึ้น เหยื่อในคดีนี้ควรจะได้รับ การดูแลทั้งจิตใจและร่างกาย สังคมควรให้การช่วยเหลือและยอมรับ มิใช่ให้เหยื่อมา รู้สึกว่าตนเป็นจำเลยซะเอง ให้เหยื่อกล้าที่จะออกมาสู่คดีนี้ คนทำผิดจึงจะได้รับโทษ ส่วนในตัวของผู้กระทำผิด เห็นได้ชัดว่าขาดความยับยั้งชั่งใจ เห็นเหยื่อเป็นเพียงเครื่องมือ ระบายอารมณ์ทางเพศเท่านั้น ไม่ให้เกียรติหรือเห็นคุณค่าของความเป็นคน ใช้กำลังบังคับขู่เข็ญ เป็นการกระทำที่หยาบ สมควรที่จะได้รับโทษมากน้อยตามการกระทำ

ปัจจัยที่ส่งผลให้เกิดการข่มขืน

-ค่านิยมทางเพศผิดๆ สื่อโดยเฉพาะละครไทยที่เข้าถึงคนได้ง่ายขึ้น แอลกอฮอล์ยังเป็นปัจจัยส่วนมากในการก่อคดี สื่อลามก ค่านิยมเรื่องแฟชั่น เสื้อผ้าที่เน้นสัดส่วนหรือโชว์รูปร่างแบบยั่วให้เกิดอารมณ์ สถานที่ที่สามารถอำนวยความสะดวกทำความผิด ไม่ว่าจะเป็นสถานที่เปลี่ยวภายนอก รวมไปถึงภายในที่พักของเหยื่อที่อยู่ตามลำพังในขณะนั้น การไว้เนื้อเชื่อใจคนรู้จักก็เป็นอันตรายได้เช่นกัน บางกรณีมาจากการล่อลวงทางอินเทอร์เน็ต การแต่งกายที่ล่อแหลม อารมณ์ทางเพศ อบายมุข

บุคคลที่เสี่ยงต่อการเป็นเหยื่อของการข่มขืน

-เหยื่อที่ถูกข่มขืนมิได้ทุกเพศทุกวัย ผู้ที่แต่งตัวล่อแหลม อยู่ในที่เปลี่ยว อย่างไรก็ตามทุกคนสามารถตกเป็นเหยื่อในคดีข่มขืนนี้ได้ทั้งนั้น

บุคคลที่มักก่อคดีข่มขืน

-พวกที่ติดสุรา เสพยา มีปัญหาในการควบคุมพฤติกรรมตนเอง กลุ่มแก๊งวัยรุ่น ผู้ที่ทำงานรับจ้าง เช่น กรรมกรหรือคนทำงานโรงงาน คนขับรถรับจ้าง คนตักงาน คนที่มีอาชีพในระดับนี้อาจมีทัศนคติไม่ถูกต้องในเรื่องบทบาทชายหญิง ไม่เข้าใจต่อกฎหมายหรือผลหลังจากที่ตนได้กระทำความผิดลงไป ในขณะที่คนที่ทำงานในระดับที่มีค่าแรงสูงกว่า ย่อมมีทางเลือกที่จะบำบัดความใคร่มากขึ้นโดยไม่จำเป็นต้องก่อคดีข่มขืน แต่ไม่ใช่ว่าคนมีอาชีพที่ดีจะก่อคดีนี้ไม่ได้ คดีข่มขืนบางคดีผู้กระทำเป็นคนมีฐานะ มีความรู้หรือชื่อเสียง และใช้ในการปกปิดหรือข่มขู่เหยื่อไม่ให้เอาผิดกับตนได้ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายๆอย่าง

ความคิดเห็นต่อกฎหมายลงโทษผู้ก่อคดีข่มขืนในไทย

-คิดว่าตัวกฎหมายนั้นมีโทษที่รุนแรง แต่การบังคับใช้นั้นยังไม่ดีพอ รวมถึงค่านิยมทางเพศผิดๆที่แพร่หลายด้วย ทำให้ผู้กระทำไม่เกรงกลัวต่อกฎหมาย อีกปัญหาคือ ผู้เสียหายส่วนมากไม่แจ้งความ หรือยกยอความในภายหลัง เพราะสังคมไทยทำให้ผู้ถูกกระทำรู้สึกตนเป็นจำเลย เหยื่อเกิดความอับอายจึงไม่

กล้าดำเนินคดีกับคนร้าย หรืออาจถูกข่มขู่ไม่ให้แจ้งความ เกรงว่าอาจทำให้ถูกตราหน้าจากสังคม ทำให้ผู้กระทำยังไม่เกรงกลัวต่อกฎหมาย ดังนั้นควรมีการลงโทษขั้นรุนแรงให้เห็นเป็นตัวอย่างจึงจะดีที่สุด

ควรทำอย่างไรจึงจะแก้ไขปัญหาการข่มขืนได้/ทำอย่างไรจึงจะหลีกเลี่ยงการโดนข่มขืนได้

-ควรมีการให้ความรู้ความเข้าใจ ค่านิยมเรื่องเพศที่ดี ปลูกฝังตั้งแต่ระดับชุมชน ให้สังคมตระหนักถึงปัญหาว่าเป็นภัยร้ายแรงของสังคม ช่วยกันใส่ใจ สอดส่องดูแล ปกป้อง ลดการก่อให้เกิดปัจจัยต่างๆ ที่คนร้ายจะลงมือกระทำความผิด ทั้งสื่อซีซีให้เห็นเป็นการกระทำความผิดที่หนักและร้ายแรง เพื่อผู้ที่จะลงมือกระทำนั้นมีความเกรงกลัวต่อคำประณามในสังคม สำหรับผู้หญิงนั้นไม่ควรเอาตัวเองไปอยู่ในสถานที่สุ่มเสี่ยงที่จะก่อให้เกิดเหตุ ไม่ควรไว้วางใจใครง่ายๆ เนื่องจากคดีข่มขืนมีทั้งเกิดโดยคนแปลกหน้าและคนรู้จัก ควรมีความระมัดระวังสิ่งรอบข้าง ระมัดระวังการแต่งกาย

เพศชายจำนวน 3 คน

อายุ : 22-40 ปี

อาชีพ : ผู้ใหญ่วัยทำงาน

ความหมายของการข่มขืน

-การประทุษร้ายทางเพศไม่ว่าจะเป็นเพศหญิงหรือชาย ส่วนมากมักเกิดกับเพศหญิง โดยทำให้เสียอวัยวะ และใช้ความรุนแรงใช้กำลังบังคับ ข่มขู่หรือขู่เชือด ทำให้คนผู้นั้นจำยอมมีเพศสัมพันธ์ด้วย โดยอีกฝ่ายไม่ยินยอม หรือหมายถึงการที่ผู้หญิงขัดขืนต่อคู่กรณีที่ต้องการจะมีเพศสัมพันธ์ด้วย แต่ผู้หญิงปฏิเสธ จึงนำไปสู่การถูกข่มขืน

รู้สึกอย่างไรต่อเหยื่อ/ผู้กระทำเมื่อได้รับฟังข่าวหรือเหตุการณ์ที่เกี่ยวกับคดีข่มขืน

-สงสาร เห็นใจกับสิ่งที่เกิดขึ้นกับเหยื่อนั้นๆ ยิ่งเหยื่อมีอายุน้อยเท่าไรยิ่งทำให้รู้สึกสงสารและไม่สบายใจ
-ในส่วนของผู้กระทำ อยากให้ชดใช้กับสิ่งที่ได้กระทำ เพื่อให้เป็นแบบอย่างกับผู้ที่คิดจะกระทำหรือเคยกระทำ ควรออกกฎหมายที่ลงโทษการข่มขืนให้แรงมากกว่านี้ แต่อย่างไรก็ตาม เราอย่ามองผู้กระทำในแง่ลบมากเกินไป สิ่งที่เขาทำอาจมีเหตุผลส่วนตัว

ปัจจัยที่ส่งผลให้เกิดการข่มขืน

-ผู้กระทำขาดการอบรมคุณธรรม ขาดสติยังคิด ติดสิ่งเสพติด อยากทำตามกระแส หรือตัวของเหยื่อแต่งกายล่อแหลมสภาพแวดล้อมที่มีความเสี่ยงต่อการถูกข่มขืน เช่น ที่มีดและเปลี่ยว ดึกหรือบ้านร้างที่ไม่มีผู้ดูแลและรั้วกันมิดชิด ป่าละเมาะข้างทางมีผู้คนสัญจรไปมาน้อย

บุคคลที่เสี่ยงต่อการเป็นเหยื่อของการข่มขืน

-มีโอกาสดำเนินขึ้นได้กับทุกคน ขึ้นอยู่ว่าจะอยู่ในสถานการณ์เสี่ยงแบบใด แต่ที่ผ่านมามักจะเกิดกับผู้ที่ตั้งตัวน้อยขี้ขลาดหรือขี้กลัวและไร้เดียงสา กลับจากงานมีดค่ามากหรือต้องเดินในที่ที่เปลี่ยว นักศึกษาที่กลับบ้านดึกๆ หญิงสาวที่ตั้งตัวไม่มีเดียงสา บุคคลที่เชื่อคนง่าย ชอบเที่ยวกลางคืน

บุคคลที่มักก่อคดีข่มขืน

-ผู้ที่ดื่มสุรามากจนขาดสติ ผู้ที่เสเพลเสเพลติด เช่น ยาบ้า และผู้ที่มีสภาวะไม่ปกติด้านอารมณ์ หมกมุ่นกับสื่อลามกอนาจารมากเกินไป วัยรุ่นที่ขาดการศึกษาและอยู่ในอาการดื้อคนอง เพื่อน คนคุ้นเคยหรือคนข้างบ้าน รวมไปถึงญาติแท้ๆ คนที่มีปัญหาทางครอบครัว พวกที่มีปัญหาทางอารมณ์ คนที่มีอาการทางจิตผิดปกติ

ความคิดเห็นต่อกฎหมายลงโทษผู้ก่อคดีข่มขืนในไทย

-โทษที่ได้รับถือว่าเบามาก มีช่องว่างทำให้หลุดพ้นหรือลดความหนักของโทษลง กฎหมายไม่รุนแรง

ควรทำอย่างไรจึงจะแก้ไขปัญหาการข่มขืนได้/ทำอย่างไรจึงจะหลีกเลี่ยงการโดนข่มขืนได้

-ควรแก้ปัญหาจากสิ่งที่เป็นไปได้และทำได้จริงก่อน เช่น วางจุดเสาไฟฟ้าเข้าถึงจุดที่มีความเสี่ยงเพื่อให้เกิดแสงสว่างและทั่วถึง จัดป้อมตำรวจรักษาการไว้ให้ครอบคลุมในจุดเสี่ยง รมรณรงค์ให้ความรู้และให้สร้างสื่อเพื่ออธิบายความเสี่ยงและการป้องกันจากการถูกข่มขืน ให้เข้าใจง่ายและทั่วถึง ออกกฎหมายที่รุนแรงและใช้ได้จริง ให้ความรู้ด้านจริยธรรมด้านศาสนาให้มากกว่าที่ทำอยู่

บทที่ 4

อภิปรายผลการวิจัย

การศึกษาวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาเจตคติต่อการช่มขึ้นของชายและหญิงในเขตกรุงเทพมหานคร ซึ่งแบ่งตามช่วงอายุเป็น 3 ระยะ คือนักเรียนมัธยมศึกษาอายุระหว่าง 15-18 ปี นักศึกษามหาวิทยาลัยอายุระหว่าง 18-21 ปี และผู้ประกอบการอาชีพ อายุระหว่าง 21-40 ปี กล่าวคือ ต้องการศึกษว่า ในเพศที่แตกต่างกันจะมีเจตคติต่อการช่มขึ้นแตกต่างกันหรือไม่ อย่างไร และในกลุ่มอายุที่แตกต่างกัน จะมีเจตคติต่อการช่มขึ้นแตกต่างกันหรือไม่ อย่างไร ซึ่งจากผลการวิจัยได้แสดงให้เห็นแล้วว่า ตัวแปรทั้งสองตัว ได้แก่ เพศ และอายุ มีเพียงตัวแปรเดียวที่ส่งผลให้เจตคติต่อการช่มขึ้นแตกต่างกัน นั่นคือ ตัวแปร เพศ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

จากการทดสอบสมมติฐานข้อที่ 1 ด้วยสถิติทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยแบบกลุ่มประชากรเป็นอิสระ (*t-test*) นั้น พบว่าในเพศชายและหญิง มีเจตคติที่ต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($t = -6.89, p < .001$)

กล่าวคือ ในกลุ่มตัวอย่างเพศชายจะมีเจตคติทางลบต่อการช่มขึ้นน้อยกว่ากลุ่มตัวอย่างเพศหญิง นั่นก็คือ มีการยอมรับพฤติกรรมหรือเหตุการณ์ที่เกี่ยวข้องกับการช่มขึ้นได้มากกว่า จากผลการวิจัยครั้งนี้จะเห็นได้ว่าสนับสนุนสมมติฐาน อีกทั้งยังสอดคล้องกับผลการศึกษาของ Carroll (2010) ซึ่งได้กล่าวถึงข้อค้นพบที่ผ่านมว่า เพศชายเชื่อมาคาดคิดเกี่ยวกับการช่มขึ้นมากกว่าเพศหญิง และเพศชายกล่าวโทษเหยื่อของการช่มขึ้นว่าต้องรับผิดชอบต่อการช่มขึ้นมากกว่าเพศหญิง อีกทั้งเพศชายยังมีความเห็นอกเห็นใจต่อเหยื่อช่มขึ้นน้อยกว่าเพศหญิง นอกจากนี้ เพศชายยังเชื่ออีกด้วยว่าเพศหญิงมักส่งสัญญาณทางเพศให้ฝ่ายชาย ขณะที่ฝ่ายหญิงคิดว่านั้นเป็นเพียงการกระทำอันที่เพื่อนและไม่ได้สื่อความหมายใดๆทางเพศ

ดังนั้นผู้วิจัยจึงมีความเห็นว่าเพศชายจะมีเจตคติต่อการช่มขึ้นที่แตกต่างกับเพศหญิง โดยเพศชายจะมีเจตคติทางลบต่อการช่มขึ้นน้อยกว่าเพศหญิง เนื่องจากในสังคมทางตะวันตกนั้น ถือได้ว่าเป็นสังคมที่เพศชายมีความเป็นใหญ่ และถือว่าเพศหญิงเป็นเพศที่จะต้องอยู่ใต้อำนาจหรือเป็นสมบัติของเพศชาย เมื่อเกิดเหตุการณ์ช่มขึ้น ผู้กระทำคือเพศชาย ผู้ถูกกระทำคือเพศหญิง จึงไม่แปลกที่กลุ่มตัวอย่างที่เป็นเพศชายในสังคมซึ่งเป็นเพศเดียวกับผู้กระทำจะมีเจตคติต่อการช่มขึ้นไปในทางลบน้อยกว่า คือมีการยอมรับการช่มขึ้นได้มากกว่า เกิดการกล่าวโทษให้เป็นความผิดของเพศหญิงมากกว่า เช่น แต่งกายยั่วยวน มีการเห็นใจฝ่ายหญิงที่ถูกช่มขึ้นน้อยกว่า รวมทั้งมีการมองว่าเป็นเรื่องที่เสียหายทั้งทางด้านร่างกายและจิตใจต่อเพศหญิงน้อยกว่า

ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างที่เป็นเพศหญิง จะแสดงถึงเจตคติทางลบต่อการช่มขึ้นที่มากกว่า คือยอมรับการช่มขึ้นได้น้อยกว่า เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างเพศหญิงเป็นเพศเดียวกับเหยื่อหรือผู้ถูกกระทำ นับได้

ว่าเป็นเรื่องใกล้ตัว ดังนั้นจึงเข้าใจอารมณ์ความรู้สึกของเหยื่อได้มากกว่า มีการแสดงความเห็นใจ อยากให้สังคมมีกฎหมายลงโทษผู้กระทำอย่างรุนแรงมากกว่า

จากการทดสอบสมมติฐานข้อที่ 2 ด้วยสถิติทดสอบความแปรปรวนแบบทางเดียว (One-way ANOVA) นั้น พบว่าบุคคลในแต่ละช่วงอายุ มีเจตคติที่ไม่แตกต่างกัน ($t = -6.89, p < .001$)

กล่าวคือ บุคคลในแต่ละช่วงอายุจะมีเจตคติต่อการช่มขึ้นไม่แตกต่างกัน โดยมีแนวโน้มในทางไม่เห็นด้วยต่อการช่มขึ้น (วัยรุ่นตอนปลายมีค่ามัชฌิมเลขคณิต 81.45 วัยผู้ใหญ่ตอนต้นมีค่ามัชฌิมเลขคณิต 83.13 และวัยผู้ใหญ่ตอนปลายมีค่ามัชฌิมเลขคณิต 81.37 จากคะแนนเต็ม 185 คะแนน) ซึ่งผู้วิจัยวิเคราะห์ว่าเนื่องมาจากเจตคติเกี่ยวกับการช่มขึ้นเป็นเรื่องที่ได้รับอิทธิพลจากสังคม วัฒนธรรม รวมถึงเป็นเรื่องของมโนธรรมที่บุคคลทุกคนล้วนถูกอบรมว่าพฤติกรรมการช่มขึ้นเป็นสิ่งที่ไม่ดี ขัดกับหลักศีลธรรม เป็นอาชญากรรม ก้าวร้าวรุนแรง ส่งผลร้ายแรงต่อร่างกายและจิตใจของเหยื่อ (Carlos, 2010) ดังนั้น จึงไม่แปลกหากคนในทุกวัยมีเจตคติทางลบต่อการช่มขึ้น มองการช่มขึ้นว่าเป็นสิ่งที่ไม่ดี ไม่เหมาะสม โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อคนในประเทศไทยมีความผูกพันกับศาสนาอย่างแน่นแฟ้น โดยมีกระบวนการทางสังคมเป็นส่วนสำคัญในการสร้างเจตคติของคน (American Mental Health Counselors Association, 2005)

เจตคติเกี่ยวกับการช่มขึ้นยังรวมไปถึงมายาคติของการช่มขึ้นอีกด้วย ซึ่งมายาคติของการช่มขึ้นเป็นเจตคติซึ่งคนในสังคมต่างเชื่อในทำนองเดียวกัน เช่น เพศหญิงมีความต้องการลับๆว่าจะถูกช่มขึ้น ดังที่ Orcutt & Faison (1988) พบว่า มายาคติเกี่ยวกับการช่มขึ้นเป็นสิ่งที่อยู่คู่สังคมมานาน ยากที่จะทำให้หมดไป และเป็นสิ่งที่ทุกคนในสังคมต่างรับมาเป็นเจตคติของตน มายาคติต่อการช่มขึ้นยังเป็นเครื่องมือทางสังคมสำหรับเพศชายในการสนับสนุนเกี่ยวกับการกดขี่และคุกคามทางเพศต่อเพศหญิง เป็นวิธีการแสดงความก้าวร้าวต่อเพศหญิงโดยทำให้เหยื่อจากการถูกคุกคามทางเพศที่รุนแรงและร่างกายได้ช้ากว่าปกติ (Carlos, 2010)

นอกจากนี้ Malamuth (1989 อ้างถึงใน Carlos, 2010) ได้ค้นพบว่า ชายที่เชื่อในมายาคติเกี่ยวกับการช่มขึ้นเป็นผู้ที่มีความก้าวร้าวทางเพศสูง และผู้ที่มีการศึกษาต่ำจะเชื่อในมายาคติเกี่ยวกับการช่มขึ้นมากกว่า (Ferrer Pérez et al., 2006 อ้างถึงใน Carlos, 2010)

เมื่อพิจารณาสภาพสังคมในปัจจุบัน สังคมได้พัฒนาและเปลี่ยนแปลงไปมาก เพศหญิงมีความทัดเทียมกับเพศชาย และผู้คนก็ได้รับการศึกษามากขึ้น ทำให้ความเชื่อเก่าๆได้ลดลงตามกระแสโลกาภิวัตน์ เพศหญิงต่อสู้เพื่อสิทธิของตนมากขึ้น จึงอาจทำให้เจตคติต่อการช่มขึ้นในสังคมไทยลดลง และส่งผลต่อเจตคติของคนในสังคม จากเดิมที่มองการช่มขึ้นว่าเป็นเรื่องปกติ และเหยื่อคือผู้ผิด เพื่อเอื้อประโยชน์ต่อเพศชาย กลายเป็นการช่มขึ้นนั้นไม่ดีและเป็นเรื่องร้ายแรง เมื่อคนในสังคมคิดเช่นนั้น อีกทั้งคนส่วนใหญ่ไม่มีความก้าวร้าวทางเพศสูง เจตคติต่อการช่มขึ้นของทุกช่วงอายุจึงไม่แตกต่างกัน โดยมีเจตคติทางลบต่อการช่มขึ้นเช่นเดียวกันทุกคน

กล่าวโดยสรุป เพศที่แตกต่างกัน ส่งผลต่อเจตคติที่แตกต่างกันต่อการข่มขืน โดยเพศชายมีเจตคติทางลบต่อการข่มขืนน้อยกว่าเพศหญิง และเจตคติต่อการข่มขืนไม่แตกต่างกันในแต่ละช่วงวัย โดยตัวแปรเพศและอายุไม่มีความสัมพันธ์กันต่อเจตคติต่อการข่มขืน

อภิปรายการสัมภาษณ์เพิ่มเติม

ในการสัมภาษณ์ ผู้ให้สัมภาษณ์โดยส่วนใหญ่มีเจตคติต่อการข่มขืนในทำนองเดียวกัน ดังนี้ ความหมายของการข่มขืน คือการมีเพศสัมพันธ์โดยที่ฝ่ายหญิงไม่เต็มใจ การบังคับให้ร่วมเพศ เป็นการละเมิดสิทธิของบุคคลอย่างร้ายแรง ส่งผลให้ผู้ที่ถูกเป็นเหยื่อมีสภาวะทางจิตใจที่ผิดปกติ ซึ่งเป็นที่น่าสังเกตว่า แม้งกฎหมายในปัจจุบันจะระบุว่า การข่มขืนสามารถเกิดขึ้นกับเพศชายได้เช่นกัน แต่ไม่มีให้ความหมายของการข่มขืนในแง่ของการมีเพศสัมพันธ์โดยฝ่ายชายไม่เต็มใจ อาจเนื่องจากการข่มขืนส่วนใหญ่มักมีเพศหญิงเป็นผู้เสียหาย สังคมจึงมองว่าเพศชายต้องเป็นผู้ลงมือข่มขืนเพศหญิงเท่านั้น เนื่องจากเป็นเพศที่แข็งแรงกว่า และอาจเป็นการเสียศักดิ์ศรี นำอับอายหากเพศชายถูกข่มขืน

ความรู้สึกต่อเหยื่อเมื่อได้รับฟังข่าวหรือเหตุการณ์ที่เกี่ยวกับคดีข่มขืน รู้สึกสงสารและเห็นใจเหยื่อ หากรู้จักกันจะปลอบโยนและให้กำลังใจ ไม่ใช่ความผิดของเหยื่อ บางทีเหยื่ออาจเป็นคนที่หน้าตาดีหรือมีเสน่ห์ ต้องวิเคราะห์ก่อนว่าการที่เหยื่อโดนข่มขืนนั้น สาเหตุมาจากอะไร เนื่องจากคนส่วนใหญ่มีการศึกษาที่มากขึ้น ทำให้เข้าใจสาเหตุของการข่มขืนว่าไม่ได้มาจากเหยื่อ คือ ไม่ได้เชื่อถือนายาคติต่อการข่มขืนมากเท่าเมื่อก่อนแล้วนั่นเอง ทำให้มีความสงสารและเป็นห่วงเหยื่อทั้งด้านร่างกายและจิตใจ

ความรู้สึกต่อผู้กระทำเมื่อได้รับฟังข่าวหรือเหตุการณ์ที่เกี่ยวกับคดี รู้สึกโกรธผู้กระทำ เป็นพวกไม่มีสติ ขาดสามัญสำนึก อาจทำเพราะสภาพแวดล้อม อาจจะหน้าตาไม่ดี ไม่มีฐานะ ไม่มีคนสั่งสอนหรืออบรม มีจิตใจต่ำช้า กระทำในสิ่งที่ไม่ควร ผิดทั้งกฎหมายและผิดทั้งศีลธรรม อยากให้ผู้กระทำรับโทษสูงสุด อาจเนื่องมาจากชาวส่วนใหญ่จะนำเสนอผู้ทำการข่มขืนว่ามาจากแหล่งเสื่อมโทรม แต่มักไม่ค่อยมีขบวนการนำเสนอว่าการข่มขืนแท้จริงแล้วมักเกิดจากบุคคลใกล้ชิดตัวของเหยื่อ

ปัจจัยที่ส่งผลให้เกิดการข่มขืน ได้แก่ การที่ผู้หญิงแต่งกายเปิดเผยหรือล่อแหลมจนเกินไป เดินในที่เปลี่ยว การเดินทางเวลากลางคืน ผู้ชายหมกมุ่นกับเรื่องทางเพศ ดูสื่อลามก การดื่มแอลกอฮอล์ ในแง่นี้ อาจเนื่องจากสังคมไทยไม่ชอบผู้หญิงที่แต่งกายล่อแหลม และมองว่าเป็นการยั่วยวนทางเพศ ขณะที่การดูสื่อลามกและดื่มแอลกอฮอล์ก็ทำให้ผู้ชายขาดสติและก่อคดีข่มขืนได้

บุคคลที่เสี่ยงต่อการเป็นเหยื่อของการข่มขืน ผู้หญิงที่ชอบเที่ยวกลางคืน ดื่มสุรา แต่งตัวล่อแหลม ไม่ถูกกาลเทศะ ไม่ระมัดระวังตัว อาจเนื่องจากสังคมไทยมีเจตคติทางลบต่อหญิงที่แต่งกายล่อแหลม ดื่มสุรา โดยมองว่าเป็นการยั่วยวน

บุคคลที่มักก่อคดีข่มขืน คนชั้นล่าง ผู้ที่ดื่มสุรา ติดสารเสพติด ขาดสำนึก อาจเนื่องจากคนส่วนใหญ่ได้รับสารเกี่ยวกับการข่มขืนว่ามีลักษณะเช่นนี้ รวมถึงอคติทางลบต่อชนชั้นล่าง รวมถึงผู้ติดสารเสพติด

ความคิดเห็นต่อกฎหมายลงโทษผู้ก่อคดีข่มขืนในไทย กฎหมายไม่เด็ดขาด ควรเพิ่มโทษผู้ก่อคดีข่มขืน อาจเนื่องจากผู้คนส่วนใหญ่เห็นว่าการข่มขืนเป็นเรื่องที่ร้ายแรง ในขณะที่กฎหมายยังไม่สาสมต่อความผิด อีกทั้งยังสามารถประกันตัวได้ เมื่อพ้นโทษก็กระทำผิดอีก ในบางครั้งเจ้าหน้าที่ก็ไม่สามารถนำตัวคนผิดมาลงโทษได้

ควรทำอย่างไรจึงจะแก้ไขปัญหาการข่มขืนได้/ทำอย่างไรจึงจะหลีกเลี่ยงการโดนข่มขืนได้ กฎหมายของไทยต้องมีมาตรการเด็ดขาดลงโทษให้หนัก ระบบสื่อสารมวลชนควรมีบทบาทที่ดี ผู้หญิงต้องไม่แต่งตัวล่อแหลม ไม่เดินในที่เปลี่ยว ระมัดระวังตนเอง หลีกเลี่ยงสถานที่มั่วสุมและมีความเสี่ยง ผู้ชายควรยับยั้งชั่งใจตนเองให้มากขึ้น จะเห็นได้ว่านอกจากจะป้องกันด้วยกฎหมายและการสื่อสารมวลชนแล้ว ส่วนใหญ่ยังเป็นการเน้นให้เพศหญิงป้องกันตัว ทำตัวให้ปลอดภัย อาจเนื่องจากการคนส่วนใหญ่มองว่าการป้องกันตัวของเพศหญิงเป็นปัจจัยสำคัญในการลดปัญหาการข่มขืน

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

วัตถุประสงค์การวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) ซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อสำรวจเจตคติต่อการช้หมื่นของชายและหญิง ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล

ขอบเขตการวิจัย

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เนื่องจากเรื่องการช้หมื่นเป็นสิ่งที่ไม่ยอมรับในสังคมไทย และเป็นเรื่องผิดกฎหมาย งานวิจัยชิ้นนี้จึงทำการศึกษาเจตคติในชายและหญิงต่อการช้หมื่น โดยการสุ่มแบบเจาะจง (Purposive sampling) ทั้งเพศชายและเพศหญิง ซึ่งได้เก็บตัวอย่างแบบเจาะจงตามที่สาธารณะได้แก่ บริเวณโรงเรียน กวดวิชาต่างๆ ย่านสยามสแควร์ บริเวณมหาวิทยาลัยรามคำแหง มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระนครเหนือ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ และเก็บตัวอย่างโดยการช้สื่ออิเล็กทรอนิกส์ โดยจะทำการศึกษากับกลุ่มตัวอย่างตามช่วงวัยอายุได้เป็น 3 ระยะ ทั้งเพศชายและเพศหญิง จำนวน 300 คน คือนักเรียนมัธยมศึกษา คือ วัยรุ่นที่มีอายุ 15-18 ปี จำนวน 100 คน เป็นชาย 50 คน หญิง 50 คน นักศึกษา มหาวิทยาลัย คือ วัยรุ่นที่มีอายุ 19-21 ปี จำนวน 100 คน เป็นชาย 50 คน หญิง 50 คน ผู้ใหญ่ตอนต้นที่ประกอบอาชีพแล้ว คือบุคคลที่มีอายุ 22-40 ปี จำนวน 100 คน เป็นชาย 50 คน หญิง 50 คน

สมมติฐานของการวิจัย

1. ชายและหญิงจะมีเจตคติต่อการช้หมื่นที่แตกต่างกัน
2. บุคคลในแต่ละช่วงอายุจะมีเจตคติต่อการช้หมื่นที่แตกต่างกัน

ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

ตัวแปรอิสระ คือ

1. เพศ แบ่งเป็น เพศชาย และเพศหญิง
2. อายุ แบ่งเป็น วัยรุ่นตอนกลาง อายุ 15-18 ปี วัยรุ่นตอนปลาย อายุ 19-21 ปี และวัยผู้ใหญ่ตอนต้น อายุ 22-40 ปี

ตัวแปรตาม คือ คะแนนเจตคติต่อการช้หมื่น

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยนี้เป็นแบบสอบถาม ประกอบด้วยแบบสอบถาม 2 ตอน คือ

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลทั่วไปประกอบด้วยข้อมูลส่วนบุคคล

ตอนที่ 2 แบบประเมินเจตคติต่อการช้หมื่น

วิธีการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) ซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อสำรวจเจตคติต่อการช้หมื่นของชายและหญิงที่มีอายุแตกต่างกัน เพื่อศึกษาเปรียบเทียบเจตคติของแต่ละวัย โดยได้แบ่งกลุ่มเป็น 3 กลุ่ม กลุ่มละ 100 คน รวมเป็น 300 คน แบ่งเป็น นักเรียนมัธยมศึกษา (15-18 ปี) เป็นชาย 50 คน หญิง 50 คน รวม 100 คน นักศึกษามหาวิทยาลัย (19-21 ปี) เป็นชาย 50 คน หญิง 50 คน รวม 100 คน ผู้ใหญ่ตอนต้นที่ประกอบอาชีพแล้ว (22-40 ปี) เป็นชาย 50 คน หญิง 50 คน รวม 100 คน

การสุ่มตัวอย่างจากประชากร โดยการสุ่มแบบเจาะจง (Purposive sampling) ทั้งเพศชายและเพศหญิง ซึ่งได้เก็บตัวอย่างแบบเจาะจงตามที่สาธารณะได้แก่ บริเวณโรงเรียนกวดวิชาต่างๆ ย่านสยามสแควร์ บริเวณมหาวิทยาลัยรามคำแหง มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ โดยทำการแจกแบบสอบถามและเก็บด้วยตนเอง โดยตรวจสอบว่าแบบสอบถามมีความสมบูรณ์ทุกข้อ หากกลุ่มตัวอย่างไม่เข้าใจได้ให้คำอธิบายอย่างชัดเจนในแต่ละข้อ นอกจากนี้ยังเก็บตัวอย่างโดยใช้สื่ออิเล็กทรอนิกส์ นำแบบสอบถามที่เก็บได้ทั้งหมดมาวิเคราะห์ผลทางสถิติ ด้วยโปรแกรม SPSS ใช้สถิติ Two-way ANOVA ในการวิเคราะห์และสรุปอภิปรายผลที่ได้อย่างถูกต้อง นอกจากนี้ยังใช้สถิติ *t*-test และ One-way ANOVA ในการวิเคราะห์เพิ่มเติมอีกด้วย

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำข้อมูลจากแบบสอบถามมาวิเคราะห์ด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์ โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS (Statistical Package for Science Version) โดยมีขั้นตอน ดังนี้

ตอนที่ 1	ข้อมูลส่วนตัวของกลุ่มตัวอย่าง ใช้สถิติเชิงบรรยาย (Descriptive statistics) แสดงข้อมูลแจกแจงความถี่ (Frequency) และค่าร้อยละ (Percentage)
ตอนที่ 2	การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทาง (Two-way ANOVA) ของคะแนนเจตคติต่อการช้หมื่น
ตอนที่ 3	การวิเคราะห์เพิ่มเติมเป็นการวิเคราะห์สถิติทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยแบบกลุ่มประชากรเป็นอิสระ (<i>t</i> -test) ของคะแนนเจตคติต่อการช้หมื่นระหว่างเพศหญิงและเพศชาย
ตอนที่ 4	การวิเคราะห์เพิ่มเติมเป็นการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One-way ANOVA) ของคะแนนเจตคติต่อการช้หมื่นกับอายุ
ตอนที่ 5	ผลการสัมภาษณ์รายบุคคล

ผลการวิจัย

เมื่อนำค่าเฉลี่ยของคะแนนเจตคติต่อการช้ขึ้นตามช่วงอายุทั้งเพศชายและเพศหญิงมาเขียนกราฟ พบว่า ไม่มีปฏิสัมพันธ์กันระหว่างอายุและเพศ ซึ่งไม่มีผลต่อเจตคติต่อการช้ขึ้น กล่าวคือ อิทธิพลที่อายุของกลุ่มตัวอย่างมีต่อเจตคติต่อการช้ขึ้นนั้นไม่เปลี่ยนแปลงไปตามเพศ ในทางกลับกันอิทธิพลของเพศนั้นไม่เปลี่ยนแปลงไปตามอายุของกลุ่มตัวอย่างด้วยเช่นกัน

จากสมมติฐานข้อที่ 1 พบว่า ชายและหญิงจะมีเจตคติต่อการช้ขึ้นที่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ซึ่งตรงกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยกลุ่มตัวอย่างเพศชายมี เจตคติต่อการช้ขึ้นในแง่บวกมากกว่ากลุ่มตัวอย่างเพศหญิง

จากสมมติฐานข้อที่ 2 พบว่า บุคคลในแต่ละช่วงอายุจะมีเจตคติต่อการช้ขึ้นที่ไม่แตกต่างกันที่ระดับ .05 ซึ่งไม่ตรงตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยกลุ่มตัวอย่างทั้ง 3 ช่วงอายุมีเจตคติต่อการช้ขึ้นอยู่ในระดับที่ใกล้เคียงกันมาก

ข้อเสนอแนะ

1. การวิจัยนี้ควรขยายขอบเขตการศึกษาให้กว้างขึ้น โดยอาจจะทำการศึกษาในกลุ่มตัวอย่างที่กว้างขึ้นและครอบคลุมทุกรูปแบบ เช่น เพิ่มช่วงอายุที่ศึกษาให้กว้างขึ้น ศึกษาในวัยผู้ใหญ่ตอนปลาย รวมถึงผู้สูงอายุ ศึกษาในผู้ที่ประกอบอาชีพต่างๆ เพื่อเปรียบเทียบเจตคติของแต่ละวัย แต่ละอาชีพ เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ละเอียดและชัดเจนกว้างมากขึ้น
2. อาจมีการเพิ่มตัวแปรสำหรับการศึกษาเพื่อให้ได้ข้อมูลที่ชัดเจนมากขึ้น เช่น การอบรมเลี้ยงดูระดับสติปัญญา การคบเพื่อน หรือค่านิยมในครอบครัวของแต่ละบุคคล รวมถึงวัฒนธรรมของแต่ละสังคม เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ลึกซึ้งและชัดเจนยิ่งขึ้น
3. กลุ่มที่ศึกษาครั้งนี้กลุ่มตัวอย่างมีขนาดเล็ก และในเฉพาะพื้นที่ ดังนั้นหากต้องการได้ข้อมูลที่กว้างขึ้น ควรเพิ่มกลุ่มประชากรที่ใช้ศึกษา รวมถึง ควรมีการประเมินความรู้เกี่ยวกับ การช้ขึ้นแก่กลุ่มตัวอย่างจะได้เปรียบเทียบความรู้ที่กลุ่มตัวอย่างมี ส่งผลถึงเจตคติต่อการช้ขึ้นหรือไม่อย่างไร

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2552). สถิติข่มขืนพุ่งใกล้ 5 พันคดีเดือนผู้หญิงระวังคนใกล้ตัวและเพื่อนสนิท, <http://www.moc.moe.go.th/node/612>
- เกศราภรณ์ มีมงคล. (2551). เจตคติของเยาวชนต่อการมีพฤติกรรมเพศสัมพันธ์แบบข้ามคืน. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต ภาควิชาจิตวิทยาพัฒนาการ คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ดวงเดือน ภาคอรธ. (2551). เจตคติและพฤติกรรมการเสพยาของวัยรุ่นในกรุงเทพฯ. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต ภาควิชาจิตวิทยาพัฒนาการ คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พนม เกตุมาน. (2550). *คลินิกจิต-ประสาท*, พัฒนาการวัยรุ่น. คัดมาเมื่อ 10 สิงหาคม 2553. จากผู้แต่ง ในเว็บไซต์ http://www.psychclin.co.th/new_page_56.htm
- ศรัณย์ ดำริสุข. (2525). *จิตวิทยาพัฒนาการ*. (วัยรุ่น , วัยผู้ใหญ่) สนพ.พิทักษ์อักษร กทม. ศูนย์ปฏิบัติการสุนทรีย์ ขอนกระโทก. (2550). *เจตคติของชายและหญิงต่อการทำแท้ง*. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต ภาควิชาจิตวิทยาพัฒนาการ คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สิทธิพงศ์ วงศ์วิวัฒน์. (2548). *ปัจจัยคัดสรรที่สัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในกรุงเทพมหานคร*. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต ภาควิชาจิตวิทยาพัฒนาการ คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อัจฉริยา เลิศอนันต์วรกุล. (2548). *ความสัมพันธ์ระหว่างการแสวงหาการสัมผัส ความก้าวร้าวและความปรารถนาในการใช้สื่อที่รุนแรงเพื่อความบันเทิงของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย*. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต ภาควิชาจิตวิทยาพัฒนาการ คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อารีย์ สุขทองวารี. (2538). *การศึกษาทัศนคติต่อวิชาชีพการพยาบาลของนักศึกษาพยาบาล ในสถาบันการศึกษาพยาบาลเขตกรุงเทพมหานคร*. พย.ม จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ภาษาอังกฤษ

- Academic Press. (2002). *Encyclopedia of woman and gender: Sex similarities and differences and the impact of society on gender*. CA: Academic Press.
- Ajzen, I. (2005). *Attitudes, Personality and Behavior*. (2 nd ed.). New York: McGraw-Hill.
- Albarracin, D., Johnson, B., and Zanna, M. (2005). *The Handbook of Attitudes*. New Jersey: Lawrence Erlbaum Associates.
- Beere, C. A. (1990). *Sex and gender issues: a handbook of test and measures*. Westport : Greenwood Press.
- Burt, M. (1980). Cultural myths and supports for rape. *Journal of Personality and Social Psychology*, 38, 217-230.
- Carlos, J. (2010). Factors Associated with Rape-Supportive Attitudes: Sociodemographic Variables, Aggressive Personality, and Sexist Attitudes. *The Spanish Journal of Psychology*. Retrieved January 30, 2010, from <http://www.faqs.org/periodicals/201001/2092540951.html>
- Carrol, J. L. (2007). *Sexuality now*. Belmont, CA: Wadsworth.
- Field, H. (1978). Attitudes toward rape: A comparative analysis of police, rapists, crisis counselors, and citizens. *Journal of Personality and Social Psychology*, 36, 156-179.
- Gannon, T.A., Collier, R.M., & Ward, T. (2008). *Rape: Psychopathology, theory and treatment*. *Clinical Psychology Review*, 28, 982-1008.
- Orcutt, J. D. & Faison, R. (1988). Sex-Role attitude change and reporting of rape victimization, 1973-1985 [Electronics version]. *Sociological Quarterly*, 29, 4, 589-604.
- The Free Library. (2005). *Gender role conflict, homophobia, age, and education as predictors of male rape myth acceptance*. Retrieved January 30, 2010, from <http://www.thefreelibrary.com/Gender+role+conflict,+homophobia,+age,+and+education+as+predictors+of...-a0138394910>
- Ward, A. C. (1995). *Attitude toward rape*. CA: SAGE Publications Inc.

ภาคผนวก

แสดงค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาและค่า CITC ของรายข้อของแบบสอบถามเจตคติต่อการข่มขืน

	เจตคติต่อการข่มขืน	ค่า CITC (N=37)	ค่า CITC (N=54)
1	ผู้ชายใช้กำลังข่มขืนผู้หญิงเพราะความรัก	.376*	.393*
2	ละครที่มีฉากข่มขืนเป็นเรื่องที่ยอมรับได้	.351*	.386*
3	การข่มขืนทำให้มีความรู้สึกละอายใจเพิ่มขึ้น	.343*	.300*
4	ผู้หญิงมีความต้องการที่จะถูกข่มขืน	.574*	.581*
5	การข่มขืนไม่ใช่เรื่องเสียหาย	.413*	.374*
6	เมื่อผู้หญิงออกไปข้างนอกโดยใส่กระโปรงสั้นและเสื้อรัดรูปแสดงว่าพวกเธอเรียกร้องที่จะเจอปัญหาเอง	.413*	.392*
7	การข่มขืนทำให้เกิดปัญหาสุขภาพอื่น	.320*	.358*
8	ผู้หญิงไม่คิดสมควรที่จะถูกข่มขืน	.437*	.410*
9	ผู้หญิงที่ไปบ้านหรืออพาร์ทเมนต์ผู้ชายในเคตแรกเป็นการแสดงว่าผู้หญิงต้องการที่มีเพศสัมพันธ์ด้วย	.454*	.440*
10	เหตุผลหนึ่งที่ผู้หญิงร้องเรียนว่าถูกข่มขืนเพราะพวกเธอต้องการเรียกร้องความสนใจ	.455*	.467*
11	ผู้หญิงที่มีสุขภาพดีทุกคนสามารถต่อต้านการข่มขืนได้ถ้าพวกเธอต้องการ	.361*	.346*
12	เหตุผลหลักของการข่มขืนนั้นคือ เขื่อยั่วผู้กระทำ	.341*	.298*
13	ผู้หญิงที่เป็นหนี้ผู้ชาย ควรมีเพศสัมพันธ์เป็นการตอบแทนแม้เธอจะไม่ยินยอม	.532*	.542*
14	ถ้าผู้หญิงปฏิเสธการมีเพศสัมพันธ์นั้นหมายความว่าเธอต้องการจะปฏิเสธจริงๆ	.340*	.346*
15	ผู้หญิงที่ดื่มแอลกอฮอล์ร่วมกับผู้ชายสมควรแล้วที่จะถูกข่มขืน	.463*	.447*
16	ผู้หญิงที่เที่ยวกลางคืนสมควรแล้วที่จะถูกข่มขืน	.478*	.475*
17	ผู้หญิงที่คิดว่าตัวเองเลิกละเกินกว่าที่จะคุยกับผู้ชายทั่วไปควรถูกสั่งสอนด้วยการข่มขืน	.609*	.594*
18	หากเพื่อนสนิทมาบอกว่าถูกข่มขืน ท่านจะเห็นใจเขา	.373*	.389*
19	ผู้หญิงรายงานว่าถูกข่มขืนเพราะกลัวเสียหน้าจากการมีเพศสัมพันธ์กับชายที่ยังไม่ได้แต่งงานด้วย	.520*	.516*
20	หากเพื่อนบ้านมาบอกว่าถูกข่มขืนท่านจะเห็นใจเขา	.429*	.431*

	เจตคติต่อการข่มขืน	ค่า CITC (N=37)	ค่า CITC (N=54)
21	หากคนที่ท่านไม่สนิทด้วยมาบอกว่าถูกข่มขืน ท่านจะเห็นใจเขา	.540	.542*
22	ผู้หญิงที่เสพยาพร้อมกับผู้ชายสมควรแล้วที่จะถูกข่มขืน	.396*	.368*
23	การข่มขืนเกิดขึ้นแม้ว่าฝ่ายหญิงจะไม่ได้มีการกระทำที่เชิญชวน	.301*	.348*
24	การข่มขืนเป็นอาชญากรรมร้ายแรง	.338*	.357*
25	ควรมีกฎหมายเอาผิดขั้นรุนแรงกับผู้ข่มขืน	.487*	.487*
26	หากผู้หญิงยินยอมที่จะมีกิจกรรมทางเพศด้วย แต่เกิดเปลี่ยนใจ และฝ่ายชายยังคงไม่หยุด ฝ่ายหญิงไม่สามารถเอาผิดได้	.437*	.427*
27	หากผู้หญิงมีคู่นอนหลายคน เธอจะไม่สามารถเอาผิดผู้ข่มขืนได้	.390*	.390*
28	ถ้าผู้หญิงบอกว่า "ไม่" นั้นหมายถึง "ได้" หรือ "อาจจะได้"	.423*	.412*
29	แม้ว่าผู้หญิงจะดื่มสุราหรือมีเมเมา ผู้ชายก็ไม่ควรบังคับให้เธอมีเพศสัมพันธ์ด้วย	.311*	.334*
30	ไม่คิดที่ผู้หญิงจะถูกข่มขืนในสังคมที่ชายเป็นใหญ่	.434*	.431*
31	ผู้หญิงไม่เคยมีความต้องการที่จะถูกข่มขืน	.374*	.412*
32	การคุกคามทางเพศมีจำนวนน้อยเมื่อเทียบกับอาชญากรรมด้านอื่น	.359*	.386*
33	ผู้หญิงไม่สมควรถูกข่มขืนในกรณีใดๆทั้งสิ้น	.379*	.379*
34	ผู้หญิงเป็นฝ่ายช่วยุให้เกิดการข่มขืนด้วยพฤติกรรมของพวกเขา	.602*	.569*
35	ผู้หญิงเป็นฝ่ายช่วยุให้เกิดการข่มขืนด้วยการแต่งกายของพวกเขา	.579*	.545*
36	ผู้หญิงส่วนใหญ่มีความต้องการแบบลับๆว่าอยากจะถูกข่มขืน	.653*	.621*
37	ผู้ชายต้องรับผิดชอบต่อการข่มขืน	.354*	.385*
อัลฟา = 0.80			

r critical = .16 ที่ $N=37$ และ 54

* $p < .05$

แบบสอบถาม : เจตคติต่อการข่มขืน

แบบสอบถามนี้เป็นส่วนหนึ่งของการทำโครงการวิจัยทางจิตวิทยาในระดับปริญญาตรี คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เพื่อศึกษาถึงความเห็นและทัศนคติของบุคคลที่มีต่อการข่มขืนในสตรี จึงใคร่ขอความร่วมมือจากท่านในการตอบแบบสอบถามให้ครบทุกข้อตามความเป็นจริงและตามความคิดเห็นของท่านเพื่อที่จะได้นำไปวิเคราะห์โดยรวมเพื่อใช้เป็นประโยชน์ทางการศึกษาต่อไป โดยทางผู้วิจัยขอรับรองว่า ข้อมูลของท่านทุกข้อจะถือเป็นความลับ

แบบประเมินมี 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 แบบสอบถาม

กรุณาตอบคำถามด้วยการทำเครื่องหมาย / หน้าข้อที่ต้องการเลือก

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

1. เพศ หญิง ชาย
2. อายุ ปี
3. ระดับการศึกษาสูงสุดของท่าน

☐ 1. มัธยมต้นหรือเทียบเท่า	☐ 2. มัธยมปลายหรือเทียบเท่า
☐ 3. อนุปริญญาหรือเทียบเท่า	☐ 4. ปริญญาตรี
☐ 5. สูงกว่าปริญญาตรี	
5. สถานภาพครอบครัว

☐ 1. โสด	☐ 2. สมรส
☐ 3. แยกกันอยู่/หย่า	☐ 4. อื่น ๆ (โปรดระบุ).....
6. อาชีพของท่าน

☐ 1. นักเรียน/นักศึกษา	☐ 2. รับราชการ/รัฐวิสาหกิจ
☐ 3. บริษัทเอกชน	☐ 4. ธุรกิจส่วนตัว
☐ 5. รับจ้าง (เช่น.....)	☐ 6. อื่น ๆ (โปรดระบุ).....
6. รายได้ต่อเดือน

☐ ต่ำกว่า 1,000 บาท	☐ 1,000-5,000 บาท
☐ 5,001-10,000 บาท	☐ 10,001-15,000 บาท
☐ 15,001-20,000 บาท	☐ 20,000 บาทขึ้นไป

ตอนที่ 2 แบบสอบถาม

คำชี้แจง ขอให้ท่านอ่านข้อความต่อไปนี้ แล้วประเมินตามความเป็นจริง โดยประเมินให้ครบทุกข้อ

กรุณาทำเครื่องหมาย x ลงในช่องคะแนนที่ตรงกับความคิดเห็นของท่านมากที่สุด

โดยที่ 1 = ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

2 = ไม่เห็นด้วย

3 = เห็นด้วยและไม่เห็นด้วยพอๆกัน

4 = เห็นด้วย

5 = เห็นด้วยอย่างยิ่ง

	ข้อความ	ไม่เห็น ด้วย อย่างยิ่ง	ไม่เห็น ด้วย	เห็นด้วย และ ไม่ เห็นด้วย พอๆกัน	เห็นด้วย	เห็นด้วย อย่างยิ่ง
1	ผู้ชายใช้กำลังข่มขืนผู้หญิงเพราะความรัก	1	2	3	4	5
2	ละครที่มีฉากข่มขืนเป็นเรื่องที่ยอมรับได้	1	2	3	4	5
3	การข่มขืนทำให้มีความรู้สึกทางเพศเพิ่มขึ้น	1	2	3	4	5
4	ผู้หญิงมีความต้องการที่จะถูกข่มขืน	1	2	3	4	5
5	การข่มขืนไม่ใช่เรื่องเสียหาย	1	2	3	4	5
6	เมื่อผู้หญิงออกไปข้างนอกโดยใส่กระโปรงสั้นและเสื้อรัดรูป แสดงว่าพวกเธอเรียกร้องที่จะเจอปัญหาเอง	1	2	3	4	5
7	การข่มขืนทำให้เกิดปัญหาสุขภาพอื่น	1	2	3	4	5
8	ผู้หญิงไม่ตีสมควรที่จะถูกข่มขืน	1	2	3	4	5
9	ผู้หญิงที่ไปบ้านหรือพาร์ทเมนต์ผู้ชายในเคทแรกเป็นการ แสดงว่าผู้หญิงต้องการที่มีเพศสัมพันธ์ด้วย	1	2	3	4	5
10	เหตุผลหนึ่งที่ผู้หญิงร้องเรียนว่าถูกข่มขืนเพราะพวกเธอ ต้องการเรียกร้องความสนใจ	1	2	3	4	5
11	ผู้หญิงที่มีสุขภาพดีทุกคนสามารถต่อต้านการข่มขืนได้ถ้าพวก เธอต้องการ	1	2	3	4	5
12	เหตุผลหลักของการข่มขืนนั้นคือ เหยื่อยั่วผู้กระทำ	1	2	3	4	5
13	ผู้หญิงที่เป็นหนี้อาชัง ควรมีเพศสัมพันธ์เป็นการตอบแทนแม้ เธอจะไม่ยินยอม	1	2	3	4	5
14	ถ้าผู้หญิงปฏิเสธการมีเพศสัมพันธ์นั้นหมายความว่าเธอต้องการ จะปฏิเสธจริงๆ	1	2	3	4	5
15	ผู้หญิงที่ดื่มแอลกอฮอล์ร่วมกับผู้ชายสมควรแล้วที่จะถูกข่มขืน	1	2	3	4	5

	ข้อความ	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง	ไม่เห็น ด้วย	เห็นด้วย และ ไม่ เห็นด้วย พอๆกัน	เห็นด้วย	เห็นด้วย อย่างยิ่ง
16	ผู้หญิงที่เที่ยวกกลางคืนสมควรแล้วที่จะถูกข่มขืน	1	2	3	4	5
17	ผู้หญิงที่คิดว่าตัวเองเลิกละเกินกว่าที่จะคุยกับผู้ชายทั่วไปควร ถูกสั่งสอนด้วยการข่มขืน	1	2	3	4	5
18	หากเพื่อนสนิทมาบอกว่าถูกข่มขืน ท่านจะเห็นใจเขา	1	2	3	4	5
19	ผู้หญิงรายงานว่าถูกข่มขืนเพราะกลัวเสียหน้าจากการมี เพศสัมพันธ์กับชายที่ยัง ไม่ได้แต่งงานด้วย	1	2	3	4	5
20	หากเพื่อนบ้านมาบอกว่าถูกข่มขืนท่านจะเห็นใจเขา	1	2	3	4	5
21	หากคนที่ท่าน ไม่สนิทด้วยมาบอกว่าถูกข่มขืน ท่านจะเห็นใจ เขา	1	2	3	4	5
22	ผู้หญิงที่เสพยาพร้อมกับผู้ชายสมควรแล้วที่จะถูกข่มขืน	1	2	3	4	5
23	การข่มขืนเกิดขึ้นแม้ว่าฝ่ายหญิงจะไม่ได้มีการกระทำที่เชิญ ชวน	1	2	3	4	5
24	การข่มขืนเป็นอาชญากรรมร้ายแรง	1	2	3	4	5
25	ควรมีกฎหมายเอาผิดขั้นรุนแรงกับผู้ข่มขืน	1	2	3	4	5
26	หากผู้หญิงยินยอมที่จะมีกิจกรรมทางเพศด้วย แต่เกิดเปลี่ยนใจ และฝ่ายชายยังคงไม่หยุด ฝ่ายหญิงไม่สามารถเอาผิดได้	1	2	3	4	5
27	หากผู้หญิงมีคู่่นอนหลายคน เธอจะไม่สามารถเอาผิดผู้ข่มขืน ได้	1	2	3	4	5
28	ถ้าผู้หญิงบอกว่า "ไม่" นั้นหมายถึง "ได้" หรือ "อาจจะได้"	1	2	3	4	5
29	แม้ว่าผู้หญิงจะดื่มสุรามากหรือมึนเมา ผู้ชายก็ไม่ควรบังคับให้ เธอมีเพศสัมพันธ์ด้วย	1	2	3	4	5
30	ไม่ผิดที่ผู้หญิงจะถูกข่มขืนในสังคมที่ชายเป็นใหญ่	1	2	3	4	5
31	ผู้หญิงไม่เคยมีความต้องการที่จะถูกข่มขืน	1	2	3	4	5
32	การคุกคามทางเพศมีจำนวนน้อยเมื่อเทียบกับอาชญากรรมด้าน อื่น	1	2	3	4	5
33	ผู้หญิงไม่สมควรถูกข่มขืนในกรณีใดๆทั้งสิ้น	1	2	3	4	5
34	ผู้หญิงเป็นฝ่ายช่วยุให้เกิดการข่มขืนด้วยพฤติกรรมของพวกเธอ	1	2	3	4	5
35	ผู้หญิงเป็นฝ่ายช่วยุให้เกิดการข่มขืนด้วยการแต่งกายของพวก เธอ	1	2	3	4	5
36	ผู้หญิงส่วนใหญ่มีความต้องการแบบลับๆว่าอยากจะถูกข่มขืน	1	2	3	4	5
37	ผู้ชายต้องรับผิดชอบต่อการข่มขืน	1	2	3	4	5